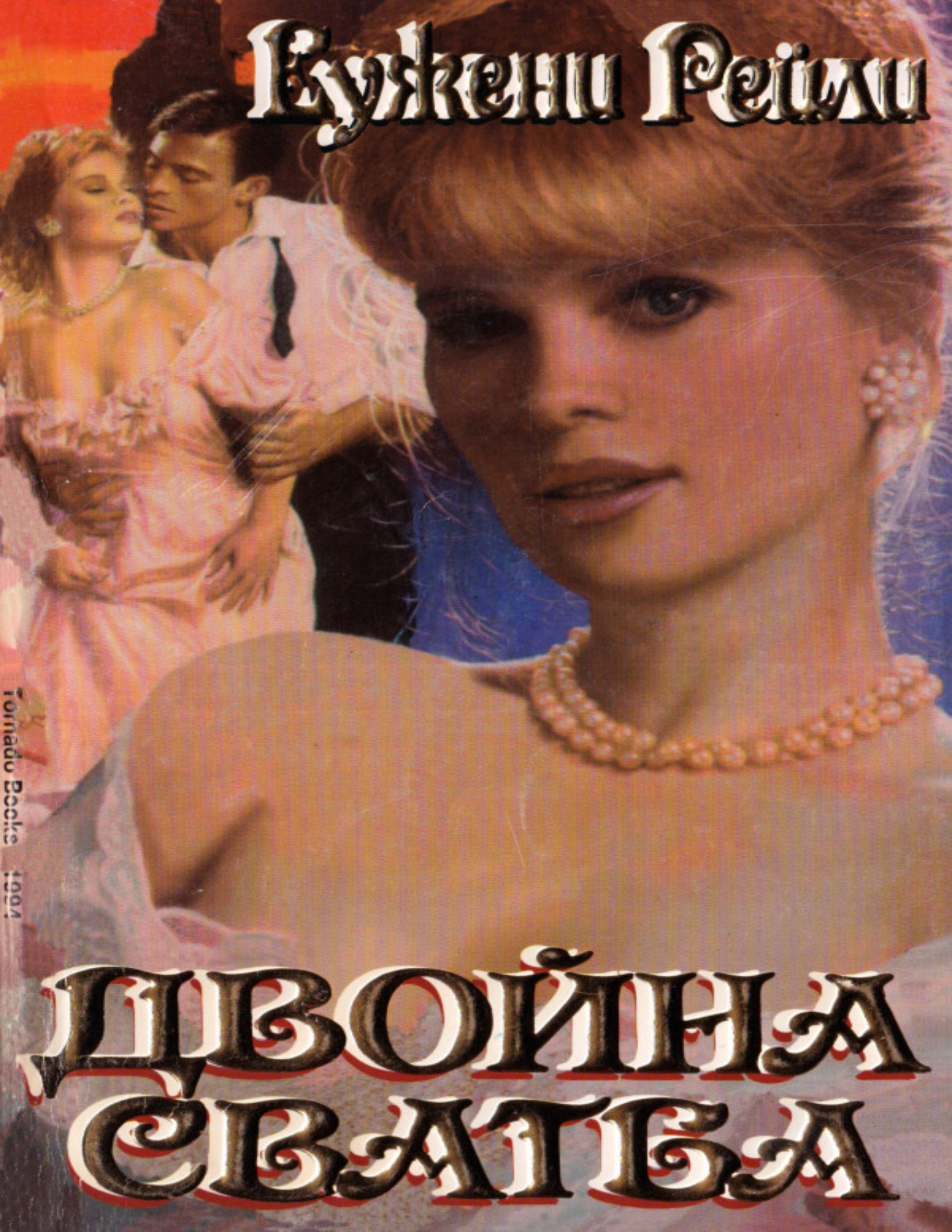

Кукле Риту

Tornado Books 1994

ДВОЙНАЯ
СВАТБА

ЕУЖЕНИ РЕЙЛИ ДВОЙНА СВАТБА

Превод: Пенка Дамянова

chitanka.info

ГЛАВА 1

Мемфис, Тенеси — 28 февруари 1992 година

Миси Монроу говореше по телефона с годеника си, но мислеше за сачмените лагери.

— Да, Джеф. Всичко е уредено за сватбата утре — каза тя възбудено и тръсна цигарата си. Гледаше намръщена производствения каталог върху бюрото си. — Майчето и татенцето се справиха чудесно. Аз също съм напълно готова.

— Нямам търпение да те видя по бикини на плажа в Сент Кроа. Сигурен съм, че трудно ще се въздържа да не те докосна.

— Как си успявал досега? — сухо попита Миси.

— Да, скъпа. Знаеш, че чакам да се оженим и всичко да си дойде по реда — потвърди той нежно.

Миси изпъшка.

— Старомодна галантност точно в края на двадесети век! Питам се дали заслужавам такъв достоен мъж като теб.

Джеф се засмя.

— Любима, ти ми се подиграваш?

Миси въздъхна, остави цигарата и бързо отпи глътка горещо кафе. Намръщи се, защото стомахът я присви силно. Това беше петата чаша за този ден.

— Всъщност мисля, че точно по този въпрос съм напълно откровена.

— В такъв случай, аз също се чудя дали заслужавам такава чудесна жена като тебе.

— Ако това са твоите притеснения, сигурно си мазохист.

— Както винаги си строга към себе си, скъпа. Между другото, остава ли уговорката да вечеряме заедно тази вечер?

Миси повдигна косата си и започна да масажира схванатия си врат.

— Разбира се. Надявам се дотогава да успея да организирам изпращането на доставката за Детройт.

— Миси, работиш твърде много. В навечерието на нашата сватба би могла да намалиш малко темпото. В края на краищата, имаме достатъчно пари! — в гласа на Джеф се долавяше загриженост.

— Но аз няма да се откажа от работата си, Джеф.

— А какво ще кажеш за децата, които ще имаме?

Тя сви рамене.

— За какво са бавачките? Нямам намерение да изоставям кариерата си.

Последва неловко мълчание.

— Разбира се, скъпа — примирено отговори Джеф.

В кабинета ѝ влезе управителят на банката.

— Слушай, Джордж Шмидт е тук. Трябва да свършвам.

— Разбира се. Предай моите поздрави на Джордж. Ще те взема в седем.

— Много добре.

Миси постави слушалката, угаси цигарата и погледна разтревожена към Джордж.

— Какво става? Ще спазим ли срока?

Джордж беше около петдесетгодишен, едър, плешив мъж. Изглеждаше напълно изтощен. Погледна шефката си смутено и каза:

— Съжалявам, Миси, но още две шлайфмашини се повредиха.

— По дяволите! — извика вбесена Миси, като се наклони заплашително. — Как си могъл да допуснеш това? Ако не натоварим стоката на експреса в пет, ще загубим поръчката. Казах ти да осигуриш предварително тези машини. Още една такава грешка от твоя страна, господине, и аз ще...

— Какво ще направиш, Миси? — въпросът на Джордж беше изпълнен с уморено спокойствие.

Миси изскърца със зъби. Мъчеше се да овладее бурята в себе си. Изправи се до прозореца, кръстосала ръце върху раздразнения си стомах, и се загледа намръщена към Мисисипи. Не можеше да повярва, че беше изрекла такива думи. Джордж беше последният човек, когото искаше да обиди.

Застанал зад нея, Джордж Шмидт наблюдаваше младата си шефка отегчен до смърт. Миси Монроу беше ослепителна синеока блондинка с идеални черти на лицето. Беше облечена в син костюм от лек вълнен плат. Златистата и дълга коса безукорно падаше върху

челото и раменете. Като я гледаше човек, никога нямаше да предположи, че тази двадесет и пет годишна жена имаше характера на вироглаво, разглежено дете. Във фабриката помежду си я наричаха „кучка“.

Джордж познаваше Миси още от малка. Преди двадесет и пет години Хауард и Шарлот откриха фабрика за сачмени лагери. Когато донасяха във фабриката своята невръстна дъщеря, той дори няколко пъти беше сменял пелените ѝ. Години наред със съжаление наблюдаваше как милото семейство Монроу разглеждаше дъщеря си твърде много, като задоволяваше всяка нейна прищявка. Сега сто работника във фабриката търпяха последиците от това нейно възпитание.

Миси беше поела ръководството на фабриката преди две години и всички усетиха желязната ѝ ръка. Персоналът трябваше да понася безкрайния тормоз, безразсъдните изисквания и честите ѝ гневни избухвания. Наистина, не беше уволнила никого, но няколко кадърни началника на отдели бяха напуснали след една унищожителна тирада от нейна страна. Липсата на квалифициран персонал доведе до загуби и напоследък Миси се опитваше да слага юзди на избухливия си характер. Мълвата твърдеше, че се е подложила на терапевтични сеанси.

Миси се обърна с усмивка на разкаяние.

— Джордж, извинявай! Бил си ми като втори баща. Не мога да повярвам, че изрекох такива думи. Не знам какво ще правя, ако ме напуснеш. Понякога се чудя как ме търпиш. Защо съм такава кучка!

И двамата знаеха, че думите ѝ са верни, затова Джордж ги остави без коментар. Вместо това той каза:

— Миси, не може да очакваш машините, които работят по двадесет и четири часа седем дни в седмицата, да не се повреждат.

Тя махна с ръка.

— Знам.

— Ще изпратим поръчката, дори ако трябва да лъсна последните няколко лагера със собствените си зъби. Слушай, трябва да се приготвяш за сватба. Защо просто не си отидеш вкъщи?

На устните ѝ се появи крива усмивка.

— Така ужасно ме боли главата. Сякаш цялата съм само една болка.

— Като че ли атаката е в сърдечната област...

Тя се взря в него и направи жест с пръст, сякаш го застрелва с пистолет. Прехапа устни.

— Между другото, сигурен ли си, че ще се справиш без мен, докато съм на Карибите?

— Говорили сме за това хиляди пъти. Независимо от това, дали ти ми вярваш или не, без теб е може би по-добре. Сега просто си върви вкъщи омъжи се за онзи добър младеж и бъди щастлива — Джордж добави с малко тъга: — Дано да съумееш да бъдеш щастлива, Миси!

Тя прокара пръсти през косата си.

— Знам. Това би направило живота на всички ни по-лесен — като го гледаше как тръгва да излиза от стаята, добави с необичайна нерешителност: — Ще те видя утре на сватбеното тържество, нали?

Той се усмихна.

— Разбира се, шефе. Не бих го изпуснал за нищо на света.

Минути по-късно, в мрачно настроение, Миси летеше по магистралата към семейната къща в източен Мемфис. Беше се преместила при родителите си, за да се подготви за предстоящата сватба. Миналия месец беше изтекъл договорът по наеманото от нея жилище. Двамата с Джеф планираха да живеят в неговия апартамент, докато си построят къща в града.

Преди да напусне офиса, беше наредила на секретарката си да изплати богато възнаграждение на Джордж Шмидт — третото за тази година. Усмихна се горчиво. Всеки път, когато изливаше гнева си върху своя талантлив управител, се опитваше да измоли прошка чрез щедър чек, в който включваше значителна част от капитала на компанията. Неумението да се владее й струваше скъпо, а Джордж ставаше богат. Без съмнение, той го заслужаваше, защото проявяваше търпение към нея. Защо трябваше да бъде такава кучка? Нейният терапевт се опитваше да разбере чувствата ѝ. Помагаше ѝ да си обясни защо толкова често страдеше от потискащ гняв и пасивна враждебност.

Състоянието ѝ може би се дължеше на факта, че напоследък имаше постоянно усещане за болка. Тук никой нямаше нужда от нея. Чувстваше се изолирана от света, в който живееше. Приличаше на излишно късче, останало след нареждане на мозайка. Търпеливите ѝ,

дълго страдали родители не се нуждаеха от нея. Те сигурно предпочитаха по-покорна дъщеря, а тя беше като шило в торба.

Предприятието също не се нуждаеше от нея. Там се чувстваше като скърцащо, самотно винтче. Джордж Шмидт беше достатъчно способен, за да се справя и сам.

Най-потискащото беше, че и годеникът ѝ, Джеф, също нямаше нужда от нея. Той беше мил, чувствителен и честолюбив мъж. Миси знаеше, че се жени за нея преди всичко по настояване на семействата. Целта беше да се обединят двете стари фамилии в Мемфис — собственици на преуспяващи компании: Заводът за сачмени лагери на Монроу и Заводът за стоманени тръби на Далтън. Това щеше да бъде голямо събитие за града, превърнал се във важен търговски център на Юга. Всичко изглеждаше естествено и неизбежно, въпреки че двамата си подходяха както ябълковият сладкиш и футболът.

Миси трябваше да си признае, че Джеф просто не беше за нея. В приятелството им нямаше конфликти, защото той винаги се съгласяваше с нея. Разбира се, Миси не би желала мъж от друг тип. Своенравна и свободолюбива жена, тя не понасяше глупаците.

Беше се лепнала за Джеф, защото беше внимателен, съвършено различен от другите самовлюбени мъже, с които дружеше в миналото. Но Джеф беше прекалено уравновесен. Понякога тя изпитваше перверзен глад за скандал, за наистина долнопробна сцена — просто за прочистване на въздуха. Липсата на секс в техните отношения също я безпокоеше. Може би той щеше да направи нещо по този въпрос тази вечер...

С въздишка на вина тя запали друга цигара. Джеф беше добър човек, а тя наистина трябва да е самовлюбена и опърничава глупачка, за да мисли по такъв груб начин за него. Може би това беше просто предсватбена паника. Всичките ѝ съмнения щяха да изчезнат, след като се оженят и заминат на сватбено пътешествие.

Тържеството щеше да се състои в нейната стара семейна къща. Миси и родителите ѝ живееха в огромна, възстановена в гръцки стил, сграда, построена през 1840 година в плантация за памук, собственост на някакви далечни роднини на фамилия Монтгомъри. Майка ѝ беше съхранила кутия със стари писма, принадлежали някога на нейна братовчедка от петдесетте години на деветнадесети век.

Миси обичаше да чете описанията на девойката за безгрижния живот в онази епоха, дори често си мечтаеше да живее в онези предвоенни години. Утре щеше да облече точно копие на сватбената рокля на далечната си братовчедка. В кутията беше съхранила и измачканата фотография на Мелиса от деня на нейната сватба. Беше поразена от приликата си с нея. Като че гледаше себе си, магически пренесена в онези времена.

Усмихна се при тази мисъл. Дали щяха да бъдат доволни всички, ако изчезнеше?

Сватбата на Мелиса е била на 29 февруари 1852 година, според надписа на гърба на фотографията. Високосна година. Когато Миси откри, че и 1992 е високосна, реши, че щеше да бъде наистина символично, ако и нейната сватба се състои на същата дата. Дали някога внуците ѝ щяха да се смеят, след като откриеха, че тя и братовчедката Мелиса се бяха омъжили в една и съща къща, в една и съща сватбена рокля, в един и същи ден... но с разлика от сто и четиридесет години.

Когато зави в алеята към разкошната къща на родителите си, все още я следваше чувството, че се е пренесла в онова далечно време. Двуетажната постройка се изправи срещу нея с ослепително белите си, величествени колони. Орлови нокти се виеха около дървени решетки. Магнолии, дрян и азалии разпръскваха опияняващ аромат. Двама работници миеха предните прозорци — подготвяха ги за утрешната сватба. Сякаш нещо я стисна за гърлото.

Паркира зеления си ягуар пред къщата, излезе от колата и забърза нагоре по стълбите, наслаждавайки се на свежия полъх на бриза.

Няколко прислужника лъскаха мебелите и чудесните антики от палисандрово дърво в огромния салон и трапезарията. Във въздуха се смесваха аромати на полирани мебели, чисти прозорци и цветя.

Точно срещу себе си видя баща си — строен и сивокос. Стоеше до централната колона на витата стълба и внимателно лъскаше плочките на колоната с носната си кърпа.

Миси се усмихна. Винаги се беше възхищавала на една от плочките: зелен малахит със странни концентрични кръгове. Когато Миси беше малко дете, баща ѝ за пръв път ѝ разказа легендата за този камък. В древни времена бил поставен върху централната колона в

чест на изплащането на полицата за къщата. Баща ѝ беше споменал, че късчето е фрагмент от истински египетски талисман.

Хауард вдигна поглед към дъщеря си и се усмихна.

— Здравей, скъпа. Радвам се да те видя толкова рано у дома. Готова ли си за утре?

Миси изтича към баща си, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

— Джордж буквално ме изгони от фабриката. Пречех му, както винаги.

Баща ѝ се подсмихна.

— Предполагам, че това му е донесло още едно богато възнаграждение.

— Правилно предполагаш — Миси се огледа наоколо. — Къде е мамчето?

— Уточнява някои последни подробности с цветарите и доставчиците — той се изкашля неловко. — Надявам се, че Джордж все пак ще присъства на сватбата?

— Не успях да го изплаша толкова... ако това искаш да попиташ — Миси въздъхна. — О, татенце, ти и мама винаги сте били толкова добри с мене, а аз съм само... една болка.

Баща ѝ я погледна дяволито.

— Не си толкова лоша, скъпа. Повярвай ми!

Тя извъртя очи.

— Дори и когато ме изгониха от пансиона, защото пушех в библиотеката? Или когато се скрих в един от камионите за доставка и се спрях чак в Ню Орлиънс? Или в деня, когато взех шофьорска книжка и потроших твоя кадилак?

Баща ѝ се усмихна.

— Какви са тия пристъпи на закъсняло съжаление? Не ти отива да се самообвиняваш — той присви очи. — Надявам се, че това внезапно разкаяние не е резултат от терапията? Сеансите би трябвало да те карат да се чувстваш по-добре.

— О, не знам, татенце. Опитвам се да бъда по-строга към себе си — тя се намръщи. — Джеф може би трябва да бъде съжаляван. Каква ли съпруга ще излезе от мен?

Баща ѝ я изгледа с укор.

— Забелязвам, че никой не насилва този млад мъж да застане пред олтара.

Миси махна с ръка.

— Той се жени за мене само защото двете семейства винаги са искали този брак. Джеф е толкова честолюбив и достоен мъж. Сякаш не живее в днешното време.

— Ти заради тези му качества ли се жениш за него?

— Да, но въпросът е, той защо се жени за мен.

Хауард стисна ръката ѝ.

— Дай на младежа повече шанс. Няма да е пресилено, ако кажа, че той не би устоял да се влюби в такова чудесно създание, каквото си ти. Може да имаш своите недостатъци, Миси, както всеки от нас, но в сърцето си, ти си достойна млада жена. Трябва да знаеш, че майка ти и аз винаги сме те обичали много.

— Знам това, татенце — тя го погледна неуверено. — Но аз изобщо не приличам на вас.

— Миси, ти винаги си правила неверни предположения. Прекалено си строга към себе си.

— Така ми каза и Джеф — а в мислите си добави, че такава е била преди всичко към родителите си.

Хауард привърши с лъскането на плочката и погледна към дъщеря си с любов:

— Ето, всичко ще свети в утрешния ден, дори и този красив древен камък. Не мога да ти опиша колко горд ще бъда да те придружа надолу по тези стълби.

Миси се усмихна на баща си и двамата се загледаха в камъка...

ГЛАВА 2

Мемфис, Тенеси 19 февруари, 1852 година

В същата къща, преди сто и четиридесет години, Мелиса Монтгомъри и баща и стояха до същата колона и се взираха в същия малахитов овал.

Мелиса беше поразително красива синеока блондинка със съвършени черти на лицето. Дългата ѝ руса коса беше вдигната в красив кок. Носеше дълга до земята широкопола рокля с висока яка от тъмносин бродирани. Баща и беше посивял, но енергичен мъж с блестящи сини очи и брада. Беше облечен в дълго черно палто и подходящи панталони, зелена жилетка от моаре и черно копринено шалче.

Със снежнобялата си носна кърпа Джон лъскаше малахитовия камък, които работниците бяха прикрепили към колоната същия ден. Кръглата зелена плочка беше поставена в чест на изплащането на последната полица върху къщата.

— Това е — каза Джон гордо, възхищавайки се на „биволското око“, което блестеше в рамка от сребро. — Имаме двоен повод за празнуване, скъпа моя. Днес изплатих напълно къщата, а утре ще посрещна своя зет.

— Да, татко — колебливо каза Мелиса. Страхуваше се от брака с Фейбиан Фонтено. Договорът за тяхната женитба беше подписан още при нейното раждане.

— След десет години това място наистина е наше — продължи Джон и доволен огледа огромния салон вляво и трапезарията вдясно. Стаите бяха обзаведени в пищен френски стил, с вносни килими и блестящи красиви полилеи. Няколко прислужнички се суетяха наоколо — чистеха и лъскаха за утрешното тържество.

Мелиса отвърна на бащината си самоувереност с тъжна усмивка. Погледна отново към колоната и погали с пръсти плочката от зелен малахит със странни концентрични кръгове в нея. Би се заклела, че видя как те примигнаха подобно на загадъчен конспиратор.

— Откъде взе този камък, татко? Толкова е хубав.

— Спомняш ли си моя приятел Финиъс Хагедорн, който направи няколко пътешествия из Египет? Тази плочка ми донесе от последната си експедиция.

— Очарователно, пленително!

Джон се наведе към дъщеря си. В очите му проблесна пламъче.

— Финиъс се кълне, че камъкът е фрагмент от истински египетски талисман. Предполага, че има магически способности.

— Наистина ли? Знаеш ли, само преди малко ми се стори, че...

Думите на Мелиса бяха прекъснати от майка ѝ Лавиния Монтгомъри, която бурно отвори входната врата и забърза към тях. Щраусовите пера на шапката ѝ се разлюляха. Беше стройна, младееща жена на средна възраст. Следваше я прислужник, който, подобно на жонгльор, крепеше огромни кутии в ръцете си.

— Здравейте, скъпи! — изчурулика весело тя, като сваляше ръкавиците си и подаваше бузите си за целувка. Тръсна глава и продължи отсечено: — Джоузеф, може да оставиш кутиите в стаята на госпожица Мелиса — а в ухото на дъщеря си прошепна: — Скъпа моя, само да знаеш какво бельо съм ти купила за чеиза!

— Благодаря, мамо — каза Мелиса смутено.

Лавиния се обърна към съпруга си и го смъмри:

— Какво стоите пред тази колона като посадени? Трябва да ви напомня, че имате още задължения.

Джон се подсмихна.

— О, Вини, престани да галопираш! С дъщеря ми си имаме ритуал.

— И какъв е той, ако смея да попитам? — каза властно жената.

— Единственото важно нещо е да подготвим всичко вкъщи за утре след църквата.

— Права си, скъпа. Но ние тъкмо се възхищавахме на малахитовия овал. Тази къща вече е наша.

— Глупости! Мелиса се омъжва утре, а ти мислиш само за банални полиции и абсурдни ритуали.

— Банални полици! — избухна Джон. — Нима наричаш дома, в който отгледахме това прекрасно дете, банален? Трябва да ти напомня, че ти беше тази, която настоя да построим къщата в този чудовищен гръцки стил.

— Наричаш къщата ни чудовищна?

— Ти я нарече абсурд! — отбеляза разгорещеният съпруг.

— Това не е вярно. Нарекох ритуала абсурден...

— Мамо, татко, моля ви! — почти разплакана ги прекъсна Мелиса. — Може ли да се карате в навечерието на моята сватба?

— Моето мнение е същото — Лавиния кимна рязко на съпруга си. — Губиш си времето пред този малахит и безделничиш, а сватбеното тържество още не е подготвено — не отстъпваше тя. — Събитието е твърде важно, Джон. Погледни дъщеря си. На двадесет години, тя вече е стара мома. Не можем да си позволим да изпуснем този шанс!

— Скъпа моя, как можеш да говориш такива неща пред детето? — смъмри я Джон.

— Дъщеря ни се нуждае от съпруг така, както ние се нуждаем от внуци — отсече Лавиния.

— Не е нужно да свеждаме нещата до това примитивно ниво — възрази Джон. — Помисли и за чувствата на бедното дете.

— Мелиса се омъжва за Фейбиан Фонтено — продължи неумолимо жената. — Сигурна съм, че чувствата ѝ не са били накърнени досега — щипна бузата на Мелиса. — Какъв потаен дявол е той! Щастливка си ти!

Девојката едва потисна вика на ужас при тези думи на майка си. Джон се намръщи и поклати пръст срещу раздразнената си жена.

— Лавиния, няма да търпя повече арогантните ти приказки! Човек би си помислил, че ти самата си влюбена в този младеж.

— Какво арогантно казах?

— Лавиния Монтгомъри, ако не бях джентълмен, бих те ударил заради изневяра!

Докато родителите ѝ говореха така, Мелиса стоеше нещастна до тях. Както винаги, се чувстваше неловко от техните груби шеги. Сякаш беше чужда в собствения си дом. Въпреки че родителите ѝ се отнасяха добре с нея, винаги беше чувствала, че са малко разочаровани от своята дъщеря. Биха предпочели да е по-жизнерадостна. Що се отнасяше до утрешната сватба, Мелиса отдавна беше разбрала, че родителите ѝ са по-щастливи, че Фейбиан Фонтено ще им става зет, отколкото тя, че ще ѝ бъде съпруг.

— Той ще дойде на вечеря, нали мила? — прекъсна мислите ѝ майка ѝ.

— Какво каза? — стресна се Мелиса.

— Фейбиан. Ще дойде ли тази вечер? — повтори нетърпеливо Лавиния.

— Каза ми, че ще наmine след вечеря. Искa да обсъдим сватбеното пътешествие — плахо отговори дъщерята.

— О, чудесно! — извика майката, като пляскаше с ръце.

— Престани, Лавиния! — нахока я съпругът ѝ.

Мелиса остави родителите си и се заизкачва по стълбите. На втория етаж бързо свърна, към стаята си, влезе и затвори вратата. Обгърна с поглед мястото, където беше прекарала толкова щастливи часове с книгите и ръкоделията си. Тук се чувстваше добре дори и когато просто мечтаеше или се молеше. Слънчевите лъчи танцуваха върху персийския килим и искряха върху полираните мебели. Бляскавата жизненост на светлината сякаш ѝ се подиграваше. Погледна кутиите с бельо, поставени до тоалетката, и внезапно избухна в сълзи.

Прекуси стаята, хвърли се на леглото и неутешимо се разрида. Колкото и да се опитваше да не се издаде пред родителите си, утрешната сватба с Фейбиан я ужасяваше. Ухажването му беше за нея адско мъчение. Опитала се беше да го хареса, да се влюби в него — просто не се получи.

Той се надсмиваше на нейната чувствителност и постоянно ѝ се подиграваше. Опитите ѝ да го омилостиви го вбесяваха още повече. Въпреки че не обичаше да си го признава, той ѝ беше направо противен. Двамата нямаха нищо общо помежду си. Бракът им беше обречен...

На всичкото отгоре щеше да дойде тази вечер да говорят за сватбеното пътешествие. Тази мисъл я разтърси и хвърли в нови отчаяни ридания.

Мелиса страстно желаше да избяга от съдбата си, но дълбоко религиозна и предана на семейните традиции, тя не можеше да разочарова родителите си, като се откаже от сватбата. Брачното споразумение беше подписано още при нейното раждане. Молеше се да събере сили и да преживее някак предстоящото събитие.

— Мелиса, дете мое, какво става с тебе?

На масата същата вечер нещастната девойка погледна извинително към майка си. Вече трети път разливаше чашата си с вода.

— Съжалявам, майко — смутена се извини, като се опитваше да помогне на Джоузеф да почисти.

— Овладей се, дъще! — скара се Лавиния. — Защо държим прислуга, ако не я караме да работи.

— Да, майко — Мелиса кротко отпусна ръцете си в скута и се усмихна притеснена на прислужника.

Баща ѝ докосна леко устните си със салфетката и съчувствено погледна дъщеря си.

— Не бъди толкова сурова към момичето, Вини! Съвсем естествено е преди сватбата си човек да нервничи.

— Предсватбени притеснения! — изсумтя Лавиния. — Както се държи тази вечер, сигурно ще излее супника върху главата на Фейбиан през първата им брачна нощ.

Мелиса трепна при тази ужасяваща възможност.

Джон остави забележката на съпругата си без коментар. В този момент Илай, икономката, влезе в трапезарията и съобщи, че господин Фонтено е пристигнал.

В стаята влезе висок, тъмнокос, изключително представителен млад човек.

— Добър вечер, Джон, Лавиния! — тежкият му поглед се прехвърли върху Мелиса. В гласа му се долови груба откровеност. — Моя скъпа Мелиса!

Докато младата жена го гледаше с широко отворени очи, родителите ѝ скочиха на крака да посрещнат госта си.

— Фейбиан, момчето ми! — изстреля Джон. Потупваше го по гърба и клатеше ръката му, докато се здрависваше.

— Скъпи мой, идваш точно навреме. Сега ще сервират десерта — добави Лавиния, като отправи възхитителна усмивка към бъдещия си зет.

— Благодаря за гостоприемството — отвърна Фейбиан с дълбокия си звучен глас и хвърли многозначителен поглед към Мелиса, която го гледаше като подплашена кошута. — Дошъл съм само да поговоря с бъдещата си съпруга.

— Да, момчето ми. Вие трябва да планирате сватбеното си пътешествие, нали? — вметна Джон.

— Сигурно възнамеряваш да отведеш дъщеря ни в някое романтично местенце.

— Чувам, че Париж е прекрасен през пролетта — добави Лавиния с копнеж.

Фейбиан се подсмихна.

— Достатъчно е да кажа, че сватбеното пътешествие на вашата дъщеря ще бъде приятна изненада — отвърна сухо той и погледна към Мелиса. — Скъпа моя, да излезем на верандата и да поговорим.

Девојката едва кимна.

— Не е ли малко студено да седите на открито? — попита Джон.

Лавиния махна с ръка.

— Джон, не притеснявай децата. Трябва ли да ти казвам, че тия две гълъбчета умират да останат сами?

— Всъщност, господине — отбеляза Фейбиан, — нощта е доста мека.

— Добре тогава — кимна Джон.

Фейбиан взе шала на Мелиса от стола и загърна раменете ѝ. Тя го погледна. Едва успя да прикрие сковаващия страх, който я обземаше в негово присъствие.

— Хайде, скъпа — подкани я той с насмешка и ѝ подаде ръка.

Мелиса преглътна сълзите си, но покорно стана.

— Разбира се, Ф-Фейбиан — заекна тя и постави студените си пръсти в ръката му.

— Джон, Лавиния, ще ни извините ли? — с тези учтиви думи Фейбиан Фонтено изведе годеницата си от стаята.

— Толкова си подхождат! — въздъхна унесено Лавиния.

Джон беше по-скептичен и затова изгледа жена си, като подръпваше брадата си.

— Знаеш ли? Чудя се дали всичко е наред.

— Какво те притеснява? — попита Лавиния.

— Дали не натрапваме на дъщеря си нашите собствени желания? Жена му го погледна слисана.

— Защо, Джон? Какви ги говориш?

— Наистина — въздъхна той дълбоко, — никой не я попита дали иска Фейбиан Фонтено за съпруг...

— Как би могла да не го иска? Та той е изключително изгодна партия!

— Питам се дали не избрахме съпруг на Мелиса за наше, а не за нейно добро.

Лавиния го изглежда изумено.

— Джон, какви са тия глупости? Двамата са създадени един за друг. Не видя ли, когато излизаха, как тя се разтрепери от радостно очакване?

Съпругът ѝ не беше така сигурен.

— Дали беше от радост?

Отвън, на мрачната студена веранда, Мелиса седеше напрегната. Придърпваше плътно шала около себе си и гледаше как Фейбиан крачи напред-назад. Не забелязваше красотата на залеза, не усещаше аромата на жасмина, не чуваше песента на нощните птици. Цялото ѝ същество беше обсебено от присъствието на тираничния ѝ годеник. Питаше се какви ли абсурдни неща ще каже или ще направи.

Фейбиан крачеше, скръстил ръце отзад, намръщен застрашително. Напиращият у него гняв всеки момент заплашваше да се разрази като страшна буря. С родителите ѝ беше любезен и учтив, но когато останеха насаме, ставаше мрачен и отвързваше юздите на избухливия си характер: това беше установила с болка тя през двегодишното им познанство. Често се измъчваше, че не е по-мил. Фейбиан със сигурност беше покорил всички жени в Мемфис. Никога не пропускаше възможността да пофлиртува, дори и в нейно присъствие. Мелиса не го ревнуваше, дори желаше той просто да си избере за съпруга някоя от красавиците на града.

Той беше изключително привлекателен мъж — едър, широкоплещест и мускулист. Имаше гъста, къдрава, тъмнокестенява коса и дълбоки кафяви очи. Лицето му сякаш беше изваяно по древна скулптура. Мелиса знаеше, че повечето жени биха припаднали от радост, ако имаха възможността да споделят брачното му легло... Но вместо сърцето ѝ да запулсира от щастие, то буквално се стапяше от ужас.

Фейбиан я беше целунал няколко пъти. Смел, изискващ, нетърпелив... Прие го като нещастие, едва не изпадна в истерия. Щом такава беше реакцията ѝ на обикновена целувка, брачната им нощ

сигурно щеше да бъде ужасно изпитание за нея и страшно разочарование за него.

Той се обърна към нея със странна усмивка.

— Предполагам, че си готова за утре?

Тя усука краищата на шала си.

— Да, Фейбиан.

Проучващият му поглед сякаш я изпепеляваше.

— Сигурна ли си, че искаш тази сватба?

Слисана, Мелиса почувства, че се изпотява.

— Имаме ли право на избор? Споразумението е подписано още когато съм се родила.

— Наистина е така — намръщи се той. — Ние двамата трябва да изпълним своето задължение.

Мелиса прехапа устни.

— Фейбиан, струва ми се, че искаш да ми кажеш нещо? Изглеждаш доста мрачен тази вечер.

— Така ли? — кръстоса той войнствено ръце. — Скъпа, не очакваш ли с нетърпение нашето сватбено пътешествие?

Тя промърмори, като гледаше надолу:

— Сигурна съм, че където и да ме заведеш, ще ми бъде хубаво с тебе.

Лицето му потъмня от гняв.

— Миличка, опитай се да обуздаеш радостта си от мисълта за нашата сватба!

Тя погледна настрани обезпокоена.

— Съжалявам, Фейбиан. Не исках да те накарам да се почувстваш нежелан.

Нейното огорчение и извинение сякаш отприщиха гнева му. Той се нахвърли върху нея:

— Не искаш да се чувствам нежелан? Каква друга възможност имам? Ти просто трепериш от страх и отвращение всеки път, когато се доближа до тебе. Потръпваш от ужас, когато те целуна. Ти толкова искаш да се омъжиш за мене, колкото престъпникът иска да увисне на бесилката.

Мелиса се бореше със сълзите, които резките му и жестоки думи предизвикаха.

— Фейбиан, извинявам се, че бях толкова... студена. Но, моля те, трябва ли да ми крещиш така в навечерието на нашата сватба?

— Трябва ли да крещя? — сега Фейбиан наистина крещеше. — По дяволите, жено, къде е справедливото ти възмущение? Докога ще бъдеш такава безгръбначно? Кълна се, че не съм срещал друга жена, толкова лицемерна и безволева. Ако хвърля по главата ти метален чайник, ти само ще се извиниш, че си била на пътя ми!

Мелиса го гледаше смутена и кършеше ръце.

— Защо се жениш за мен, след като никога не си ме харесвал?

Фейбиан стисна юмруци и успя някак да потисне внезапния импулс да изтърси истината.

— Жребият е хвърлен! Изглежда, не можем да избягаме от съдбата си.

Мелиса кимна нещастна.

— Така е!

— Ще се оженим утре сутринта — продължи той навъсен, — а след обяд ще заминем на нашето щастливо сватбено пътешествие.

Мелиса преглътна и се осмели да попита:

— Къде ще ме отведеш, Фейбиан?

Усмивка на отмъстително задоволство се разля по лицето му.

— Имам намерение да те заведа на сафари в Африка, скъпа моя.

— С-сафари? В Африка? — Мелиса беше изумена.

— Да. Ще отпътуваме до Златния бряг, където ще ловуваме слонове с туземците.

— Фейбиан, ти се шегуваш!

— Ни най-малко. Няма ли да ти бъде приятно да се разходиш с мен из дивите храсталаци?

— Това не може да бъде! — извика Мелиса. — Изборът ти за сватбено пътешествие е... ужасен. А желанието ти да дебнеш...

— Какво? Моля те да ми кажеш, скъпа — усмихна се презрително Фейбиан.

Сълзи напиреха в очите на Мелиса.

— Що за желание да стреляш по тези големи безобидни животни?

— О, за бога! Така накърнявам твоята чувствителност, нали мила? Знаех, че си ограничена, но сега се убеждавам, че се женя за страхливо, малодушно стайно цвете!

Тези думи накараха Мелиса да скочи на крака. Трепереше от болка и огорчение.

— Как можа да кажеш такова нещо?

— Казах истината — излая той. — Въпросът е ще ме придружиш ли като покорна съпруга, или просто ще отменим тази нежелана сватба.

Мелиса ожесточено хапеше устни.

— Фейбиан, тези слонове не са ти направили нищо. Как ще стреляш по тях?

— Много лесно, дете — отвърна Фейбиан. — Със специална пушка.

— Но това е несправедливо!

Той повдигна вежди.

— Не ме предизвиквай!

Мелиса вече ридаеше.

— Много добре, Фейбиан Фонтено! Ще дойда с теб в Африка. Но не си мисли, че ще ме принудиш да участвам в жестоките ти развлечения!

Тя влетя в къщата.

— По дяволите! — изруга той, останал сам, и удари с юмрук близката колона. Проклинаше се за садистичната си бруталност, с която разплака Мелиса.

Всъщност той нямаше намерение да води Мелиса В Африка. Но някаква жестока част от неговата същност го накара да я предизвика да прекрати годежа. Защо винаги се съгласяваше с него за всичко? Защо никога истински не се пребори с него? Защо не го изпрати по дяволите, когато заслужаваше? Мразеше се, защото това нежно създание винаги предизвикваше най-лошото у него.

Тормозеше го постоянен страх, че техният брак ще бъде истинско нещастие. Но каквито и непростими неща да вършеше той, Мелиса нито веднъж не се съгласи да отмени сватбата. Той също не можеше да бъде такъв мерзавец, че да не се подчини на споразумението, подписано преди много години от техните семейства.

Мъка сграбчи сърцето му, когато си спомни за родителите си. Бяха умрели преди две години от жълта треска. Сега живееше в семейната плантация с възрастните си баба и дядо. Те бяха болнави, слаби и безкрайно старомодни, Фейбиан знаеше, че ако осуети

заплануваната сватба, щеше да разбие сърцата им. Това щеше да опорочи и паметта на родителите му. Той можеше да предизвика Мелиса да го отблъсне, но никога нямаше да я унижи и опозори, като разтрогне годежа.

Ставаше все по-мрачен като сенките в нощта. Всеки път, когато я докоснеше, тя се свиваше от страх. Беше срамежлива, затворена в себе си девственица, която трябваше да бъде ухажвана и съблазнявана, а той беше мъж на силните чувства, свикнал да получава това, което поиска, и нямаше търпение да се занимава с треперещи девици.

Бракът им беше обречен, но нямаше друг изход.

Късно същата нощ, когато къщата беше тъмна, Мелиса слизаше дебнешком по стълбите, обзета от паника и безнадеждност. Беше се наметнала с пелерината за пътуване и носеше куфар, но нямаше представа къде ще отиде. Ужасът от мисълта за утрешната сватба с Фейбиан я караше да забрави останалите си грижи.

Стигнала до централната колона, тя спря. Отново ѝ се стори, че странныят камък ѝ намигна. Спомни си колко развълнуван беше баща ѝ по време на тяхната малка церемония. Колко горди бяха родителите ѝ с предстоящата сватба!

Сърцето ѝ се изпълни с болка, с противоречиви чувства.

Внезапно Мелиса разбра, че не може да разочарова родителите си. Фейбиан беше прав — не могат да избягат от съдбата си. Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Взираше се в малахитовия камък и шепнеше пресипнало:

— Бих желала да съм навсякъде, но не и тук!

Мелиса се втурна нагоре към стаята си. Прекара нощта в пречистващи отчаяни ридания и безнадеждни молби!

ГЛАВА 3

Сто и четиридесет години по-късно Джеф Далтън и Миси Монроу стояха до същата колона и се целуваха. Двамата се бяха върнали от вечеря. Миси беше облечена в черна вечерна рокля и обувки с висок ток, Джеф — в тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка.

Миси се притискаше плътно към Джеф. Устните ѝ сякаш го поглъщаха. Опитваше се да прелее в него най-хубавото от себе си. Отговорът му беше повече от сдържан. Устните му оставаха плътно затворени, ръцете му вяло обгръщаха раменете ѝ. Тя се откъсна раздражено от него.

— Джеф, какво ти става тази вечер? Сякаш целувам ледено блокче.

Усмивката на Джеф разкри очарователните му трапчинки.

— Нека да доживеем до утре. Тогава само се опитай да ме спреш.

Миси въздъхна разочаровано и взе ръката му.

— Хайде да изпием по едно питие в салона.

— Разбира се. Както кажеш.

Миси наля по една чаша коняк. Двамата седнаха на канапето. Джеф свали сако и разхлаби вратовръзката си. Наслаждаваха се на приятната атмосфера в изисканата стая.

Миси тайничко разглеждаше годеника си. Колко представителен беше с гъстата си руса коса, сини очи, с мъжествените си черти. Беше висок и слаб, но мускулест.

Често си беше мислила, че двамата биха имали хубави деца — въпреки че се беше отдала на кариерата си, мечтаеше да има няколко деца. Дълбоко вярваше, че работата няма да ѝ попречи да създаде собствено семейство. Често тъгуваше, че няма брат или сестра.

Дали Джеф щеше да бъде баща на децата ѝ? Отпи от коняка и се намръщи. Сега осъзна, че наистина се е притеснявала от факта, че

двамата с Джеф още не бяха се любили. Дали нямаше да се окаже, че скъпият расов кон е неплоден?

Джеф остави чашата си на масичката и се усмихна уморено.

— Познай какво ще правим утре, Миси? Ще имаме дълъг ден.

Тя докосна ръката му.

— Джеф, наистина ли искаш да се ожениш за мен?

Той се облегна назад.

— Защо? Разбира се, че искам.

— Просто понякога се съмнявам — каза тя мрачно.

— Миси, трябва да знаеш, че аз съм обречен да бъда твой съпруг — чу тя тактичния му отговор.

Тя неуверено притисна пръсти към снежнобялата му риза.

— Хайде тогава да се целунем още веднъж, преди да си тръгнеш!

Той се усмихна смирено.

— Разбира се, скъпа!

Джеф взе чашата на Миси и я постави върху масичката. Привлече годеницата си и нежно притисна устни до нейните. Бяха й омръзнали целомъдрените му целувки. Пръстите й смело се насочиха към копчетата на ризата му, а езикът й жадно се плъзна навътре в устата му.

Джеф простена и я притисна по-силно в ръцете си. За момент тя си помисли, че ще победи. Окуражена от възбуденото му дишане и страстното притискане на тялото му, откопча няколко копчета и прекара пръсти по широките му мускулисти гърди. Вътрешно вече триумфираше, когато езикът му се стрелна с внезапен копнеж. Ръката й се спусна палаво надолу, пръстите й обгърнаха нещо превъзходно твърдо...

Въздъхна с радостно облекчение: нямаше съмнение, че Джеф беше стопроцентов мъж.

Но точно когато започна да откопчава колана му, той внезапно се отдръпна, стана и отиде до прозореца. Застанал с гръб към нея, започна да закопчава ризата и да затяга вратовръзката си.

— Миси, не трябва да го правим — каза дрезгаво той. — Родителите ти...

— Са дълбоко заспали — нетърпеливо завърши изречението тя. — Колкото до теб, Джеф Далтън, твърдо съм решила тази вечер да

разбера какъв сватбен подарък си ми приготвил.

Той се извърна към нея с внезапен гняв.

— Не мога да разбера тромавите ти опити да се шегуваш, Миси!

Тя скочи на крака.

— Искам да знам защо се жениш за мене!

Още малко и Джеф щеше да каже истината, но успя да се овладее. Пъхна ръце в джобовете на панталона си и изрече примирено:

— Жения се за теб, за да ти доставя радост. Това е и най-голямото желание на нашите семейства.

— А ти? Сватбата ни няма ли да направи щастлив и тебе? — настъпи агресивно Миси.

Той се усмихна.

— Това е основното, заради което се женя за тебе, Миси!

— Не съм съвсем сигурна — изглежда го тя насмешливо. — Девствен ли си, Джеф?

Лицето му притъмня.

— Разбира се, че не!

— Добре. Аз също не съм — заяви безочливо тя.

Той се усмихна сухо.

— Почувствал съм го.

— Тогава защо не сме се любили досега? — попита тя.

— Страхуваш се, че ще бъдеш оцетена?

— Може би да — язвително каза тя. — Не съм напълно сигурна дали ще изпълняваш добре съпружеските си задължения.

— По дяволите, Миси!

До този момент беше сигурна, че познава Джеф Далтън. Изненада се обаче, когато той прекоси стаята пребледнял, сграбчи я и я целуна с изненадваща страст.

Малко по-късно той се отдръпна и я изгледа. Мускулите на челюстта му играеха.

— Не се притеснявай, Миси — увери я рязко той, — ще изпълня задълженията си.

Тя стоеше като вкаменена и го гледаше как излиза от стаята. Никога не беше предполагала, че Джеф е способен на такива силни чувства.

— Боже мой, откъде се появи това? — прошепна тя.

Джеф не се чувстваше доволен от себе си, когато се прибираше с колата вкъщи. По природа беше търпелив и внимателен мъж, но тази вечер годеницата му беше успяла да предизвика у него гняв и страх. Сега дълбоко съжаляваше.

Припомни си безмилостните ѝ въпроси: защо се жени за нея, дали е девствен... Усмихна се печално. Хем беше спал с жена, хем не беше. Как ли щеше да се смее Миси, ако научеше истината? Той се беше любил само с една жена през живота си. Женеше се за Миси не заради себе си, а заради другите!

Колкото повече се старееше да играе ролята на влюбен годеник, толкова повече се убеждаваше, че женитбата им беше само сделка. Трябваше да се уедрия предприятията. За любов не можеше да става и дума. През целия си живот родителите му, основали компанията „Стоманени тръби — Далтън“, се бяха стремили да се обединят с компанията „Сачмени лагери — Монро“. Известно време Джеф се беше съпротивлявал. Но преди две години, когато здравето на баща му рязко се влоши, той се предаде. Утре неговата овдовяла майка щеше да види реализирането на тяхната мечта. А Джеф щеше да се ожени без любов. Той не беше нищо друго, освен предан син.

Беше ли честен към Миси? Горчив смях се надигна у него. О, да! Той беше безкрайно честен. Тя също участваше в сделката. Единственото ѝ изискване беше той да бъде баща на децата ѝ, за да продължи рода си.

Джеф щеше да изпълни дълга си, въпреки че сърцето му беше далеч от този брак.

Къде беше то? Като се замислеше за това, го обземаха тъжни чувства.

Двадесет и шест годишен. Джеф беше завършил Харвардския бизнес университет. Работеше неуморно и успешно ръководеше семейната компания. За пред хората беше любезен, жизнерадостен и очарователен. Но вътрешно... беше като мъртъв. Беше загинал на четвърти юли преди шест години. Тогава загуби жената, която обичаше.

Аби беше само на осемнадесет години. Пълна с живот, весела и искрена. Обичаше я още от гимназията, продължи да я обича и когато замина да учи в университета.

Посвещаваше ѝ стихове, прекарваха прелестни мигове с книгите в лятната им вила. Любовта им се задълбочаваше и ги повличаше като във водовъртеж. Беше си налагал да не я докосва. Искаше и двамата да бъдат девствени в първата си брачна нощ.

На втори юли тя толкова го съблазни, че два часа се любиха с изгаряща страст на задната седалка в колата му. Джеф никога не беше подозирал, че може да съществува такъв екстаз. Беше я помолил да се омъжи за него веднага, но тя отказа под предлог, че той първо трябва да завърши образованието си. Това беше техният пръв и последен спор. Тя беше предложила да се разделят за една седмица, докато се успокоят.

Въпреки това два дена по-късно, на четвърти юли, ѝ се беше обадил. Помоли я да се срещнат и да поговорят. Тя беше планирала с членовете на своята църква да боядисват през деня къщата на някакъв беден съсед, но обеща да се срещнат вечерта на любимото им място в парка.

Но те никога не се срещаха. Докато карала към мястото на срещата, пиян шофьор се ударил челно в нея и я убил на място.

Светът беше рухнал за Джеф и продължаваше да бъде в руини. Ако някой прочетеше безнадеждните, черни поеми, които пишеше сега, би го помислил за обезумял.

Аби беше единствената жена, която беше обичал, единствената жена, с която беше се любил.

А сега се обвързваше с брак без чувства. Любовта му към мъртвата се беше съхранила непокътната.

Къде беше неговото сърце? То лежеше в Мемориалното гробище, при ангела, който никога не навърши деветнадесет...

ГЛАВА 4

На следващата сутрин, когато седна пред тоалетката, чувство за тревога обзе Миси. Косата ѝ се спускаше на буйни къдрици. Вече беше облякла белъто и фустата си. Беше и леко гримирана. Оставаше ѝ да облече старомодната рокля. От огледалото я гледаше жена със загрижено лице, плътно стиснати устни и тъжни очи. Не приличаше на щастлива булка.

Днес беше нейният сватбен ден, настроението ѝ обаче не беше като за тържество. Все още се чувстваше смутена от поведението на Джеф предишната вечер. Не беше си отговорила на въпроса, защо се жени той за нея. Тя не го обичаше, а от известно време подозираше, че и той не я обича. Значи чувствата им са взаимни. Защо тогава трябваше да се обвързва по такъв начин? Може би защото Джеф беше благороден и мил, защото беше кавалер, защото винаги можеше да разчита на него...

Много причини можеше да намери, за да се омъжи за него, но истината беше, че този брак беше сделка. Любовта нямаше значение.

Защо тогава я беше обзело смътно безпокойство?

Миси се зарече да не му обръща внимание. Досега беше имала няколко приятели и всички бяха успели да запалят искра на страст у нея, обаче тя ги възприемаше като себелюбиви самци, които ѝ се натрапваха и искаха да я командват.

Джеф за нея означаваше сигурност, авторитет, респект. Тези неща ценеше тя в живота.

— Добро утро, скъпа! — приятен женски глас я изтръгна от мислите ѝ.

Миси погледна през рамо. В стаята влезе майка ѝ. Носеше поднос със закуската ѝ.

— Добро утро, мамо.

— Как се чувстваш днес, детето ми? — Шарлот Монроу прекоси стаята. Вече беше облечена за сватбата в стилна рокля от бледолилава коприна.

Миси въздъхна, когато майка ѝ сложи подноса до нея. На него бяха наредени палачинки, шунка и портокалов сок — като за трима.

— Мамо, няма да закусвам. Не искам да надебелея и да не мога да вляза в сватбената си рокля.

Шарлот се усмихна.

— Скъпа, та ти си прекалено слаба. Е, готова ли си за най-вълнуващия ден в твоя живот? Имаш ли някакви притеснения в последния момент? — тя приглади една къдрица върху веждата на Миси. — Виждаш ми се доста потисната.

Миси едва се овладя да не нагруби жената, която беше положила толкова грижи за нея и само промърмори:

— Знаеш, че никога не се притеснявам без причина — отпи глътка кафе и се намръщи.

— Готов ли е багажът ти за Карибите?

— Да, мамо.

— Направи ли всички необходими имунизации?

Миси я погледна с лека досада.

— Какви имунизации?

— Не се ли посъветва с лекар? Какво ще стане с теб, ако там има малария или нещо подобно?

— Майко, ние ще пътуваме из почти безлюдни острови. Няма да ходим на сафари в Борнео.

Шарлот стоеше неуверена, подпряла бузата си с пръсти.

— Не знам, дъще. Мисля, че трябваше да се ваксинираш.

Миси постави червило върху устните си и се извърна към майка си.

— Мамо, ще бъдеш ли така добра да престанеш да се безпокоиш? Би ли ми помогнала да облека роклята? Всеки момент ще дойде фотографът, за да ме снима.

— Да, добре, но... — Шарлот прехапа долната си устна. — Надявам се да не сме забравили нещо.

Миси стана.

— Повярвай ми, мамо, не сме. Ти си може би единствената жена в Мемфис, която има сигнална система против дим, противозмийски серум и пожарогасител във всяка стая от къщата си.

Тази реплика успя да разсмее Шарлот Монроу. Тя извади от гардероба сватбената рокля и последва дъщеря си до стенното

огледало. Когато младата булка облече този старовремски шедьовър от коприна, волани и перли, тя възхитена възкликна:

— О, скъпа! Изглеждаш прекрасно! — по страните ѝ потекоха сълзи. — Шивачката е направила точно копие на роклята на братовчедката Мелиса.

— Наистина е успяла — отговори Миси, като се взираше в старата снимка, поставена върху тоалетката ѝ. Оттам я гледаше сякаш нейна двойница. Различаваха се единствено по скръбта, която беше завладяла братовчедка ѝ.

Миси се огледа отново в огледалото. Възхити се на красивата си рокля, с висока яка и стегнато боди, тясна в кръста и с разкошна дълга пола. В нея изглеждаше толкова изтънчена и женствена, толкова старомодна... сякаш беше прекрачила в онова време. Наистина, сега толкова приличаше на братовчедка си Мелиса, че някой суеверен човек би се заклел, че образът ѝ току-що се е материализирал.

Усмивка се плъзна по устните ѝ. Защо трябваше да бъде толкова тъжна?

Когато на вратата се почука, двете жени извикаха едновременно:

— Влез!

Влезе Хауард Монроу облечен в елегантен черен костюм. Усмивнат прекоси стаята, спря се до двете жени и ги целуна, след това се обърна към дъщеря си:

— Скъпа моя, никога не съм виждал по-красива булка!

— Благодаря, татко — каза Миси. — Ти също изглеждаш чудесно.

— Така — плесна с ръце баща ѝ, — фотографът е тук. Пристигнаха и някои от гостите.

— Прекрасно! — гласът на Шарлот трепереше, тя закърши ръце. — О, сигурен ли си, че не сме забравили нещо, Хауи?

— Престани да се тревожиш, Шарлот. Всичко е наред — увери я съпругът ѝ и се обърна към дъщеря си. — Господин Кристофър е разположил апаратите си на задната тераса.

— Добре — отговори Миси със скована усмивка.

Минути по-късно тя беше пред обектива на фотографа. Яркото слънце на късния февруари я обливаше с лъчи, от градината се разнасяха нежни ухания, птичи хор огласяше пространството.

Но когато фотографът щракна копчето, усмивката на Миси беше скована, изкуствена...

Мелиса Монтгомъри седеше пред тоалетката по бельо и пенъор, с разпусната коса и гледаше в огледалото зачервените си очи. Чувстваше се точно както се беше изразил Фейбиан — като престъпника, преди да увисне на бесилката. Погледна към сватбената си рокля, закачена на вратата на гардероба. Горещо желаше да събере сили и да я облече.

Мелиса спа неспокойно тази вечер, хълцайки на възглавницата си, и сега лицето ѝ беше подпухнало. Все още не можеше да повярва, че Фейбиан действително възнамеряваше да я отведе на сватбено пътешествие в Африка. Ужасяваше я мисълта, че той щеше да стреля по слоновете. Никога в живота си не беше докосвала пистолет, нямаше да го стори и сега. Да бъде проклета, ако станеше съучастница в пъкления план на Фейбиан. Цяла нощ беше сънувала кошмари: ревящи и панически бягащи слонове прекосяваха африканските савани, Фейбиан ги преследваше с димящ пистолет. Съчувстваше повече на слоновете, отколкото на себе си. В края на краищата, Фейбиан нямаше да стреля по нея...

Или щеше да го направи? Внезапно я обхвана паника. Спомни си някои от неговите груби забележки миналата вечер...

— Добро утро, скъпа! — прозвуча нежен женски глас в стаята.

Мелиса скочи и табуретката се катурна. Майка ѝ се носеше право срещу нея, вече облечена в елегантна рокля от бледоморава коприна.

— Добро утро, мамо — измънка Мелиса.

Намръщена, Лавиния изгледа подпухналото лице на дъщеря си.

— Какво е това, дъще? Изглеждаш така, сякаш отиваш на погребение, а не на собствената си сватба!

Когато погледна майка си, долната ѝ устна се разтрепери силно и Мелиса внезапно избухна в сълзи.

— О, небеса! — възкликна Лавиния и бързо подаде на дъщеря си бродирана кърпичка. — Мога да разбера предсватбена нервност, но това твоето е направо нервна криза.

— Съжалявам, мамо — едва успя да прошепне Мелиса.

Лавиния потупа девойката по рамото.

— Да не би да се страхуваш от първата брачна нощ?

— Да... Не... О, не знам! — проплака Мелиса.

— Препоръчвам ти двоен коняк, преди да си легнете — продължи майка ѝ уверено. Когато Мелиса я изгледа шокирана, тя добави решително: — Знам, че никога не си пила алкохол, но в случая ще го приемеш като лекарство.

— О, майко!

— Не се безпокой, Фейбиан ще знае какво да направи.

— Точно от това се страхувам — ридаше Мелиса.

Лавиния сякаш не я чу.

— О, щастливка си ти! — заключи тя бесело. Отиде до умивалника и намокри една кърпа в легена. Върна се при дъщеря си и избърса лицето ѝ. — Горее главата, дъще! Фотографът ще дойде всеки момент. Сигурна съм, че гостите ще нахлуят тук веднага след църквата.

— Бих искала да отида на сутрешната служба — прошепна Мелиса.

Лавиния повдигна вежди.

— В деня на сватбата си? Знам, че не се радваш, че сватбата ти е в неделя, но това е единственото време, когато всички са в града.

— Да, мамо.

— Сега ще извикам Дулси да ти облече роклята.

Половин час по-късно Мелиса стоеше на задната тераса пред фотографа. Яркото слънце на късния февруари я обливаше с лъчите си, от градината се носеха нежни ухания, птичий хор огласяше пространството.

Когато образът ѝ беше съхранен за идните поколения, усмивката ѝ беше скована, изкуствена...

Малко след това Мелиса стоеше на върха на витата стълба до своя баща. Воалът ѝ беше спуснат, в ръката си държеше букет. В огромния салон Фейбиан, прислугата, майка ѝ и няколко дузини гости я чакаха да слезе при тях. Тя погледна надолу към Фейбиан и забеляза ироничната му усмивка. Усети, че ѝ се гади, и точно когато отвращението я заля като вълна, от пианото се разнесоха звуците на сватбения марш.

— Готова ли си, скъпа? — щастливо усмихнат я попита баща ѝ.

Разтворила широко очи, тя се опитваше да потисне гаденето. Погледна баща си и усети, че си повтаря отново: „Бих искала да съм навсякъде, само не и тук!“

— Мелиса — загрижено я прихвана баща ѝ, — добре ли си?

Тя сковано се усмихна.

— Разбира се, че съм добре!

Успя да направи една крачка напред, но вместо да стъпи на стъпалото, закачи с обувката подгъва на роклята си, направи малък лудешки танц, размахвала ръце, загуби равновесие и изкрещя...

Баща ѝ се опита безуспешно да я задържи. Ужасените гости видяха как Мелиса се запремята през глава по стълбите. Тялото ѝ подскачаше при всяко стъпало. Тя се опитваше да се задържи за перилата, но ръцете и сграбчваха само въздух. Продължи да се преобръща чак до долу, удари главата си в централната колона, на крачка от стълбата, и изгуби съзнание.

Мнозинството изстена. Последва вцепенена тишина. После родителите на Мелиса, Фейбиан и гостите се втурнаха към падналата девойка. Сред всеобщата паника никой не забеляза как премигна малахитовият овал, сякаш пазеше някаква пакостлива тайна...

Миси Монроу стоеше на върха на витата стълба до баща си. Воалът ѝ беше спуснат, в ръцете си държеше букет. В огромния салон Джеф, прислугата, майка ѝ и няколко дузини гости я очакваха да слезе, затаили дъх. Видя годеника си, който се усмихваше и изглеждаше много представителен в старовремските си сватбени дрехи, но тя забеляза тъгата и примирението в очите му.

От пианото се разнесоха звуците на сватбения марш.

— Готова ли си, скъпа? — чу тя гласа на баща си.

Погледна отново към Джеф. Изражението на лицето му не беше се променило. След това погледна към баща си и изведнъж си помисли: „Бих искала да съм навсякъде, само не и тук!“

— Хайде, Миси — подкани я баща ѝ.

Миси му изпрати скована усмивка.

— Разбира се, татко.

Направи крачка напред, но вместо да докосне стъпалото, обувката ѝ се закачи в подгъва на роклята. Миси направи малък лудешки танц, размахала ръце, изгуби равновесие и изкрещя диво...

ГЛАВА 5

Според календара върху масата до леглото датата беше 29 февруари 1992 година.

Пулсираща болка върна Мелиса Монтгомъри към действителността. Примижа с очи, защото стаята беше като в мъгла. Главата я цепеше от болка, свредели сякаш пробощаха тялото ѝ.

Когато погледът ѝ се избистри, край леглото си видя странни хора. Бяха облечени в необикновени дрехи. Отначало помисли, че сънува кошмар. След това обаче, когато осъзна видяното, тя изтръпна от ужас.

Лежеше върху странно легло. Беше нейната стая, но изглеждаше толкова различна! Прозорците бяха на същото място, но пердетата бяха други — правоъгълни ѝ надиплени. Стените бяха боядисани в цвят, който никога не беше виждала. Килимът беше разпрострян върху целия под от стена до стена. Мебелите бяха особени, с остри ръбове, много по-различни от онези, с които беше свикнала.

А хората! Четирима странници бяха наобиколили леглото ѝ. Жените бяха с къси коси и скандално къси рокли. Мъжете също носеха странни костюми и някакви лъскави обувки.

Докато тя се опитваше да възприеме видяното, един от мъжете пристъпи към нея. Тя се сви назад и се вкопчи в завивката. Човекът се обърна към другия мъж и попита:

— Е, докторе?

— Рефлексите ѝ са нормални — каза докторът, — но за да сме сигурни, трябва да бъде прегледана на рентген.

Мелиса беше на границата на истерията. Какви бяха тези хора и какви налудничави неща бръщолевеха? За какво бяха поставили на масата до нея тази малка черна кутия със странни червени цифри? Откъде духаше срещу нея този топъл въздух, след като наблизко нямаше прозорец? Какви бяха тези странни лампи с огромни светещи комини?

— Къде съм? — успя да попита тя.

— О, бедното ми дете! — една закръглена, посивяла жена с миловидно лице се спусна към нея и взе ръката ѝ. — Не се притеснявай, Миси, мама е тук!

— Миси? Мама? — промълви Мелиса. Гледаше жената като омагьосана. Никога не беше я виждала.

— О, мила! — изпъшка жената и се обърна към високия, сивокос мъж. — Хауард, тя не ме познава!

Мъжът, наречен Хауард, пристъпи напред.

— Миси, скъпа, аз съм баща ти. Сигурно ще си спомниш...

— Моят баща? — Мелиса се обърка още повече.

Той се обърна към доктора и каза:

— Тя не ни познава, Едмънд! Нараняването ѝ очевидно е доста сериозно.

— Споделям твоето мнение — отговори докторът и стисна челюсти.

Мелиса се взираше в двамата с широко отворени очи. В този момент друга жена на средна възраст, висока и слаба, се наведе над нея. Лицето ѝ беше съсухрено и неприятно. Тя огледа критично момичето и се обърна към закръглената жена:

— Изглежда, че ще оживее, Шарлот. Малката ми племенница ще се оправи, не трябва да я насилваме да се препъва наоколо с амнезия — надвеси се над Мелиса отново. — Защо като че ли не прилича на себе си?

Четиримата се приближиха към леглото и се възряха в Мелиса внимателно. Тя се отдръпна назад, гледаше смутено и изпълнена с мрачни предчувствия.

— Знаеш ли, сестро, имаш право — каза мъжът, които се представи за неин баща. — Тя наистина е по-различна.

— Изглежда с пет години по-млада — заяви лелята.

— Може би е така, защото е много пребледняла — предположи жената, която беше казала, че е нейна майка.

Докторът отново стисна челюсти.

— Всичко ще стане ясно от рентгеновата снимка.

— Рентгенова снимка? — извика Мелиса. — Каква снимка?

— Не си ли спомняш, че падна по стълбите, скъпа? — попита бащата нежно.

— Да, това си го спомням — отговори момичето учтиво. — Трябва да призная, че направих доста забавно приземяване.

Всички в стаята се смаяха. Зашушукаха помежду си.

— Защо говори по такъв странен начин? — лелята попита майката. — Прозвуча ми така, сякаш репетира сцена от „Джейн Еър“.

— О, скъпа, това не е на хубаво — изпъшка майката, като кършеше ръце.

— Казвам ви, че трябва да я прегледаме в болницата — добави докторът.

Внезапно вратата се отвори и в стаята влезе висок, представителен рус мъж. Погледът ѝ се прикова в новодошлия. Беше облечен в сив костюм, който ѝ хареса. Осъзна, че неговото присъствие я успокои. Почувства го близък и страхът ѝ изчезна. Гледаше го като хипнотизирана как прекосява стаята.

— Обадох се на „Бърза помощ“, както ме помолихте, доктор Карнес. Казаха, че веднага ще изпратят кола.

— Благодаря, Джеф — отговори докторът.

Русокосият мъж се спря до леглото и се взря в Мелиса. Топло се усмихна.

— Миси, скъпа, благодаря на небесата, че се събуди!

Мелиса гледаше мъжа, наречен Джеф. Почувства, че сърцето ѝ прескача. Хареса топлата му усмивка и очарователните трапчинки. Когато той пое ръката ѝ и я целуна, сърцето ѝ се размекна от нежността на докосването му, от магията на устните му. Почувства, че вече ѝ беше все едно къде се намира и коя беше всъщност. Сякаш потъна в най-милото и красиво мъжко лице, което някога беше виждала. Изгуби се в бездънните му сини очи. Поиска ѝ се да остане там завинаги.

— Бедната ми, скъпа Миси — прошепна благородният принц. — Падането ти беше толкова ужасно! Сигурна ли си, че сега си по-добре?

До този момент Мелиса беше сигурна, че е умряла и се е изкачила на небето. Сега, когато беше срещнала мъжа на своите мечти, този факт престана да я вълнува.

— Чувствам се прекрасно, благодаря!

Според вестника, поставен на масата до леглото, датата беше 29 февруари 1852 година.

Пулсираща болка върна Миси Монроу към действителността. Примижа с очи, защото стаята беше като в мъгла. Главата дяволски я болеше. Чувстваше тялото си разкъсано на части.

Когато погледът ѝ се избистри, край леглото си видя странни хора, в необикновени дрехи. Помисли, че сънува ужасен сън. После, че е попаднала на театрална сцена. След като осъзна видяното, тя изохка ужасена.

Лежеше в странно легло. Беше нейната стая и все пак беше съвсем различна. Прозорците бяха на същото място, но пердетата бяха други — от червено кадифе и падаха на тежки вълни. Стените бяха облепени със странни старомодни тапети, килимът — персийски, мебелите — овални и със странни орнаменти като тези, които бе виждала.

А хората? Четирима странници бяха наобиколили леглото ѝ. Косите на двете жени бяха прибрани във висок кок. Бяха облечени в дълги рокли и изглеждаха така, сякаш играеха в представление на „Отнесени от вихъра“. Двамата мъже също бяха облечени в странни костюми. Докато Миси отчаяно се мъчеше да възприеме видяното, единият от мъжете пристъпи напред. С острата си брадичка приличаше на герой от роман. В ръцете си държеше някакъв метален уред.

— Уверявам ви, че младата жена беше изпаднала в нервна криза — заяви той. — Навярно това е причината да загуби равновесие и да падне по стълбите. Ще ѝ пусна малко кръв и организмът ѝ ще се изчисти от отровите.

Очите на Миси се разшириха от ужас. Мъжът извади някакво приспособление, приличащо на зъби, остри като бръснач, и го насочи към ръката ѝ.

— Назад, шарлатанин такъв! — извика тя и размаха юмрук срещу него.

Мъжът инстинктивно се дръпна назад. Двете жени се ужасиха.

— Лавиния — каза по-възрастната, — каква лудост е обзела внучката ми?

— Не се притеснявай, майко — отговори решително жената с име Лавиния. — Дъщеря ми падна лошо по стълбите. Просто за

момент си е загубила ума.

— Да се надяваме, че ще го намери скоро — хладно изрече възрастната жена.

Миси само премигваше срещу двете.

— Внучка? Дъщеря? — повтори тя недоверчиво. — Вие двете да не сте случайно смахнати или нещо такова? За какво бърборите и къде, по дяволите.

Всички се вкамениха.

— Лавиния — намръщи се възрастната жена, — внучката ми има вид на обезумяла и говори като създание от улицата. Страхувам се, че падането е засегнало паметта ѝ.

— Със сигурност е засегнало и езика ѝ. За добро, бих казала — Лавиния се усмихваше изненадана.

— Престани, Вини! — нахока я единият от мъжете. — Не досаждай на детето. Вече достатъчно се измъчи.

Бабата се надвеси над Миси, разгледа я внимателно и поклати глава.

— Има нещо подозрително тук. Изглежда променена, някак по-възрастна. Падането явно я е състарило.

Жената, която се казваше Лавиния, махна с ръка.

— О, кои обръща внимание на една-две бръчки повече след такова падане? Не се притеснявай, мамо. Мелиса ще дойде на себе си след ден или два. Не си ли съгласен, Джон?

Мъжът с името Джон пристъпи напред.

— Мелиса, скъпа, аз съм татко ти. Имаше доста лошо преживяване, скъпа!

Миси следеше странния разговор с нарастващо удивление.

— Я недей да лъжеш! — срязва го тя.

— Но... въпросът е дали ни познаваш, скъпа.

— Не, не ви познавам! Но чувам налудничавите ви приказки. Името ми е Миси, глупак такъв.

Четиримата замръзнаха. Започнаха да шушукат помежду си. Накрая мъжът, наречен Джон, се изкашля и каза:

— Спомняш ли си, че падна по стълбите?

— Това си го спомням — наблегна заплашително тя. — Но не мога да си обясня как попаднах в тъмната зона. Защо просто не ме оставите на мира?

Всички си размениха ужасени погледи.

Внезапно вратата се отвори и в стаята влезе най-представителният мъж, когото Миси някога беше виждала. Той се надвеси над нея. В първия момент беше като хипнотизирана от физическата му красота — високо, мускулесто тяло, идеални черти на лицето, дълбоки кафяви очи. Отначало буквално не чу думите му. След това силата на изобличителната му реч стигна до нейното съзнание. Слушаше го занемаяла.

— Достатъчно, Мелиса! — изрева той, като размахваше юмрук. — Няма да търпя повече твоите глупости и истерия. Достатъчно е, че посрами цялото си семейство с това нескопосано, превзето падане по стълбите. Направо е неприлично, че се опитваш да се отървеш от сватбата по такъв малодушен начин. Съгласи се на тази игра и сега, по дяволите, ще играеш докрай. Твоят егоизъм накара гостите да чакат прекалено дълго. Престани да мързелуваш, стани от кревата, слез по стълбите и се омъжи за мене!

До този момент Миси мислеше, че е умряла и е попаднала в ада. Сега като че ли срещна самия Сатана.

— Ти да не си луд? Дяволът ще замръзне, преди да се омъжа за такъв конски задник като тебе. Ти, господине, си една мижитурка!

Вълна на шок и ужасно сконфузване премина през стаята. Миси видя жената, която нарече себе си нейна баба, как се строполи като мъртва на пода.

ГЛАВА 6

— Къде ще ме водите? — простена Мелиса.

Събудила се в друго време, Мелиса ужасена наблюдаваше как „майка“ ѝ се опитваше да ѝ облече някакви странни дрехи. Лелята и мъжете бяха напуснали стаята. Горкото момиче все още беше объркано. Все още беше замаяна от болката в главата си. Навсякъде по тялото я болеше. Душевното ѝ равновесие беше силно разклатено.

— Това са бельото и панталоните ти, мила — уверяваше я нежно майката. — Трябва да се облечеш, за да отидем до болницата да те прегледат.

— Да ме прегледат? Какво е това?

— Ти знаеш. Трябва да те видят на рентген — обясни жената търпеливо.

Мелиса рязко тръсна глава и се намръщи от болката, която и причини това движение.

— Не искам да ме преглеждат.

— Но, мила — отвърна жената, — ти си получила сътресение на мозъка. На главата си имаш цицина.

— Сътресение на мозъка? — гласът на Мелиса потрепери от страх и тя опипа челото си. — Какво е това?

— Нямаме друг избор, дъще. О, как можа да се случи това? — вайкаше се жената, нежно я хвана за ръката и я сложи да седне, като говореше настойчиво: — Трябва да се облечеш, Миси. Всяка минута ще дойде колата на „Бърза помощ“.

— Бърза помощ?

— Тя ще те откара в болницата.

— Но аз не искам да ходя в болница. Дори не знам коя сте вие и къде съм аз! — ридаеше Мелиса.

— Разбирам, че си объркана, мила. Кой не би бил след такова падане? Само запомни, че си вкъщи с майка, татко, леля и скъпия ти годеник Джеф.

— Скъпият ми годеник Джеф? — повтори Мелиса замаяна.

— Да, мила. Трябва да си спомниш, че падна по стълбите точно преди да се омъжиш за него.

— Милостиви боже! Трябваше да се омъжа... — с ужасен глас тя довърши — за него?

Шарлот я потупа по ръката.

— Така, така, скъпа. Сигурна съм, че всичко ще си спомниш. Сега обаче трябва да слизаме. Колата ще дойде всеки момент.

— Не можеш ли да предложиш ядене на кочияша и да дадеш овес на конете? — изкрещя отчаяно Мелиса.

Жената, наречена Шарлот, зяпна изумена.

— Боже, ти си била по-зле, отколкото предполагах! — изправи момичето на крака. — Трябва да се обличаш, скъпа.

Станала на разтрепераните си нозе, Мелиса започна да разглежда дрехата върху себе си. Прекалено тясна, тънка синя рокля, която оставяше ръцете ѝ голи и едва покриваше коленете и.

— Що за облекло е това? — попита тя.

— Това е нощницата ти, мила — жената я погледна съчувствено. — Всъщност нямаш представа колко трудно аз и леля ти Агнес свалихме от тебе онова странно бельо.

— Какво странно бельо?

— Корсет, камизола и онези чудновати панталонки. Това беше най-странното облекло, което сме виждали някога. Трябваше ли наистина да се обличаш в такава старомодна булчинска рокля? Хайде сега, облечи си дрехите.

Очите на Мелиса станаха огромни, когато видя оскъдния тесен сутиен и долните гащета.

— Но аз не мога да ги облека! — възкликна тя. — Те са направо скандални!

— О, скъпа!

Въпреки продължителните объркани протести и молби, накрая Мелиса беше убедена да облече бельото, а след това и чудатите тънки чорапи, които я покриха чак до кръста. Облече изключително неприличната къса рокля и obu най-странните обувки, които беше виждала някога.

Главата ѝ пулсираше от болка, когато новата ѝ майка я поведе надолу по стълбите. Тя все още разглеждаше невероятно странныя

дебел килим и необичайните тапети, странните плоски лампи, прикрепени към тавана и излъчващи такава приятна светлина.

— Хайде, мила, не е толкова далече — успокояваше я Шарлот.

Жената стискаше здраво Мелиса за ръката, докато я водеше надолу по стълбите. Като погледна към фоайето, девойката съзря доктора, както и новите си татко и леля. Близко до тях стоеше господинът, наречен Джеф, който трябваше да е нейният годеник. Независимо че се страхуваше, когато го видя, някак ѝ олекна. Усмихна му се лъчезарно, той ѝ отговори със същото.

Точно когато двете жени стигнаха долното стъпало, в къщата влязоха двама мъже, облечени в бели престилки. В ръцете си държаха носилка. Докторът стисна Мелиса за ръката и я поведе към двамата.

— Хайде, девойко. Трябва просто да легнеш там долу...

Мелиса обаче се запъна. Очите ѝ се присвиха от страх, обзе я паника. Близко до стълбите стоеше огромен, страховит мъж. Очите му бляскаха със злобно пламъче.

— Помощ! — изкрещя Мелиса. — Това е чудовище!

Отблъсна ръката на доктора и полетя нагоре по стълбите, сякаш спасяваше живота си. Всички я гледаха изумени. След няколко секунди вече беше изчезнала.

Докторът почеса брадичката си.

— Може би трябва да ѝ повлияем по друг начин? — изсумтя той.

Миси скочи объркана от леглото. Беше сама — всички бяха напуснали стаята преди малко. Мисълта, че беше попаднала в устата на дявола, я плашеше, но тя се усмихна.

Чак сега забеляза, че беше облечена в широка памучна нощница, която се влачеше по земята. Сякаш беше от времето на баба ѝ. Главата ѝ започна да пулсира, когато тя се обърна да огледа обстановката. Всичко в стаята сякаш беше дошло от друг век — старинни мебели и газени лампи, персийски килими. На тоалетната масичка бяха подредени седефени принадлежности. Имаше умивалник с порцеланов леген и кана.

Какво, за бога, ставаше тук? Дали някои не беше се пошегувал, като я беше захвърлил в някакво възстановено историческо село? Но

как би могла да бъде в същата стая? И кои бяха тези побъркани хора, които твърдяха, че са нейното семейство и годеник?

Миси отвори вратата на балкона и излезе навън.

— Боже господи! — възкликна тя.

Пред нея, там, където трябваше да бъде къщата на семейство Джонсън, се простираше огромно поле. Забеляза десетина чернокожи в работно облекло и сламени шапки. Бяха навели гърбове и копаеха. На север, зад добре подредената градина, се издигаха странни постройки и множество дървени бараки. Пет-шест чернокожи деца тичаха около тях и играеха с едно куче. В далечината, където трябваше да бъде улица „Поплар“, се виждаше файтон, теглен от един кон. Пълзеше по тесния път, постлан с дъски.

— Света Богородице! — извика Миси. — Умряла съм и съм се преселила в Тара!

Мелиса се събуди от силна болка в главата. Смътно си спомни, че беше изпаднала в истерия. Двама мъже я държаха, докато докторът я беше пробол с огромна игла. Това беше последното нещо, което си спомняше, преди да потъне в забрава. Чувстваше се все още замаяна.

Скочи на крака. Огледа се и отново забеляза странните мебели с ъгловата форма. Чудноватата черна кутия отново я гледаше.

Къде, за бога, беше попаднала? И кои бяха тези хора, които настоятелно твърдяха, че са нейното семейство и годеник? Годеникът ѝ харесваше, но тя нямаше представа какво ставаше тук.

Колебливо се насочи към балконската врата, отвори я и излезе на терасата.

— Боже господи! — възкликна тя.

Памуковата плантация на семейство Монтгомъри беше изчезнала. На нейно място стояха огромни, фантастични къщи. Имаше и метални чудовища, приличащи на ужасната бърза помощ. Малки деца, облечени в странни дрехи, тичаха по затревени дворове. Понататък зловещи черни жици бяха опънати през небето върху огромни стълбове.

Мелиса се отвърна от непознатата гледка с вик на ужас и влезе в стаята. Мозъкът ѝ пулсираше. Явно беше умряла при падането и беше

се пренесла в друг свят. Но как би могло да се случи това, след като беше в същата къща?

Спря до масата. Взе в ръце странен предмет — малък, черен и гладък. Приличаше на полирано късче дърво. Върху него бяха разпръснати разноцветни копчета с надписи върху тях: сила, канал, стоп, ТВ, видео, грамофон. Остави го бързо, сякаш щеше да я опари. Взе друга измишльотина — скоба от дърво, към която бяха прикрепени бели листи върху сребърен пръстен. На първия пишеше 29 февруари 1992 година.

— 1992 година? — извика Мелиса.

Откъсна листа и недоумяващо се взря в следващия, на който пишеше 1 март 1992 година. Свлече се на земята, загубила съзнание.

Миси нахълта в стаята като обезумяла. Къде, по дяволите, беше тя? В кое време живееше? Нищо не беше там, където трябваше да бъде, включително и тя самата. Никога не се беше страхувала от нищо, а сега буквално трепереше пред мисълта, че ще се наложи да излезе от тази къща. Какви ли ужасии я очакваха? Дали пък не беше си загубила ума? Или беше навлязла в извънземното.

Тогавя съзря вестника върху масата. Повдигна го и панически зачете на глас: „Мемфис дейли април, 29 февруари 1852 година“.

— 1852 година! — извика тя. — Започна да отваря чекмеджетата. Плачеше и ровеше из старомодното бельо и бродираните кърпички. После се втурна към леглото. Дръпна калъфката на възглавницата, захвърли я през главата си и започна яростно да скубе гъшата перушина.

Мелиса врълетя в салона, размахвайки дистанционното управление срещу Хауард и Шарлот.

— Един мъж в черната кутия гледаше как се обличам — истерично заяви тя. — Трябва да се качите горе и да застреляте нахалника, татко! — пхна дистанционното в ръката на Хауард. — Вземете това с вас. То беше причината да се появи той. Предполагам, че трябва да се стопира, канализира или... но не знам кое копче да натисна.

С тези думи Мелиса падна на дивана и заплака неутешимо. Шарлот я прегърна нежно.

— О, мила — тя потупваше момичето по гърба и гледаше към Хауард. — Мисля, че ще бъде най-добре да повикаме доктора отново.

— Нощно гърне! — изрече Миси бързо срещу черния предмет, които чак сега забеляза.

ГЛАВА 7

— Смятам, че трябва да отложим сватбата — каза Хауард.

— Разбира се. Как може да искаме момичето да се омъжва за човек, когото не познава? — попита Шарлот.

— О, мисля, че не е толкова страшно това, че не ме познава — отбеляза Джеф.

— Странна работа! — промълви Агнес.

По-късно този следобед Хауард, Шарлот, доктор Карнес, леля Агнес и Джеф разговаряха в салона, докато пиеха кафе, и се опитваха да си обяснят какво се беше случило с тяхната Миси. Докторът току-що я беше прегледал, а Джеф беше откарал майка си вкъщи и беше се върнал.

— Тя не познава никого от нас — продължи Шарлот. — Дори ме помоли много учтиво да я наричам Мелиса.

— Миси никога в живота си не е била учтива — измърмори Агнес.

— Така е. Струва ми се, че сега изглежда по-добре възпитана — каза Шарлот.

— Желанието ѝ да я наричаме Мелиса също е странно — продължи Агнес. — Миси винаги е обичала името си.

— Е, аз го харесвам — защити я Джеф. — Мелиса звучи очарователно старомодно, не мислите ли?

Всички кимнаха.

— Започва да крещи всеки път, когато споменем, че трябва да излезе навън — подчерта Хауард. — Няма да можем да я откараме до болницата в това състояние.

— Наистина — съгласи се доктор Карнес. — Много ме тревожи нейната амнезия. Сигурно е ударила лошо главата си. Има опасност в мозъка ѝ да се е образувал съсирек, затова непременно трябва да се направят специални изследвания.

— Допускате ли и някакви психически промени? — попита Шарлот.

Докторът сви рамене.

— Нужен е рентген. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Джеф, който досега слушаше намръщен, каза.

— Аз не съм съгласен!

— Джеф! — възкликна Шарлот.

Той изгледа решително останалите.

— Няма да позволя да измъчвате по такъв начин Миси...
Мелиса.

— Да я измъчваме?

— Очевидно сега тя е доста обърквана и уязвима — обясни той.

— Няма да разреши на никого да я принуди да излезе от тази къща, докато тя самата не пожелае.

— Това носи голям риск, младежо — възрази докторът.

— Имате ли някакво доказателство за това, че мозъкът ѝ е засегнат? — нападна го Джеф.

— Няма неопровержими доказателства — призна докторът. — Тя беше в безсъзнание за кратко време. Слухът не е увреден, зениците не са уголемени, но само медицински изследвания могат да докажат всичко със сигурност. А и психическото ѝ състояние е твърде нестабилно.

— Това е вярно — прекъсна го Джеф. — Но дали ще ѝ помогнем, ако я принудим да напусне тази къща? Бедното момиче се страхува от всичко. Не знае какво е автомобил, телевизия радио. Дори нас не познава. Когато една от прислужничките включила прахосмукачката, Миси започнала да крещи от страх. Сякаш никога не е живяла в двадесети век.

— Съгласна съм — повиши глас Шарлот. — Когато я уговорях да се облече за болницата, тя ми предложи да нахраня конете. Много учтиво, разбира се.

— А онзи мъж по телевизията, когото настояваше да застрелям — отбеляза Хауард в съзвучие с общото недоумение.

— Като че е в безвъздушно пространство — съгласи се Агнес. — Когато влязох в стаята преди малко да я видя как е, я заварих да удря по стената с ръце. Настояваше, че някакъв беден музикант е затворен зад стената.

— О, скъпа! — възкликна Шарлот.

Докторът слушаше с мрачно изражение.

— В такъв случай всички сте убедени, че час по-скоро трябва да я откараме в болницата.

— Това само ще я изплаши до смърт — отново наблегна Джеф.

— Мисля, че момчето е право, Едмънд — заключи Хауард. — Ако принудим Мелиса да се подложи на изследвания, ще я докараме до лудост.

— Много добре — съгласи се отегчен докторът, — щом такова е желанието на роднините. Само запомнете, че това е в противоречие с моето предписание.

След неговото излизане останалите четирима се спогледаха с безпокойство.

— Какво ще правим сега? — попита Шарлот.

— Предлагам да оставим Мелиса да се възстанови по естествен път. Нека тя да определи и времето — каза Джеф.

— Значи за теб сега тя е Мелиса? — отбеляза Агнес. — И ти си забелязал, че момичето изглежда напълно друга личност.

Никой от присъстващите нямаше куража да обсъжда какво означава това.

Докато караше обратно към дома си, в главата на Джеф се въртяха мисли и въпроси около жената, която сега познаваше като Мелиса. Чувстваше се така, сякаш чудодейно си беше намерил друга годеница. Миси беше паднала по стълбите, а след обяд се беше събудила като съвършено различна жена — мила, кротка. Говореше тихо и молеше да я наричат Мелиса.

Дали не беше подценявал Миси преди? Дали всичките й ценни качества не са били скрити някъде дълбоко в подсъзнанието й и са очаквали да се случи този инцидент — Джеф не беше сигурен, но се чувстваше някак очарован и заплепен.

Предишната Миси никога не беше имала нужда от него, а тази имаше. Няколкото минути, прекарани с нея, му бяха достатъчни да почувства колко дълбока беше промяната у нея. Изглеждаше толкова безпомощна, толкова объркана и изплашена. Нещо, което за независимата Миси не беше характерно.

Дали не се беше влюбил? Възможно ли беше сърцето му да не е било съвсем изстинало, въпреки всичко? Почувства, че не може да

дочака да я види отново. Искаше да ѝ помогне в този труден за нея период.

За пръв път през изминалите шест дълги самотни години Джеф почувства, че се вълнува.

— Смятам, че сега трябва да отложим сватбата — каза Лавиния.

— Разбира се — добави Джон. — Как може да искаме момичето да се омъжва за човек, когото не познава?

— Може би не трябва да правим голяма трагедия от факта, че не ме познава — отбеляза Фейбиан.

— Така е — подкрепи го бабата.

Фейбиан, Джон и Лавиния, лекарят и баба Монтгомъри седяха в салона и обсъждаха необичайното душевно състояние на Мелиса.

— Постоянно говори несвързани неща — продължи Джон. — Изглежда, не познава никого от нас. Не знае дори коя е тя.

— И този скандален речник, който използва — подчерта докторът. — Какво означават тези лудости като „смахнати“...

— Като че ли е свършено друга личност — отбеляза бабата. — Не ти ли казах, Лавиния, че дори и външността ѝ е различна?

— Казахте ми, майко — съгласи се Лавиния.

Възрастната жена се наведе към снаха си и продължи с покрусен шепот.

— И това неприлично бельо, което свалихме от нея, когато я съблякохме... Никога не съм виждала такива... толкова тесни и шокиращи. Изхвърлих ги при старите парцали.

Лавиния намръщена галеше възрастната жена по ръката. Джон каза:

— Преди малко, когато се качих при нея да я видя, тя настоя да я наричам Миси. Какво странно име? След това настоя да ѝ дам някакъв предмет. Сигурен съм, че го нарече „телефон“.

— Дали не е казала телеграф? — предположи безпомощно докторът.

— Телеграф в спалнята? Бъди сериозен, Флечър.

— Чух, че е хвърлила нощното гърне по прислужницата — добави баба Монтгомъри. — Казвам ви, че детето се е побъркало.

Внезапно Лавиния се разсмя.

— О, я се стегнете. Разбира се, че момичето е нашата Мелиса. Само че сега притежава характер.

— Бих казала, че това е чудесно. Не си ли съгласен, момчето ми? — обърна се към Фейбиан.

Той ѝ се усмихна.

— Не бих казал, че ми харесва да ме наричат „мижитурка“ или „конски задник“. Даже не знам какво означават тези думи, въпреки че се досещам. Въпреки всичко трябва да призная, че падането даде възможност да видим по-хубавите черти на Мелиса, но съм смаян от нейното объркване и загубата на паметта — обърна се към доктора — какво ще кажете, доктор Флечър?

— Все още съм на мнение, че припадъкът ѝ се дължи на нервна криза. Тя е причинила виенето на свят и падането. Трябва да ви предупредя, че отровите разяждат мозъка ѝ дори и в този момент. Само ако ми разрешите да ѝ пусна кръв...

— О, глупости! — пренебрежително махна с ръка Лавиния. — Никога не съм одобрявала изтезанията, които причиняват пиявиците.

— Тогава, ако с девойката се случи нещо лошо, отговорност ще носите вие — злокобно заключи докторът. — Ако болестта се задълбочи, тя би могла и да умре. Или ще трябва да я изпратите в лудницата — той се изправи, взе черната си чанта и докосна цилиндъра си. — Очаква ме родилка. Желая ви приятен ден.

Зловеща тишина се възцари в стаята след излизането му. Лавиния се наведе към Джон и прошепна:

— Наистина се моля доктор Флечър да не прикрепи своите пиявици към бедното момиче или към майка му. Изглежда, твърдо е решил днес да пусне кръв на някого.

— Какво ще правим с Мелиса? — попита бабата.

— Тя сега е Миси — поправи я Джон.

— Защо трябва да правим нещо? — намеси се Фейбиан. Стисна зъби, после се усмихна. — След като състоянието и е факт, бих предпочел да я оставим такава, каквата е.

— Тя е толкова различна... — измърмори Лавиния.

Никои от присъстващите нямаше куража да коментира що за благословия беше това.

По-късно, когато Фейбиан яздеше към семейната плантация, мислите му бяха насочени към жената, която преди два часа го беше нарекла мижитурка. Почувства се развеселен, дори заинтересуван и заплепен.

Трудно беше за вярване, но падането по стълбите беше предизвикало драматични промени у годеницата му. Беше изчезнала прекалената и деликатност, смирената и покорна Мелиса се беше събудила като смелата и с гореща кръв Миси.

Всичко би дал, за да опознае тази жена по-отблизо.

Дали я беше подценявал преди? Сега беше разбрал, че жената, която преди мислеше за отегчителна като помия и студена като леден блок, притежаваше страстна натура и вътрешен огън, достатъчен да изгори и двамата. Дали наистина злополуката беше изкарала на повърхността по-добрите ѝ качества?

Усмихна се. Утре отново щеше да започне да я ухажва. Той щеше да я спечели, да я победи. Дано това объркване, тази внезапна чудотворна промяна у нея никога не свърши! Тръпки на възбуда пропълзяха по слабините му. Само преди часове се беше ужасявал, че трябва да вземе тази безинтересна девственица в леглото си. Беше възнамерявал да изпълнява съпружеските си задължения към Мелиса толкова често, колкото е необходимо, за да ѝ осигури наследник.

Но сега... след като се беше променила... По дяволите! Каква малка избухливка беше станала! Безсрамната ѝ, нахална малка уста сякаш просеше да ѝ даде това, което заслужаваше... Миси! Харесваше това име.

— Добре, госпожице Миси — каза гласно той, като наклони шапката си. — Твоята съблазън ще бъде удоволствие за мен.

ГЛАВА 8

— Ох, какъв звяр! — извика Миси.

Седна в леглото. В треперещите си пръсти стискаше отворена черна книга — дневника на далечната си братовчедка Мелиса Монтгомъри — хубавата жена, чиято фотография лежеше върху тоалетката ѝ вкъщи. Къде ли беше нейният дом? Беше прочела горещите оплаквания на бедната девойка от мъченията, на които я бе подлагал този грубиян Фейбиан Фонтено. Годианата беше 1852...

Само че историята се случваше сега. Историята се случваше с нея.

Остави дневника настрана. Скочи на крака и закрачи из стаята. Прекалено много ѝ дойде. Вече не можеше да проумее нищо.

Освен ако някой садист си беше направил най-непочтената шега в историята на човечеството. По някакъв начин тя беше пренесена в 1852 година, в живота на нейната братовчедка Мелиса — далечната роднина, с която толкова си приличаха. От дневника беше разбрала, че и двете сватби бяха насрочени за двадесет и девети февруари. Както ѝ бяха обяснили останалите обитатели на къщата, Мелиса също беше паднала надолу по стълбите в деня на сватбата и беше си ударила главата. Това означаваше, че и двете са паднали в един и същи момент. Само че тези моменти бяха разделени във времето от сто и четиридесет години.

След това Мелиса беше изчезнала. Миси, от своя страна, някак беше „прехвъркнала назад“. Сега всички предполагаха, че тя беше Мелиса. Как, по дяволите...? Дали беше умряла и се беше преродила в миналото?

„Високосна година!“ — сети се внезапно тя. Очите и се разшириха от невероятното прозрение. И 1992, и 1852 бяха високосни години. Имаше някаква чудновата логика в цялата невероятна бъркотия.

Ако наистина беше „прехвъркнала“ тук, в миналото, къде, за бога, беше братовчедката Мелиса?

Отговорът беше толкова очевиден, че Миси започна да трепери.

— Боже господи! — извика Мелиса.

Седеше в стаята си на леглото. До нея върху завивката лежеше избелялата фотография, която беше открила върху тоалетката. Тази снимка беше направена днес. Само че това днес като че ли е било преди сто и четиридесет години.

В ръцете си държеше малък, твърде особен портрет. Беше го открила в чекмеджето на нощното шкафче. Парченцето твърда хартия напълно приличаше на нейната фотография, само че беше в ярки цветове. Как е могло да стане това? Всеки знаеше, че е невъзможно да се правят цветни снимки.

Най-чудното беше, че от там я гледаше жена, която би могла да бъде неин двойник. Имаше дълги, къдрави руси коси и светлосини очи. Устните ѝ бяха начервени, върху бузите ѝ имаше руж. Облечена беше в странни дрехи. Все пак Мелиса можеше да се закълне, че гледа себе си. Жената се усмихваше. Ръцете ѝ бяха обвити около Джеф Далтън. Надписът отзад гласеше: „Миси Монроу и Джеф Далтън на откриването на галерията на улица «Бийл», 13 януари 1992 година.“

1992 година! Това не можеше да бъде истина. Просто не можеше да бъде.

Тук ставаше нещо невероятно. В скута на Мелиса лежеше бележникът на тази Миси Монроу. Очевидно беше живяла в голямата къща. Това беше къщата на Мелиса и все пак не беше. Според записките най-отдолу в бележника, Миси е възнамерявала да се омъжи за Джеф Далтън на същия ден — двадесет и девети февруари.

Само че нещо се беше случило. Според това, което ѝ казаха другите, Миси е паднала надолу по стълбите в деня на сватбата си, точно като нея, и по някакъв начин беше изчезнала. Тя, от своя страна, се беше пренесла тук — в дома и живота на Миси. Затова всички я приемаха за нея.

Милостиви боже! Умът и не можеше да го побере. Тя живееше живота на друга жена след сто и четиридесет години в бъдещето.

— Света Богородице, това е Тара — възкликна Миси.

Стоеше зад къщата. Цъфналите азалии почти я закриваха. Наблюдаваше една талига, теглена от кон. Беше пълна с чернокожи мъже, които явно се прибираха от полето. Колата зави към една дълга редица дървени колиби в далечината.

— Невероятно! — прошепна тя.

Миси беше тръгнала на разузнаване. Трябваше да докаже или да опровергае предположението си, че е пренесена назад във времето. Откакто се беше събудила в това чистилище, тя не беше видяла автомобил, електрически ключове, телефон, дори тоалетна. Всякаква надежда, че се е загубила или е сменила мястото си в своето собствено време, се беше се изпарила. Дори и в старите възстановени плантации, които беше посещавала с родителите си, имаше модерни приспособления: сметачни машини в магазините, телефон, стаи за почивка, климатична инсталация и всичко останало. Може би беше на същото географско място, дори в същата къща, но това определено не беше същото време.

Опита се за момент да успокои разстроените си нерви. Огледа смешните дрехи, които носеше. В стаята беше претършувала гардероба и беше разгледала с удивление старомодните копринени и памучни рокли, закачени там. Не успя да намери рокля, чиято пола да не мете земята. Цяла вечност мина, преди да се навлече в странното, причиняващо сърбеж бельо — дантелена камизола, кюлоти, които я покриваха от глезените до кръста, и тежката фуста. А на островърхите обувки сигурно и баба ѝ би се изсмяла. Облечена като за пред хора, тя се промъкна надолу по стълбите, като постоянно се спъваше в дългата си пола.

Това, което видя, само засили предчувствията ѝ. Въпреки че къщата не беше особено променена, пространството зад нея изглеждаше невероятно — в далечината зад градините се мерзееха няколко къщи. Вече беше огледала помещението за опушване на месо, летните пристройки и отвратителния клозет. Наляво от нея забеляза две негърки с пълни ръце да влизат в каменната колиба, която очевидно беше кухнята. Спомни си, че покойната ѝ баба беше разказвала, че в стари времена къщите били отделно от кухните, за да се предпазят от пожар.

Милост! Това наистина не беше 1992 година!

Опита се да потисне паниката, която я обземаше. Повдигна полите си и мина покрай кухнята, насочи се към огромна постройка, приличаща на гараж, отвори една от огромните, скърцащи врати и влезе вътре.

— Хубава работа! — прошепна тя.

Въздухът беше наситен с миризма на кожа, машинно масло и мръсотия. Миси гледаше удивена старомодните превозни средства — талиги на две колела, голяма карета, кабриолет и каруци за полето. На стената висяха хамути, юзди, колела, камшици. Никога през живота си не беше виждала толкова много излезли от употреба принадлежности.

Като ругаеше, тя напусна постройката и затвори вратата. Забеляза в далечината един роб, който извеждаше кон от конюшната. Недалече от него друг негър пренасяше чували със зърно.

Това е положението. Тя наистина се беше пренесла в миналото и живееше с далечните си роднини, които бяха построили тази къща. Очевидно беше двойник на Мелиса.

— Какво, за бога, ще правя тук? — завайка се тя.

Чудеше се дали родителите ѝ и Джеф са забелязали, че я няма в настоящето. Каква беше наистина...

Обезверена се втурна назад към къщата.

Вече нямаше съмнение, че е била пренесена в друго време. Е, добре, че не беше умряла, или поне се надяваше да е така. Щеше да изучи деветнадесети век. Положението можеше да бъде и по-лошо.

Проблемът беше как да се измъкне от тази бъркотия. Как беше пропътувала до тук? Как да се върне обратно на мястото и във времето, към което принадлежеше? Трябваше да разбере. Най-трудно беше да намери път към собственото си семейство. Дали не беше тикната завинаги тук, при този негодник Фейбиан Фонтено? Или беше умряла и той беше нейното наказание?

Трябваше ли да каже на някого за своите притеснения? Засмя се. Тези провинциални дръвници никога нямаше да ѝ повярват. Само ще я замъкнат в лудницата или ще ѝ пуснат кръв с онези гнусни пиявици, докато придобие маниерите и комплексите на зомби.

Не, по-добре е да държи устата си затворена и да изучава всичко, което я заобикаля. Да изиграе ролята, която съдбата ѝ беше отредила,

да опознае тези хора по-добре.

А онзи конски задник Фейбиан само ако я доближи! При мисълта за него се усмихна ледено. След като вече беше тук, трябваше да даде заслуженото на този непрокопсаник и да му отмъсти заради бедната Мелиса.

— Ще престанете ли да звъните и да ми шепнете? — крещеше Мелиса в телефонната слушалка, която държеше с протегнатата ръка — А къде сте вие? Бих ви посъветвала да се махнете от този апарат, преди да сте се задушили!

Хвърли страховития предмет. Беше посегнала към тази джунджурия, наречена „Включване-изключване“, когато изобретението, наречено „телефон“, беше звъннало. Никога през живота си не беше виждала такава странна измишльотина.

Тя тръскаше „Включване-изключване“ и гледаше като хипнотизирана прикрепените към тавана нажежени неща, които пръскаха загадъчна светлина. С копчето ги караше да светят и загасват.

О, небеса! Какъв беше източникът на тази чудодейна светлина? Тя нямаше нужда от кибрит или фитил, просто светваше при команда.

В продължение на последните няколко часа, след като беше оставена сама, Мелиса изследваше загадъчните приспособления в стаята си. Упорито избягваше страшната кутия, която прислужницата беше нарекла „телевизор“. Беше експериментирала с друга, по-малка кутийка, която произвеждаше странна музика при натискане на копчето. Беше си поиграла със смайващата машина, която изхвърляше навън листа за писма, и с друга, която сръчно смяташе числа при команда.

Също толкова слисана беше останала, докато проучваше стаята, наречена „баня“. Наскоро семейството на Мелиса, ако изобщо то съществуваше, беше получило писмо от далечна роднина, която живееше в Сент Луис. Братовчедката Минерва беше писала за фантастичната канализационна система там. Но Мелиса никога не беше си представяла, че може да съществуват изобретения като тези, които виждаше. Наистина, тоалетната, която беше ползвала пет пъти, беше толкова очарователна. От огромна тръба течеше топла и студена вода. Автоматичната пералня и душът за масаж ѝ се сториха като

призраци и я изплашиха. Беше решила да ги изследва по-късно, когато се успокои. След като се беше разстроила от експериментите с телевизора и телефона, тя не се съмняваше, че от стената в банята може да излезе човек, ако без да иска, натисне някой бутон.

Мелиса отвори вратата и излезе в коридора. Видя, че няма никой, и излезе от стаята. Прекалено беше изплашена, за да ходи надалеч, но беше решила да изследва пространството около къщата. Трябваше да се насили да узнае повече за света, в който се беше събудила. Вървеше на пръсти по коридора. Чувстваше се полугола в скандалните дрехи, които „майка й“ беше настояла да облече. Молеше се да не срещне никого.

На първия етаж чу гласове откъм салона. Предположи, че хората, нарекли себе си нейни родители и леля, бяха там и говореха за нея. Бързо се насочи към задната страна на къщата. Вече в края на стълбището, тя чу висок смях и веднага се пхна в стаята близо до него. Беше дълго и тясно помещение, с много блестящи принадлежности и странни кутии. Приличаше на кухня. Край масата две негърки, едната й беше прислужвала в стаята, приготвяха храната и си приказваха.

— Какво е това? — прошепна си Мелиса. — Кухнята е в къщата?

Изключително смутена, тя се измъкна през задната врата. Стъпи върху удивителна тераса, постлана със странен гладък камък, погледна напред и застина.

Точно пред нея, край малка барака, проблясваше езеро с бърбековидна форма. Беше облицовано със същия камък. Тя пристъпи и докосна неговата чиста, прозрачна вода. Този басейн явно беше направен от хората. Но как? Никога преди не беше виждала такова нещо. Огледа столовете, разположени край него. Представляваха чудати ремъци, прикрепени към украсени метални тръби. Повдигна един. Беше лек като перце. Невероятно!

Чу звук от машина и веднага напусна басейна. Пресече двора, като стъпваше по странна, ниска трева. Насочи се към ограда от високи колчета. Наведе се през летвите и видя в съседния двор един мъж. Носеше странно кепе, плетена риза и скандално къси панталони. Яздеше една машина без коне, която подстригваше тревата.

— Боже господи! — извика Мелиса при невероятната сцена и се запъти към голяма постройка, която приличаше на хангар за карети.

Отвори вратата и влезе вътре.

Замръзна на място. Видя три метални чудовища, подобни на бързата помощ, с която се бяха опитали да я отведат. Единият от блестящите зверове беше боядисан в синьо, другият — в бяло, а третият — в зелено. Всички имаха черни гуми и стъклени прозорци, проблясващи в зелено.

Мелиса внимателно изучаваше машините. Страхуваше се някоя от тях да не скочи и да я погълне. Но след като минаха няколко минути и нищо не се случи, тя се осмели да се доближи. Надникна през прозореца на едната и видя две дълги седалки, обвити с кожа.

Какви бяха тези странни файтони? Те нямаха място, където да се прикрепят юздите им. А къде бяха се дянали конете? Тя не виждаше и следа от коне, мулета или други подобни.

Наведе се да разгледа по-отблизо това странно превозно средство. Имаше едно колело, по-малко копие на корабно кормило. Дали това колело не управляваше файтона? Имаше и някакви надписи по таблото.

— Боже господи! — извика Мелиса.

Тази кола сигурно имаше двигател, подобно на влака, и се задвижваше сама, подобно на странната косачка, която беше видяла. Това бяха файтони без коне. Бяха ли възможни такива работи? Може би не, но през 1992... Изведнъж прозря истината. Нямаше никакво съмнение, че е била пренесена в бъдещето.

Чудеше се дали родителите ѝ и Фейбиан са разбрали, че вече я няма в миналото...

— О, боже, какво ще правя сега? — прошепна тя.

Мелиса напусна гаража. Претовареното ѝ съзнание беше зашеметено от въпроси. Как беше се озовала тук — в края на двадесети век? И как да намери пътя към деветнадесети, към който принадлежеше? Не знаеше. Беше толкова объркана.

Дали да сподели проблема си с Джеф или с новите си родители? Всички те изглеждаха толкова добри.

Тръсна глава. Не. Ако кажеше на някого истината, сигурно щяха да я помислят за обезумяла. Щяха да я принудят да влезе в онова метално чудовище и да я откарат в болница. Най-добре да стои в

стоята си, да изучава всичко, което я заобикаля, и да изиграе ролята, която съдбата ѝ бе отредила. Може би междувременно щеше да намери отговор на въпросите, които я интересуваха.

Ако онзи хубав мъж, Джеф Далтън, дойдеше отново... Усмихна се и загриженото ѝ лице се просветли. Голям грях ли беше да се радваш, когато истинският ти годеник е изчезнал?

ГЛАВА 9

— Добро утро, майко, татко.

На следващата сутрин Хауард и Шарлот Монроу видяха дъщеря си в коридора пред трапезарията. Хауард се втурна и разпери ръце да я прегърне.

— Миси, скъпа, ти си станала! Чувстваш ли се по-добре?

Тя кимна сковано.

— Вярвам, че нещата се поизясняват, татко — и добави внимателно: — Ако не те притеснявам, бих те помолила да ме наричаш Мелиса.

— О, разбира се... Мелиса.

Шарлот се понесе към тях. Озадачена оглеждаше странното облекло на дъщеря си, която беше облякла лъскава черна вечерна рокля, дълга до земята, беше обула зелени велурени боти до глезените и беше наметнала розова жилетка. Косата ѝ беше вдигната в прекалено старомоден кок.

— Миличката ми! — със съчувствие промълви Шарлот — Трябва да кажа, че облеклото ти е доста необичайно.

— Съжалявам, майко — отговори Мелиса. — Това е най-доброто, което намерих. Останалите дрехи са доста безвкусни.

Двамата родители си размениха смутени погледи. След това Хауард хвана дъщеря си за ръката и я поведе към масата.

— Трябва да закусиш, детето ми.

— Благодаря, татко — каза тя, когато ѝ помогна да седне. — Трябва да си призная, че умирам от глад.

Родителите заеха отново местата си. Възцари се неловка тишина. Шарлот наля на дъщеря си чаша кафе, а Хауард побутна към нея подноса с кифличките.

— Казваш, че нещата са станали по-ясни, така ли? — попита Хауард.

Мелиса отпи малка глътка кафе.

— Да, татко.

— Тогава трябва да попитам... Защо не искаш да те наричаме Миси и защо не ни наричаш мамче и татенце както преди?

Мелиса прехапа устни. Такива въпроси бяха неизбежни, но тя не знаеше почти нищо за жената, в чийто живот така мистериозно се беше пренесла. Нямаше представа и за удивителната 1992 година, в която очевидно живееше.

— Не искам да ви плаша неоснователно, но истината е, че след падането не си спомням за вас.

— О, скъпа! — възкликна Шарлот.

— Съжалявам, че чувам това, мила — добави загрижено Хауард.

— Въпреки всичко — продължи Мелиса, — решила съм да ви приема като свои родители. Вие сте толкова любезни — довърши мило тя.

Двамата бяха прекалено смаяни, за да коментират.

— Нужна ми е вашата помощ — продължи Мелиса.

— Каквото кажеш, миличка — успя да изрече Хауард.

— Освен че не си спомням нищо за вас, изглежда, ми се губят няколко години — тя се изкашля и добави под носа си. — Сто и четиридесет.

— О, скъпа! — възкликна Шарлот. — Наистина трябваше да те закараме в болницата, за да прегледат главата ти...

— Майко, аз не съм побъркана — възрази настойчиво Мелиса. — Моля ви, не ме отвеждайте в лудницата!

Шарлот се хвана за гърлото.

— Ние никога не бихме могли...

— Все още съм доста объркана — продължи Мелиса. — Нужни са ми... книги.

— Книги? — повториха едновременно и двамата.

— Да, за липсващите ми години. Надявам се, като ги прочета, да си припомня някои неща — след това попита неуверено. — Не е ли така?

— Разбира се, детето ми — отговори Хауард.

— Сигурно е така — добави Шарлот.

— Имаме ли в къщата... библиотека?

— И това ли си забравила? — попита Шарлот.

— Аз знам къде беше... — промърмори колебливо Мелиса.

— Къде е била? — неспокойно попита Шарлот.

— Не се притеснявай, скъпа. Ще те заведа в библиотеката веднага след закуска — обеща Хауард.

Мелиса се усмихна признателно и се пресегна да хване ръката на баща си.

— Благодаря, татко.

— Има ли нещо друго, което бихме могли да направим за тебе? — попита Шарлот.

Мелиса засия.

— Предполагам, че би било хубаво да видя Джефри отново.

— Той ще дойде след обяд — увери я Хауард. — Първо трябва да отведе майка си на църква.

— О, тогава днес е неделя?

— Да, скъпа.

— Мислех, че вчера беше неделя — объркана продума девойката.

— Не, вчера беше събота — каза Хауард.

Лицето на Мелиса повехна.

— Няма ли да ходим днес на служба в църквата?

Двамата родители се спогледаха объркани. Знаеха, че никакви доводи, дори физическо насилие, не можеше да убеди Миси, че трябва да ходи на църква.

Хауард се изкашля.

— Помислихме, че поради обстоятелствата, е по-добре днес да не ходим на църква. Знаеш, че все още не се чувстваш добре.

Мелиса кимна.

— О, да, разбирам. Разумно решение, татко. Въпреки това може би ще трябва да прекарам поне два часа в мълчаливи молитви и изучаване на Библията.

— Два часа? — изохка Шарлот.

— В мълчаливи молитви? — изрече Хауард.

— И изучаване на Библията? — продължаваше да се чуди Шарлот.

Мелиса кимна сериозно.

— Вие двамата, предполагам, с удоволствие ще се присъедините към мен?

Шарлот и Хауард гледаха изумено.

Около девет сутринта Мелиса вече се беше настанила в библиотеката. Хауард беше поставил пред нея енциклопедията и годишниците.

Цяла сутрин се чуваха възклицанията и истеричните и коментари: „Господи, електрификация!“ или „О, небеса! Човек се разхожда по Луната!“, или „Не може да бъде, това е бомба!“, или „Исусе Христе, машина да мие чинии?“

Шарлот и Хауард стояха в коридора, слушаха ужасени и кършеха ръце.

— Трябва да направим нещо, Хауи — напрегнато прошепна Шарлот. — Някои би помислил, че библиотеката ни е Испанската инквизиция. Бедното дете, крещи така, сякаш издъхва.

Хауард се почеса объркан.

— Тя искаше само да прочете малко книги. Каза, че ѝ се губят няколко години.

— Звучи така, сякаш си е загубила ума — отвърна Шарлот. — Защо се държи толкова странно? Прекалено добре я познавам. Това не е момичето, което ръководеше фабриката.

Хауард попи потта по челото си с кърпичка.

— Наистина, поведението, а и речникът на дъщеря ни, са някак необичайни. Това е просто от объркването, Шарлот. Дори доктор Карнес каза...

Ужасяващ писък прекъсна думите му.

— Ще вляза вътре, Хауард — заяви Шарлот. — Мисля, че дори Корпусът по огромяване не е причинявал такива страшни мъки.

Още преди Шарлот да хване дръжката на вратата, Мелиса излетя от стаята. Лицето ѝ беше пребледняло, очите — разширени от ужас.

— Мисля, че сега разбрах, майко, татко — каза, останала без дъх, и падна на пода, загубила съзнание.

Когато Мелиса се събуди, в мозъка ѝ изплуваха видения — промишлена революция, две световни войни, прибори за убиване на мухи, ядрени бомби, влакове, самолети, автомобили, ракети, климатични инсталации и шевни машини, сутиени и минижупи,

компютри и наркотици. Мозъкът ѝ беше претрупан с информация. Умът ѝ отказваше да проумее всичко това.

След малко, чула нечий ридания, Мелиса отвори очи и видя Шарлот до леглото си. Забравила собственото си неразположение, тя се надигна и седна.

— Майко, добре ли си?

Шарлот гледаше дъщеря си през сълзи. След това внезапно я прегърна.

— Мелиса, миличката ми! Благодаря на Господ, че се събуди. Ужасно се притеснявах за теб, след като припадна. Татко ти отиде да доведе доктор Карнес от игрището за голф.

— О, толкова съжалявам, че ви причинявам такива страдания, майко — тя стисна ръката на Шарлот. — Наистина съм добре. Това беше просто шок от всички онези... неща, които прочетох, разбираш ли? Моля те, не се измъчвай заради мен!

Шарлот само се разрида още по-силно.

— Какво има, майко? — попита Мелиса объркана.

Задавена от сълзи, Шарлот едва можа да изрече:

— Сега си толкова различна, толкова объркана, толкова уязвима и мила!

— Това лошо ли е, майко?

— Лошо? — повтори Шарлот объркана. — Единственото лошо нещо е, че такава много те харесвам.

Мелиса гледаше смаяна плачещата жена.

— След като ме харесваш такава, защо са тези сълзи?

— Защото, когато беше Миси, ти никога не се интересуваше какво мислят или чувстват другите хора. Страхувам се отново да не се промениш — завърши Шарлот нещастно.

Мелиса хвана ръката ѝ.

— Майко, недей да се тревожиш. Аз няма да се променям отново!

В този миг осъзна, че Шарлот никога не трябваше да узнае смисъла на тези нейни думи.

— О, скъпа! — Шарлот отново прегърна дъщеря си. — Истината ли ми казваш?

— Да, майко.

— Никога не сме се разбирали, а ето, че сега сме приятелки — успя да се усмихне през сълзи. — Толкова е показателно. Промяната те направи пет години по-млада, както забеляза Агнес.

Мелиса се усмихна виновно.

— Предполагам, че е така.

Шарлот погали ръката на дъщеря си.

— Помогнаха ли ти книгите, чедо? Намери ли годините, които търсеше?

Мелиса поклати глава във възторг.

— Файтони с криле, картинки, които се движат, машини, които строят къщи. Това наистина са забележителни години!

Шарлот се взираше изумена в Мелиса, после реши, че трябва да се съгласи.

Докато майката триеше сълзите си, Мелиса взе от нощното шкафче снимката, която беше разглеждала предишния ден. Може би сега беше време да научи повече за тази Миси и за всички останали. Подаде я на Шарлот и каза:

— Разкажи ми за това, майко.

Шарлот взе фотографията и се усмихна.

— Снимахте се с Джеф преди няколко седмици. Ходихте заедно на откриването на галерията. Не си ли спомняш това, скъпа?

— Страхувам се, че не.

— Скоро всичко ще си припомниш — увери я Шарлот.

— Надявам се — Мелиса кимна към тоалетката. — Искам да ми разкажеш и за госпожицата на онази фотография. Толкова си приличаме с нея.

— О, забелязала си това, нали? — Шарлот стана, отиде до снимката и я взе. — Това е братовчедка ти Мелиса — наша далечна роднина.

— Разбирам. Кръстена съм на нея, нали?

Очите на Шарлот просветнаха.

— Сега си спомни.

— Не съвсем, майко — заувърта Мелиса. — Логично е да се предположи.

Като гледаше към снимката, майката се усмихна.

— Знаеш ли, приликата между вас двете наистина е необикновена. Всъщност начинът, по който се държиш и разговаряш

след падането, почти като че ли... — внезапно остави фотографията на мястото ѝ. — Но това е невъзможно, нали?

Мелиса благоразумно замълча.

— Разкажи ми повече за братовчедката Мелиса — настоя тя.

Шарлот прекоси стаята и седна в края на леглото.

— Нейното семейство Монтгомъри са построили тази къща през 1840 година.

— Разбирам. Семейството оттогава живее тук.

Шарлот поклати глава.

— Не. Оттогава са живели най-малко седем поколения. Семейството се е преместило от Мемфис преди 1860 година, когато и името се е променило.

— От Монтгомъри на Монроу, така ли?

— Да.

— И как е станало това?

Шарлот се намръщи. Опря ръка на бузата си.

— Всъщност не знам точно. Никой от семейството не е запазил подробни спомени.

Мелиса въздъхна с надежда.

— В такъв случай вие знаете малко за тези Монтгомъри, които са построили къщата?

— Страхувам се, че е така. Имаме няколко стари писма, писани от братовчедката Мелиса.

— Наистина ли? — възкликна момичето.

— Да, а също и малко кореспонденция от първия Монтгомъри, мисля, че се казваше Джон. Писал е до съпругата и дъщеря си.

— О, колко вълнуващо! — възкликна Мелиса.

На Шарлот явно ѝ стана приятно.

— Страхувам се, че това е всичко, което притежаваме.

— Мога ли да видя някога тези писма? — попита Мелиса нетърпеливо.

— Разбира се. Писмата на братовчедката са някъде в твоята стая, а другите — у Агнес.

Мелиса мълчаливо се опитваше да осъзнае тази информация. Внезапно изпука с пръсти и попита:

— Но след като семейството се е преместило, защо живеем в тази къща?

— Наистина ли не си спомняш? — попита Шарлот.

— Не, майко.

— Добре. Много скоро след като се оженихме с баща ти в Бирмингам, свекър ми почина и Хауард наследи значителна сума. Отдавна беше намислил да започне свои бизнес. Посетихме няколко града в южните щати, за да търсим подходящо място за фабриката, която искахме да основем. Най-удобен ни се стори Мемфис. Тогава Хауард разбра, че всъщност корените на рода му са оттук. Представи си радостта ни, когато разбрахме, че се продава и старата семейна къща.

— И тогава я купихте?

— Да. Оттогава живеем тук. Ти си родена и отгледана в нея, мила.

— Колко интересно — каза Мелиса. — Да живееш в къщата на своите предци. Сигурно се чувствате така, сякаш Господ е чул молбите ви.

Шарлот поклати глава учудено.

— Просто не мога да разбера промяната у теб. Преди никога не проявяваше интерес към генеалогията, а още по-малко към религията.

— О, да, майко — усмихна се Мелиса. — Изглежда, ставам специалист и в двете области.

ГЛАВА 10

Малко по-късно се появи Хауард Монроу, който водеше доктор Карнес, все още облечен като за голф. Навъсен, лекарят се качваше без желание нагоре по стълбите към стаята на Мелиса. Когато влезе при нея, проведе с пациентката си кратък, но ожесточен спор по въпроса да постъпи ли в болница или не. След няколко учтиви, но твърди отказа от страна на болната, той вдигна ръце. Прегледа я набързо, заяви, че „би могла да живее“ и си отиде.

Половин час по-късно Шарлот ѝ съобщи, че Джеф е пристигнал и я чака в салона. Прекалено развълнувана, Мелиса не можеше сама да се облече и да се срещне. Майка ѝ ѝ помогна.

Докато слизаше по стълбите, Мелиса почувства, че предстоящата среща я вълнува. Чувстваше се неудобно в оскъдните дрехи, които майка ѝ настоя да облече. Правата светлосиня пола едва покриваше коленете ѝ. Бялата ѝ блуза обаче беше закопчана догоре. Беше обула отново онези странни прозрачни чорапи и ниски кожени пантофи. Не стигаше това, ами Шарлот беше накъдрила косата ѝ около челото и раменете с един странен уред, наречен „електрическа маша“. Чудното нещо не се беше загоряло от някакъв фенер. Горещината му дойде от специална жица, през която течеше силата, наречена „електричество“. Интересно ѝ беше да гледа този уред, но се чувстваше неловко с новата си прическа. Беше привикнала да носи косата си на кок.

Когато стъпи на последното стъпало, Мелиса погледна същата малахитова плочка, която тя и баща ѝ бяха „кръщавали“ в същата тази къща преди два дена. Беше очарована, че камъкът е още тук след сто и четиридесет години. Дали беше ударила главата си в същата колона, когато беше паднала? Ако беше така — какво трябваше да се случи? Погали полираната повърхност на овалния камък, но нищо не стана.

Пристъпи в салона загрижена. Сърцето ѝ подскочи от радост, когато видя Джеф, изправен до прозореца. Стоеше с гръб към нея. Слънчевите лъчи очертаваха деликатния му профил и танцуваха из гъстата му коса. Синият костюм подчертаваше красотата му.

Изглеждаше толкова елегантен и властен. Тя го гледаше и се наслаждаваше на чувството на доверие, спокойствие и удовлетворение, което я обземаше в негово присъствие.

— Джефри... — извика колебливо.

Той се извърна радостно. Заслепи я светлината на засмените му очи.

— Миси... всъщност Мелиса, скъпа! — прекоси бързо стаята и я целуна по бузата. — Как се чувстваш?

— Много по-добре, благодаря — отговори усмихната тя. „Особено когато си тук“, добави мислено. — А ти как си?

— Аз съм добре, скъпа. Ти си тази, за която всички се безпокоим — изражението му стана загрижено, когато той повдигна косата ѝ и нежно докосна подутината на челото ѝ. — Майка ти ми каза, че днес си припаднала отново. Идвал е докторът.

— Това беше последица от... свръхдоза информация — увери го тя. — Годините... разбираш ли? Доста от тях ми се губят.

Той се обърка напълно.

— Годините? Свръхдоза?

— Ще ти обясня.

— Надявам се — усмихна се и взе ръката ѝ. — Нека да седнем.

Двамата седнаха на старинния диван.

— Първо, сигурна ли си, че си добре? — попита Джеф загрижено.

— Добре? — попита тя плахо.

— Да, как се чувстваш?

— О, чувствам се добре, благодаря — увери го тя.

Той стисна ръката ѝ.

— Сега по-малко ли си объркана, скъпа?

Тя кимна.

— Тогава ми разкажи за онези години, за които ми спомена.

— Загубила съм доста от тях...

— Искаш да кажеш, че не си ги спомняш? — изумен попита той.

— Да. Предполагам — да. Обаче се опитвам да ги възстановя — намръщи се тя. — Успях да науча доста в библиотеката днес. В енциклопедията...

Джеф се подсмихна.

— Разбирам. И това беше причината да припаднеш? Прекалено много информация? Претоварване на веригата, така да се каже.

Тя се замисли за момент и изпука с пръсти.

— Искаш да кажеш, подобно на електричеството, което тече в машата?

Той се разсмя.

— Точно така.

Тя кимна сериозно.

— Да, предполагам, че това беше причината.

Усмивката му премина в загрижена гримаса.

— Тогава наистина имаш амнезия.

Очите ѝ се разшириха.

— О, сигурна съм, че не е така.

— Спомняш ли си какво означава амнезия?

Тя прехапа устни.

— Не, но ако я имам, как мога да си я спомня?

Джеф седеше безпомощен. Облегна се назад и избухна в смях.

— Нещо погрешно ли казах? — попита тя унило.

Джеф взе ръката ѝ и я целуна.

— Разбира се, не, скъпа. Всичко, което казваш, е правилно. Толкова си очарователна!

— Наистина ли? — попита тя съсредоточено.

— Да — погледна я загрижено. — Но тази амнезия е опасна работа.

Тя се начумери.

— Звучи сериозно.

— Наистина ли не си спомняш нищо за родителите или нещо друго отпреди падането?

Тя се усмихна.

— Страхувам се, че е засегнато преди всичко душевното ми равновесие. Упорито се опитвам да се аклиматизирам. Най-трудно свиквам с необикновените приспособления.

Той изглеждаше учуден.

— Приспособления?

— Да. Машините, които почистват килимите, водата, която тече по тръбите, телефоните, звънциите и лампите... и всичко останало.

Джеф поклати глава удивен.

— Велики боже, говориш така, сякаш не си живяла сред цивилизацията. Нямах представа, че нараняването ти е било толкова дълбоко... Може би трябва наистина да постъпиш в болница.

— Не, Джеф, моля те! — проплака Мелиса. — Доктор Карнес и аз вече спорихме по този въпрос. Той не може да намери нищо обезпокояващо в мен, може би само душевното ми състояние. Дори допуска, че това объркване скоро ще премине от само себе си — прехапа устни и продължи: — Между другото, не съм сигурна, че мога да изляза навън. Има толкова много страшни... неща.

Той стисна ръката ѝ.

— Разбирам, скъпа. Ако мога да ти помогна с нещо?

— Благодаря, Джефри — каза искрено. — Наистина съм ти много задължена. Толкова много неща съм забравила.

Джеф я гледаше в сините очи с отнесен поглед и почувства отдавна неизпитвано желание.

— Забравила ли си това? — попита прочувствено и я прегърна силно.

До този момент Мелиса беше имала емоционални взаимоотношения само с един мъж — Фейбиан Фонтено. Целувките и ласките му я бяха изпълвали с ужас, а с Джеф Далтън сякаш политаше към седмото небе. Почувства се напълно защитена и уверена в ръцете му, опиянена от мъжкото му благоухание. Тялото ѝ се отпусна в топлината на неговото. Когато устните му докоснаха нейните, блаженството беше пълно. Отдаде се на завладяващата нежност на устните му и обви ръце около врата му. Чу неговата въздишка и почувства, че целувката му става по-дълбока. Езикът му се плъзна навътре. Това я замая.

Внезапно той се отдръпна назад. Погледна я със замъглени от страст очи.

— Е?

— Как бих могла да забравя това? — беше останала без дъх.

Той се усмихна радостно.

— О, Мелиса! Толкова си различна! Направо чудесна! — внезапно сякаш облак помрачи погледа му.

Тя взе ръката му.

— Джефри, какво има?

Намръщен, Джеф стана и закрачи из стаята. Обърна се към нея и въздъхна.

— Знаеш ли, коренно си се променила след падането.

— Знам.

— Сякаш си друга личност.

— Разбрах това.

Джеф тежко въздъхна.

— Проблемът е, че такава те харесвам повече.

Тя се усмихна.

— Така каза и майка. Но какъв проблем е това?

— Проблем е, защото... — той стисна юмрук и каза със самообвинение: — По дяволите, такъв съм дръвник!

— Джефри, как можеш да се наричаш така? — извика тя поразена.

— Защото не искам да се излекуваш — тя го гледаше, сякаш не го беше чула. — Не разбираш ли? Когато възстановиш паметта си, ще бъдеш отново Миси.

Тя стана и докосна ръката му.

— Не, Джеф. Аз никога няма да стана отново Миси — увери го нежно.

Той я гледаше с благоговение.

— Как може да си толкова сигурна?

Тя се усмихна унило.

— Просто трябва да ми повярваш.

— Да ти повярвам? Опитвам се да те обикна — прошепна бързо. Грабна я страстно и я целуна отново. Тя отвърна на целувката му нетърпеливо. Ръцете ѝ се движеха по мускулестия му гръб.

След малко той я погледна замаян и каза:

— Чувствам се така, сякаш тялото ми е разнебитено.

— О, скъпи!

Той се усмихна.

— Образно казано.

— По-спокойна съм да го чуя.

— Това е велико чувство — добави той. После се усмихна. — Въпреки че е много загадъчно как съм се влюбил от пръв поглед в жена, която виждам за първи път.

— Любов от пръв поглед? — повтори с треперещ глас тя.

Той я целуна по челото.

— Хайде да определим друга дата за сватбата, скъпа. Точно сега да го направим.

Възторгът и радостта бързо изчезнаха от лицето на Мелиса. Бяха заменени от чувство на вина и мъка. Припомни си предишния си живот и онези, които беше оставила.

— Мелиса, какво има?

— Нужно ми е време, Джеф — отговори тя нещастно. — Всичко е още ново за мен. Толкова съм объркана!

— Но нали още ме искаш в живота си? — думите му бяха пропити със страх.

Отговорът на Мелиса излезе направо от сърцето ѝ.

— О, разбира се, Джефри! Може още да не те познавам съвсем, но те харесвам. Повярвай ми! — и добави срамежливо: — Имам нужда от теб.

Очите му се изпълниха с невероятна радост.

— Господи, боже мой! Доживях да чуя, че се нуждаеш от мене! — тя почувства страстния му трепет, когато се доближи до нея — Не се притеснявай, мила. Няма да бързаме. Трябва да се опознаем един друг. Имаме цялото време на света.

Това беше момент на върховно удоволствие за Мелиса. Но лицето ѝ пребледня от внезапно прозрение, което ѝ дойде наум. Ами ако тя и Джеф нямаха цялото време на света?

Все още се чувстваше объркана от този двадесети век, в който беше попаднала. Но вече обичаше новото си семейство и годеника, с които съдбата я беше събрала. Но съдбата можеше да бъде и променлива. До този момент силите ѝ бяха властвали в живота ѝ с капризна и дори жестока ръка.

Какво ще стане, ако чудесното ѝ пребиваване тук ѝ бъде отнето толкова бързо, колкото ѝ беше дадено?

ГЛАВА 11

— Добро утро, мамо, татенце.

Седнали около масата в трапезарията, Джон и Лавиния Монтгомъри погледнаха въпросително към Миси, която беше застанала до вратата. Двамата родители правеха усилие да възприемат странното облекло и необичайното обръщение към тях.

Лавиния стана и избърза към момичето.

— По-добре ли си, Мелиса?

— Името ми е Миси. Да. Нещата вече са по-ясни — отговори тя.

Лавиния огледа необичайното облекло на дъщеря си — дългата до земята рокля от зелена коприна беше деколтирана и вталена.

— Не си ли неподходящо облечена за закуска, скъпа?

Миси сви рамене и попипа гънките на издутата рокля.

— Мислех, че така се обличат всички красавици от Юга. В „Отнесени от вихъра“...

— Отнесени от какво? — попита Лавиния изумена.

— О, няма значение. Искам да ти кажа, мамо, че няма да се преобличам. Толкова е трудно да слагаш корсет. Нямам намерение да преминавам през тази мъка отново.

За момент Лавиния занемя.

Джон усмихнат се присъедини към тях.

— О, нека момичето да облича каквото поиска, Вини — смъмри жена си той. — Доволен съм да я видя на крака и отново сред нас.

— Благодаря, татенце — тя огледа стаята и се намръщи. — Къде е бабичката?

— Искаш да кажеш — баба ти? — попита объркана Лавиния.

— Да.

— Още не се е върнала от Начез, скъпа — каза тя.

— Много лошо — измърмори Миси. — Хубаво беше да се видим отново.

Напълно озадачени, Джон и Лавиния си размениха погледи.

Като видя закуската на масата, Миси плесна с ръце.

— О, хайде в атака. Впрочем, на това вие провинциалистите му викате ядене?

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Лавиния разтревожена.

— Разбира се, мамо.

Миси тръгна към масата, но се спъна в подгъва си. Джон я сграбчи за ръката и я подхвана.

— Внимателно, скъпа. Не можем да ти позволим още едно падане.

Миси погледна своя нов баща с разбиране.

— Правилно, татенце. Паднах вчера по стълбите, нали? Точно преди сватбата си?

— Значи си спомняш — каза Лавиния.

Миси махна с ръка.

— Да, спомням си — и самоуверено добави: — И нека да ви кажа на вас двамата, че първата крачка винаги е фатална.

Джон и Лавиния бяха напълно изумени.

Тримата се настаниха около масата в трапезарията. Когато Миси отпи първата глътка кафе и огледа старинната мебелировка, разбра, че умира за цигара. По дяволите, тук не би могла да запуши! Беше захвърлена от някакъв назадничав вихър в деветнадесети век. Присъствието ѝ тук не беше толкова романтично, както беше описано в историческите книги и любовните романи. Животът в двадесети век вече ужасно ѝ липсваше. Липсваха и удобствата дори такива банални неща като пастата за зъби и тоалетната хартия.

Джон гледаше дъщеря си как похапва от палачинките и наденицата.

— Скъпа моя, нямаш представа колко се радвам, че започваш да си спомняш някои неща. Може ли да те запитам защо ни наричаш мамо и татенце?

— О, това ли? — Миси отпи глътка кафе. — Не искам да те разочаровам, но след падането паметта ми е като избеляла.

Лавиния въздъхна разтревожена.

— Искаш да кажеш, че все още не си спомняш за нас или за Фейбиан, твой годеник?

— Нищо няма в главата ми, мамо.

— Можем ли да ти помогнем с нещо? — попита Джон със загрижено изражение.

— Би ли могъл да ми разкажеш за живота ни тук?
— Какво те интересува?
— С какво се занимаваме?
— Отглеждаме памук, разбира се.
— Ах, да! — измънка тя. — Това беше наистина глупав въпрос, нали? Тази сутрин чух звънеца, който прикани работниците на полето — преглътна късчето наденица и продължи: — Откога живеем в този музей?
— Музей? — повтори Лавиния.
— Знаеш какви са младите, мамче — подмаза се Миси. — Винаги са склонни да критикуват.
Лавиния подкани с поглед Джон да продължи.
— Живеем тук от десет години — отговори той. — След като построихме къщата. Не си ли спомняш, че преди два дена майсторът постави малахитовата плочка върху централната колона?
Миси преплете пръсти.
— А-а, камъкът беше поставен там в чест на изплащането на полицата, нали?
— Ето, че си спомни! — възкликна Джон.
— Не, не точно — хвърли подозрителен поглед към родителите си и се обърна към Лавиния: — Кажи ми какво работя аз, мамче?
— Какво работиш ли? — учудена попита тя.
— Да. Как прекарвам времето си?
— О, да. Както всички млади госпожици — четеш, посещаваш църквата или благотворителни организации. Взимаш уроци по пиано, плетеш с приятелките си.
Изражението на Миси стана като на човек, който току-що е стъпил в оборски тор.
— Ти се шегуваш!
— Разбира се, че не.
— Искаш да кажеш, че нямам професия?
— Скъпа моя, не е прието една млада жена да работи — сгълча я баща и.
— Защо не? — възрази Миси. — Да не би жените да са по-малко способни от мъжете?
— Въпросът не е в способностите — тактично отговори Джон.
— Просто жената трябва да си знае мястото.

— Глупости! Я ме остави на мира! — заяви Миси.

Джон остана изумен, а Лавиния прикри усмивката си със салфетката.

— И така, какво ще правим днес? — продължи Миси.

— Фейбиан ще дойде да те види — информира я Лавиния учтиво. — Милото момче каза, че ако се чувстваш по-добре, ще те изведе на разходка с каретата.

— Този мръсник! Предайте му от мене, че може да изчезва.

Двамата родители застинаха в ужас.

— Но това е невъзможно — успя все пак да изрече Лавиния. — Ти си сгодена за него. Трябва незабавно да насрочим друга дата за сватбата.

— Не говори глупости — изсъска към новата си майка Миси.

— Какво каза? — попита смаяна Лавиния.

Миси прокара пръсти през косата си.

— Виж, мамче. Независимо дали си разбрала или не, имах много неприятно преживяване преди двадесет и четири часа. Няма да се омъжа за тази мижитурка, та ако ще да е Арнолд Шварценегер!

— Арнолд кой? — попита Лавиния.

— Няма значение — отсече Миси.

— Изразяваш се много странно, скъпа — отбеляза Лавиния разтревожена.

— Добре, независимо от езика ми, годежът е прекратен. Край!

Последва зашеметяваща тишина.

Накрая Лавиния каза със студен глас:

— Страхувам се, че това не може да стане, мила моя.

— Моля? — тонът на Миси също беше леден.

Мрачна решителност се изписа по лицето на Лавиния.

— Заради твоето неразположение, Мелиса, ние с баща ти бяхме доста толерантни към необичайното ти поведение. Очевидно времето за глезене е преминало. Не се заблуждавай. Ти ще се видиш с Фейбиан Фонтено днес и ще се омъжиш за него, Мелиса.

— Само в мечтите ти! — изкрещя дъщерята. — За последен път ти повтарям, мамче, казвам се Миси.

— Договорът беше подписан още при твоето раждане, Миси — добави Джон строго. — Няма да позориш семейството, като не изпълниш задължението си.

— По дяволите! — изкрещя Миси.

Джон скочи на крака. Трепереше от възмущение.

— Забранявам ти да разговаряш така просташки под моя покрив, дъще! В името на небесата, знай своето място! Ти си госпожица.

Когато Миси се намръщи на баща си, Лавиния се подсмихна.

— Не бъди прекалено строг към момичето, Джон. Не си ли забелязал как изненадващо се е променила? Сега има характер.

— Дори прекалено много — измърмори Джон.

— Помисли как ще се забавлява Фейбиан с нея! — добави Лавиния със смях. — Не мога да дочакам да видя фойерверките.

— Нямам намерение да се виждам с него, мамче — настоя Миси.

— О, ти ще се видиш с него, скъпа — увери я Лавиния.

Миси продължи да спори с новите си родители през цялото време, докато закусваха. Накрая захвърли яростно салфетката и изхвъркна от стаята. В коридора се спря до централната колона. Вторачи се в биволското око от зелен малахит — красивия камък, който беше запомнила от живота си в настоящето. Колко прекрасно, че плочката е била прикрепена преди два дена. Дали Мелиса беше ударила главата си в колоната и се е пренесла в 1992 година? Ако е така, какво значение имаше това? Миси погали камъка, но нищо не се случи. Все пак стори й се, че камъкът премигна странно.

— Припомняш ли си, скъпа?

Към нея се беше приближил баща й.

Той наистина беше много добър човек, с благородно излъчване. Имаше очарователна брадичка и блестящи сини очи.

— Опитвам се да си припомня — отвърна усмихната тя.

Той погледна камъка.

— Знаеш ли, това парченце малахит е къс от истински египетски талисман.

— Талисман — повтори Миси и внезапно нещо си припомни. — Нямаше ли този камък...

— Магически способности? — усмихна се той. — Наистина е така.

Миси почувства как се изчервява.

През цялата сутрин Миси изследва семейната библиотека. Претършува огромните шкафове и намери творби на Мелвил, Дикенс, Браунинг, Бронте и други писатели от деветнадесети век. Нямаше и следа от литература за нейното време. Прочете генеалогичните изследвания на семейството и научи, че Монтгомъри са емигрирали от Англия през 1800 година, но на своя проблем отговор не намери.

Замисли се за новите си родители. Върху устните ѝ се появи гузна усмивка, когато си спомни разправията с тях тази сутрин. Осъзна колко различни бяха от родителите, които беше оставила зад себе си. Вкъщи винаги успешно беше налагала волята си над Шарлот и Хауард. По дяволите, дали ги беше загубила завинаги? За разлика от тях, Джон и Лавиния се отнасяха към нея с любяща твърдост. Нямаше да успее да дърпа конците както си иска. Въпреки това обаче, тя харесваше техния силен дух и стремежа им да наложат волята си. Но ако си въобразяват, че ще я принудят да се омъжи за Фейбиан Фонтено, сбъркали са! Нямаше намерение да погубва живота си с това четириногло.

Точно по този въпрос щеше да има неприятности, които не беше очаквала. По-късно същата сутрин Миси лежеше на кревата в стаята си. Бореше се с досадата, когато нахълта Лавиния.

— Чудесни новини, скъпа, Фейбиан е тук и те очаква долу в салона — съобщи тя чаровно.

— Предай му, че може да чака, докато се вкочани — отговори Миси също толкова учтиво.

Лавиния се изкиска.

— Аз очаквах това. Казах на доброто момче, че ако откажеш да слезеш, той може да се качи горе при тебе.

Миси светкавично седна на леглото.

— Не си го направила!

— Напротив, точно така му казах — отговори Лавиния. — Уверявам те, че ако го принудиш да се качи тук, няма да му хареса. Фейбиан има доста труден характер.

— По дяволите! — Миси скочи на крака. — Добре, ще слеза да се видя с този дръвник. Но само за да му кажа да върви по дяволите.

Миси се втурна към вратата, като два пъти се спъна в полата си.

— Леле, мамче, как се оправяш с тези дяволски фусти? — извика, напусна стаята и тръшна вратата.

Лавиния се заливаше в смях.

Когато нахълта в салона, срещу нея стоеше Фейбиан и се усмихваше. С ослепително белите си зъби изглеждаше малко подличък и лъснат, като Кларк Гейбъл в „Отнесени от вихъра“. Беше облечен в кафяв редингот и бежови панталони, копринена риза и черна връзка.

— Добър ден, скъпа Мелиса. Надявам се, че се чувстваш по-добре — въпросът му беше пропит с циничен хумор.

Миси успя да запази ледено изражение, въпреки че сърцето ѝ трепна от дълбокия му глас и искрите смях в тъмните очи.

— Името ми е Миси. Имах по-добър ден, благодаря — а мислено добави: „Всъщност имах по-добър живот.“

Той се изхили и пристъпи напред.

— Сега, след като съм тук, бихме могли да променим положението.

Миси се изсмя.

— Искат ти се. Слязох долу, защото майка ми ме принуди — и с престорена усмивка добави: — И за да ти кажа, господине, да вървиш по дяволите.

Той подсвири.

— Май не сме в добро настроение днес?

— А също и нямаме време — отсече Миси. — Затова, ако ме извиниш...

Тя се обърна да напусне стаята, но Фейбиан хвана ръката ѝ и я изви зад гърба.

— Почакай малко, Миси.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Остави ме да си вървя, нахал такъв!

— Наистина ли мислиш, че можеш да се отървеш от мене толкова лесно? — очите му я гледаха насмешливо. — Но ти забравяш, че съм много по-силен от тебе. Да не говорим, че съм по-възрастен и по-умен.

— Ха! Я ме остави на мира. Ти си най-нахалният, най-саможивият...

— Ей, Миси — смъмри я той, — ако продължаваш да изливаш яда си толкова предателски, ще бъда принуден да затворя прекрасната

ти уста — той я придърпа по-близо и се загледа в устните ѝ многозначително.

— По дяволите, остави ме да си вървя! — гласът ѝ издайнически трепна, както и цялото ѝ същество.

Той се усмихна вбесяващо.

— Ще те пусна само ако обещаеш, че няма да бягаш отново.

— Добре! — извика тя ядосана.

— Добре? — повтори той озадачен.

— Съгласна съм с твоите условия, господин Фонтено. Само махни мръсните си ръце от мен.

Той я пусна и се усмихна.

— Как е подутината на челото ти?

— Още черна и виолетова, благодаря.

Той критично изглежда балната ѝ рокля.

— Доста странно облекло за разходка с карета.

— Свършвай с приказките, Фонтено.

— Само се опитвам да те разсмея, скъпа.

— Ще се засмея, като си отидеш.

Той само повдигна вежди и изтръска несъществуващия прах от ръкава си. Тя повдигна ръце и попита:

— Какво искаш?

Фейбиан я погледна лениво.

— Мисля, че вече си разбрала.

Лицето ѝ почервения от яд.

— Само в мечтите ти! Сега ме остави на мира и си гледай работата.

Той тръсна глава весело.

— Миси, доставяш ми истинско удоволствие! Не мога да повярвам, че с теб е станала такава промяна. Заявявам, че падането определено разкри по-добрите ти качества. Въпреки че, честно казано, профуча по стълбите като дърта вещица, мила... — той пристъпи по-близо и заразглежда лицето ѝ. — Изглеждаш с пет години по-възрастна.

Миси издаде звук на разярена тигрица. Следващото, което Фейбиан разбра, беше, че лежи по гръб на пода. Разтъркваше брадата си и гледаше нагоре напълно изумен. Не можеше да повярва, че това е момичето, което с един замах го повали в краката си.

— Защо, ти, малка злобарка...

Тя размаха юмрук над него.

— Ако още веднъж ме наречеш възрастна, ти, дръвник такъв, за погребалните бюра ще настане празник.

Той стана на крака и я погледна с разширени очи.

— Какъв демон те е обзел? Държиш се като обезумяла.

— Напълно съм нормална — отрязва го Миси. — А ти си получи това, което заслужаваше.

— О, така ли? — изкрещя той.

— Да, така! — изкрещя тя в отговор.

— Тогава може би и ти трябва да получиш това, което заслужаваш.

Тя пристъпи към него, като го гледаше право в очите.

— Добре. Какво може да те спре, говедо такова.

Вбесен, Фейбиан заклати пръст срещу нея.

— Ти си една кавгаджийка.

— Чак сега ли забеляза това? — подигра му се тя, като вдигна юмруци.

Фейбиан я гледаше, като клатеше глава удивен.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Тогава умри!

Фейбиан се разсмя. При вида на това твърдоглаво, властно същество забрави гнева си.

— Знаеш ли, така ми харесваш повече, Мелиса... Миси, За мен ще бъде удоволствие да те опитомя. Въпреки всичко, ти трябва да бъдеш наказана за грубото си поведение.

Тя отново зае агресивна поза.

— Пригответи се да целунеш земята отново.

Но този път Миси не разбра какво става с нея. Преди да успее да си поеме дъх, Фейбиан я сграбчи, привлече я към мускулестото си тяло и притисна устни към нейните. Викът на протест замръзна в гърлото ѝ. Отначало тя се опита да се бори, но след това се отказа.

Фейбиан Фонтено беше дръвник, мижитурка. Но Миси скоро установи, че беше и най-страстният мъж на земята. Целуваше я така, сякаш щеше да я погълне, а това ѝ беше приятно...

Устните му бяха горещи, настоятелни, страстни. Ухаеше на кафе и цигари. Желанието му обзе и нея. Когато езикът му се стрелна между

устните ѝ, като дързък грабител, силна тръпка я разтърси от глава до пети. Никога преди не беше се чувствала така. Сърцето ѝ биеше лудо. Гърдите и се устремиха към смазващия натиск на гърдния му кош. Гърбът и като че се подпали, когато Фейбиан я обгърна с ръцете си. Успя да извърти устни от неговите, но той открадна дъха ѝ и отново впи устни в нейните. Почувствала настойчивия му, жаден език, тя можа само да простене и да го поеме.

Когато най-послед той се отдръпна от нея, тя се олюля. Той се усмихна и я подхвана. Взираше се в прехласнатото ѝ лице с нежно възхищение.

— Предполагам, че сега си отмъстих. Изглежда, това беше наказание и за двама ни.

Миси си спомни, справедливото си възмущение и го отблъсна.

— Защо го направи, негодник такъв?

Очите му гледаха с гняв.

— Мелиса, заклевам те...

— По дяволите, казвам се Миси! Аз те заклевам — да не те виждат повече очите ми! Ако ме докоснеш още веднъж...

— Беше примряла от удоволствие в ръцете ми, Миси! — заяви безжалостно той.

Тя замахна да го удари, но той хвана ръката ѝ. Тялото ѝ отново беше притиснато до неговото, а устните ѝ — отново под неговите. Когато я пусна, очите ѝ бяха премрежени, а неговите излъчваха доволство.

— Така — каза той, като оправяше маншетите си съсредоточено. — Може да се качиш горе и да смениш тази неподходяща рокля с костюм, достоен за моя годеница. След това ще се разходим из града, ще обядваме в хотел „Тайозо“ и ще обсъдим новата дата за сватбата — усмихна се. — Ще го направиш доброволно, скъпа.

Миси беше готова отново да се впусне в обяснения, но той сграбчи лицето ѝ с двете си ръце. Тя замръзна, като видя, че е готов отново да отмъщава.

— Не казвай нищо — помоли той. — Търпях избухванията ти, защото знам, че преживя нещо наистина опасно. Но и моето търпение има граници. Ако ме ядосаш отново, уверявам те, че ще съжаляваш.

Миси отвори уста, за да възрази, но разбра грешката си твърде късно. Той вече я целуваше настойчиво.

— Е? Ще се преоблечеш ли, или да...

— Да, Фейбиан — покорно отговори тя. Обърна се и излезе като замаяна от стаята.

ГЛАВА 12

— Не мога да повярвам, че на мен се случва подобно нещо — мърмореше Миси.

Седеше до Фейбиан в неговия кабриолет, теглен от петнист сив кон. Беше си облякла модерна рокля от крепиран жълт муселин. Перата на смешната шапчица, кацнала върху главата ѝ, се поклащаха ритмично.

Фейбиан дърпаше юздите, а Миси се беше вкопчила с пръсти в кожената седалка. Беше ѝ трудно да поддържа равновесие. Кабриолетът друсаше, залиташе и скърцаше. Очевидно тези хора никога не бяха чували за модерни превозни средства, като за автомобил например...

Гледката около тях ѝ беше непозната. Движеха се тромаво по настлан с дъски път край безкрайна плантация за памук. От време на време се разминаваха с други файтони и карети. Миризми на влажна пръст и тор изпълваха въздуха.

Къде, по дяволите, беше Мемфис? Къщата, в която се беше родила, беше неузнаваема. Липсваха гаражът шестте бани, модерната кухня. Някои забележителности около къщата също липсваха. Не видя съседите. Нямаше улични лампи, коли, полицейски патрули. Само една безкрайна подлудяваща мръсотия. Ако все още ѝ беше останала някаква надежда, че е променила само мястото, а не времето, то и тя окончателно изчезна.

Но Фейбиан явно нищо не го вълнуваше. Подвикваше безгрижно на конете и от време на време тръскаше цигарата си. Миси беше се опитала да всмукне от устните му примамливия аромат на никотина. Сега ѝ изглеждаше смешно, че някога е желала да живее в предвоенните години. Елегантните рокли, които винаги беше смятала за прекрасни, сега ѝ се струваха глупави. Беше пренесена в древно време без модерните удобства, с които бе свикнала, във времето, когато жените са били лична собственост на такива негодници като Фейбиан.

Беше я принудил да се държи така предателски в къщата преди малко. Защо, за бога, беше позволила на този дръвник да я целуне? В действителност тя мразеше този мъж, който претендираше да бъде неин годеник.

Все още разстроена, Миси наблюдаваше Фейбиан: силната му челюст и красивите устни, правилния му профил и тъмните очи. Раменете му бяха широки, тялото — мускулесто, краката — дълги и жилести. Неприлични образи изпълниха съзнанието ѝ. Представи си как тези дълги крака притискат плътно тялото ѝ, а тя стене от удоволствие.

Отпъди мислите си далеч от опасната територия. О, небеса! Как можеше този мъж да бъде толкова греховно красив? А как хубаво целуваше само! Миси трябваше да си признае, че никой друг мъж не беше успял да предизвика такава страст у нея. Целувките на Джеф направо бледнееха в сравнение с неговите.

Мисълта за Джеф и света, който беше оставила зад себе си, я заля с меланхолична вълна. Дали липсваше на годеника и родителите си? Те определено ѝ липсваха. Ако теорията ѝ беше вярна, тя и тази Мелиса си бяха разменили местата във времето, така че хората трябваше да приемат Мелиса за нея, а нея — за Мелиса. Каква умопомрачителна бъркотия! Със сигурност имаше различия между нея и далечната ѝ братовчедка. Новите ѝ родители и Фейбиан вече бяха забелязали това, но явно си го обясняваха с падането. Тъй като беше налице физическа прилика, Миси разбираше, че е нормално да я вземат за Мелиса и обратно. Често беше наблюдавала фотографията на братовчедка си и намираше, че физическата прилика между тях беше направо удивителна.

Дали наистина двете бяха разменени? Ако да, как беше станало това? Дали странният камък беше осъществил магията? Дали двете живееха чуждия живот? Тази възможност я накара да изпъшка.

— Къде се отнесе, мила? — приятен мъжки глас я отрезви. — Преживяваш отново страстните ни мигове, нали? — Фейбиан се беше обърнал към нея с цинична усмивка.

Миси го прониза с поглед.

— Искат те! — отрязва го тя.

— Все пак трябва да имаш някакви чувства към мен.

— Първото е омраза!

Той се изхили.

— След като не си се пренесла към спомените на споделеното ни блаженство, защо тогава изглеждаш като омагьосана?

— Не е твоя работа.

— Днес сме доста раздразнителни, нали? — усмихна се печално и отново се обърна към коня. — Дявол да го вземе, нямам представа какво те промени така. Дали цицината върху главата ти или просто си заприличала на себе си. Но такава ми харесваш, мила. Наистина е така.

— Недей да свикваш с мен. Нямам намерение да оставам дълго време тук — отрязва го тя.

След малко Фейбиан отново се обърна към нея.

— Какво искаш да кажеш?

Миси съжали, че се беше изпуснала. Беше изказала на глас мислите си. Искаше да избяга от този свят, в който беше попаднала. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Искаше преди всичко да избяга от тези смуцаващи чувства към Фейбиан. Миси беше свикнала да бъде наясно със себе си. А този Фонтено някак успяваше да разклати равновесието ѝ. Това я плашеше изключително много.

— Е, Миси? — попита той. — Къде планираш да заминеш?

Тя сби рамене и дълго гледа надолу, за да се успокои.

— Просто исках да кажа, че няма да се омъжа за тебе.

Изведнъж лицето му стана ужасно сериозно.

— В такъв случай ще се наложи да променя намерението ти — въпреки че думите бяха казани спокойно, това не смекчи убийствената им заплашителност.

— Само че не в това столетие — отговори дръзко тя и се разсмя на глас.

Фейбиан се намръщи: Миси се смееше, сякаш беше казала шега, чийто смисъл той не разбираше. Неволно се замисли върху странната промяна в годеницата си. Ако не я познаваше добре, би се закълел, че до него седи съвършено чужда жена.

Това беше невъзможно, разбира се. Ако се съдеше по външния вид, това си беше същата Мелиса, само дето падането очевидно я беше състарило. За сметка на това неузнаваемо се беше променил темпераментът ѝ. Сегашната ѝ агресивност нямаше нищо общо с кроткия и мек нрав на Мелиса, която познаваше. Дали падането я беше променило, или жената до него беше съвършено различна личност?

Тръсна глава и отхвърли тази възможност: всеки глупак знаеше, че нямаше начин момичето да бъде друго. Тази мисъл го накара да осъзнае, че не искаше предишната Мелиса обратно. Искеше да запази новата, очарователна Миси.

Погледна я: седеше красива и горда до него. Това момиче никога не би завел в Африка. Това момиче би завел в Париж. Би го черпил с черен хайвер и шампанско... в леглото си. Желал я. Какво удоволствие беше да я целува! Мелиса винаги беше посрещала ласките му със страх и отвращение. Но тази нова... Миси... Беше толкова страстна и чувствителна. Искеше отново да усети тези сладки устни под своите. Искеше да я предизвика да се задъха и да го пожелае. Искеше да я принуди да му отдаде душата си — щеше да я погълне цялата.

— О, господи! — не преставаше да възкликва Миси, когато минаваха по улиците на града.

Когато най-после стигнаха центъра на Мемфис, на Фейбиан вече му бяха омръзнали смахнатите реакции на спътницата му и той се присмя:

— Глупаво момиче. Очите ти са станали като паници. Като че ли никога преди не си виждала града.

— Не е лъжа — смотолеви тя.

Вече беше разбрала, че не живее в двадесети век, но това, което видя, я шокира. На мястото на огромния град стоеше малко градче с мръсни улички и дървени къщи, нямаше ги модерните небостъргачи и магистрали на Мемфис, а вместо блестящите магазини имаше няколко паянтови постройки — бакалия, конюшня и пивница. Конете бяха завързани впрегнати. Няколко възрастни мъже и двама чернокожи се мотаеха около тях. Файтони и кабриолети разпръскваха кал, като минаваха по улицата. Вонеше на отпадъци и канал.

Невероятно! Миси все още се опитваше да възприеме видяното, когато завиха по тясна улица, на чиято табелка пишеше „Адамс стрийт“. Това място ѝ беше познато като викторианското селище.

— О, боже господи! — възкликна отново тя.

Фейбиан продължаваше да се усмихва, докато Миси зяпаше необичайните картини. Липсваше известната къща с фонтана. Наблизо

обаче забеляза задната, най-стара тухлена част от къщата на Лий. Предните две отделения липсваха. Надолу по улицата строители работеха на строеж, който Миси знаеше като къщата на Мелъри Нийли...

Миси се разтрепери: това наистина беше Мемфис, но не този, който познаваше.

На следващата разнебитена постройка висеше надпис „Търговия с роби“. Пет-шест чернокожи се трупаха около един облечен в редингот господин. За Миси тази гледка беше най-ужасяваща. Знаеше, разбира се, че в плантациите имаше роби, но беше прекалено заета със себе си, за да ги забележи. Това, което видя обаче — човешки същества да се купуват и продават... Седеше занемяла.

Завиха към централната улица по един склон точно над реката. Вцепенена, Миси се взираше в необичайните тухлени постройки, в преминаващите коли, в лодкарите и търговците, трупащи се по дъсчената пътека край реката. По-надолу видя мястото, където трябваше да бъде пристанището. Сега там имаше само редица бараки и съвсем примитивни плавателни съдове. В далечината, нагоре по Мисисипи, пухтеше параход.

Нищо не беше на мястото си, с изключение на възвишението и реката. Нямаше ги мостовете, разпростиращи се чак до Арканзас. Нямаше го западен Мемфис на отсрещния бряг.

— Добре ли си, Миси? — попита Фейбиан.

Пребледняла до припадък, тя успя да свие рамене.

— След като ударих главата си, предполагам, ми се губят много неща — а мислено добави: „Станали преди сто и четиридесет години, например.“

Минути по-късно Фейбиан преведе Миси през елегантната колонада на хотел „Гайозо“. Във фоайето се тълпяха хора — жени с дълги поли, мъже с тъмни костюми и плантаторски шапки, мотаеха се деца — момчета в моряшки костюми, момичета облечени в мини копия на роклите на майките си. Мястото беше твърде тясно за толкова много хора. Въздухът вонеше остро на неизмити тела — тоя народ никога ли не беше чувал за сапун и дезодорант!

Гадеше ѝ се от тази смрад. Не беше усетила неприятна миризма от родителите си и от Фейбиан, но тази тъпканица беше направо отвратителна.

— Откъде идват всички тези хора? — обърна се към спътника си.

— Слезли са от парахода, който току-що спря на пристанището — обясни той. — Те имат намерение, както и ние, да обядват в трапезарията на хотела. Надявам се да намерим място.

Огледа се и щракна с пръсти на сервитьора. Той се усмихна като на приятел.

— Имаме късмет. Джули е тук.

Сервитьорът, който добре познаваше Фейбиан, беше представен на Миси. След това ги поведе към една закътана маса в ъгъла. Миси седна, наля си вода, отпи и се огледа. Обстановката беше приятна: високи тавани и кристални полилеи, папрати и цветни килими. Миси забеляза, че всички обядващи бяха облечени по един и същи начин, и разбра, че наистина щеше да изглежда скандално с деколтираната си бална рокля. Почувства се благодарна на Фейбиан, че беше настоял да се преоблече. Харесаха ѝ снежнобялата покривка на масата, старомодният кристал, красивият китайски порцелан. Все пак тази епоха си имаше своите прелести...

— Няма нужда да преглеждаш менюто, моя любов — каза Фейбиан.

— Аз не съм твоята любов — отговори тя остро и взе листа с менюто. — Сега ще го прочета.

— Не е необходимо. Ще поръчам вместо теб — подразни я той.

— Няма да ти разреша.

Той не обърна внимание на думите ѝ. Махна на сервитьора и когато мъжът се приближи, Фейбиан поръча.

— Годеницата ми и аз ще обядваме пържено пиле.

— Пържено пиле? — възкликна Миси. — Чувал ли си някога за холестерол?

Фейбиан и сервитьорът я погледнаха изумени.

— Честно казано, не съм — каза Фейбиан. — Моля те да ми обясниш.

Миси махна с ръка.

— О, няма значение.

Ако наистина живееше в 1852 година, когато човек можеше да умре от най-безопасна болест, тя не трябваше да се притеснява прекалено, че артериите ѝ ще се задръстят.

— Какво ще пиете, господине? — попита сервитьорът.

Фейбиан започна:

— Дамата ще вземе...

— Бяло вино — добърши вместо него Миси.

Фейбиан повдигна тъмните си вежди.

— Скъпа моя, ти ме изненадваш. Дамите не пият алкохол и особено в този час на деня.

— Тогава може би аз не съм дама — отвърна сладко Миси.

Фейбиан избухна в смях.

Сервитьорът стоеше равнодушен като камък.

— Дамата ще пие охладен чай, а аз — уиски с лед.

— Да, господине.

Когато взеха поръчката, Миси прониза Фейбиан с очи.

— Ах, ти, четиринога такова! Ти ще пиеш каквото искаш, а аз — някакъв блудкав чай.

Забележката ѝ го развесели и той леко я настъпи под масата с върха на ботуша си.

— Ако ми разрешиш да те целуна по-късно, ще ти позволя да го опиташ.

Когато смисълът на забележката му достигна до съзнанието ѝ, тя се изчерви. И таз добра. Тоя дръвник я караше да се срамува. Никога преди никой мъж не беше успявал да го постигне. Унижението ѝ беше двойно.

Фейбиан я поглъщаше с поглед.

— Овладей се, скъпа. Знам, че перспективата да ме целунеш те изпълва с безмерно удоволствие. Но все пак сме на обществено място. Ако не можеш да чакаш, докато...

— Върби по дяволите! — срязва го тя.

Фейбиан още се смееше, когато донесоха напитките.

Тя отпи от чая и изгледа обидено този нахален мъж.

— Какво работиш, Фонтено?

— Работя? — той изглеждаше объркан.

— Как си изкарваш прехраната? — поясни саркастично тя.

— Отглеждам памук, разбира се.

Тя извъртя очи.

— Не ме будалкай. Само не казвай, че ореш земята.

— Не, но...

— С какво друго се занимаваш?

Той се ухили.

— Да видим... Играя комар, ухажвам жени...

— И попейваш уиски — довърши тя.

Той вдигна чашата към нея.

— Така е.

— Я гледай, та ти си се скапал от работа — изсумтя тя язвително.

— Какво каза?

— О, мълчи и си пий питието!

Храната беше изненадващо вкусна. Пилето беше много добре приготвено, най-вкусната птица, която някога Миси беше яла. Сосът беше гъст и пикантен, зеленият фасул — крехък и разбъркан с бекон, картофите — хрускави и горещи, а бисквитите — толкова леки и сладки, че направо се топяха в устата ѝ.

Миси се наслаждаваше на всяка хапка. Дори грабна от чинията на Фейбиан бутчето, към което той не прояви интерес. Смаян, той подпря брадичка си с ръка и я загледа като хипнотизиран.

— Чувала ли си някога, че дамите не се тъпчат така? — попита кротко.

— Вече ти казах, че не съм дама. И ако искаш да знаеш, не си ми бавачка — отрязва го тя.

— Ще станеш дебела — предупреди я той, като ѝ намигна важно. — Разбира се, че те искам дебела поне веднъж годишно, но няма да търпя лакомията ти.

Миси хвърли вилцата си.

— Слушай, идиот такъв! Вече ти казах, че няма да се омъжа за тебе! Това означава, че няма да раждам и децата ти!

— Не искаш моите деца? — попита той, като се престори на учуден.

— Не мислиш ли, че слагаш колата пред конете?

— О, да! Първо трябва да те убедя да те придружа до олтара.

— А също и третата армия на Патън — подигра му се тя.

— Какво на Патън?

— Няма значение.

Той заклати глава.

— Да бъда проклет, ако не се превръщаш в деспотична жена.

Вместо да продължава спора, Миси го попита миролюбиво:

— Каква бях преди?

Той се зачуди.

— Искаш да кажеш, че наистина не си спомняш?

— Много неща след падането са ми като в мъгла.

Той се облегна на стола и стисна зъби.

— Беше прекалено малодушна и кротка млада дама. Страшно ми досаждаше.

— Тогава защо щеше да се ожениш за мене?

— Въпрос на чест, скъпа — отговори той сериозно.

— Ти имаш чест? — подигра му се тя, но веднага съжали за забележката си, защото усети, че го разгневи.

— Господата от Юга умеят да бранят честта си — заяви хладно той, при което тръпки пропълзяха по гръбнака ѝ. — Истината е, че ако беше мъж и ме предизвикаше по такъв начин, аз бих те извикал на...

— О, боже господи! — тя вдигна ръце, като че се предава. — Не знаех, че си толкова честолобив, дори високомерен. Ако съдя от начина, по който се държиш...

— Високомерен? Опитвам се да изглеждам така...

Миси извъртя очи.

— Фейбиан, повярвай ми, ти не си високомерен. Не че имам нещо против хората, които са, но ти определено не си.

— Честолобив съм като всички останали мъже — заключи той сърдито.

— Фейбиан, не разбирам защо се сърдиш.

— Ти се опитваш да ме натикаш в калта.

Тя го погледна ужасена.

— Аз? Никога!

Той като че малко се поуспокои.

— Как се заплетохме в такъв разговор?

— Аз накърних твоята чест — преди да се ядоса той отново, тя продължи: — Съгласна съм, че макар да си честолобив, понякога си приятен. Сега ми кажи защо трябваше да се ожениш за Мелиса?

Той я погледна изумен.

— Имаш предвид себе си, разбира се...

— Да. Защо трябваше да се ожениш за Мелиса?

Той се усмихна.

— Защото брачният договор е бил подписан между нашите семейства още когато си се родила — той се намръщи. — И това ли не си спомняш?

— Не, въпреки че баща ми спомена нещо тази сутрин — тя поклати глава в недоумение. — Не мога да повярвам. Ангажимент за сватба?

— Защо се чудиш толкова? — попита той. — Такива договори са нещо обичайно. Моето семейство притежава плантация близо до вашата. Това е логично разрешение. Истината е, че се чувствам още повече задължен да се подчиня на семейната воля след смъртта на родителите си. Те починаха от жълта треска преди две години.

— Съжалявам — погледна го извиняващо се Миси. Значи Мелиса и Фейбиан са били длъжни да се оженят, както тя и Джеф. Прозрението беше доста разтърсващо.

— Тогава сватбата ни е била сделка? — попита тя.

— Странно определение.

— Но точно.

— Може би.

— Така... Ние насрочихме датата за сватбата и какво стана?

— Ти падна по стълбите точно преди церемонията. След това се събуди като свършено друга личност — довърши той неуверено.

Тя го изглежда критично.

— Какво има?

— Току-що ми мина една мисъл през главата. Ужасна мисъл...

— Каква?

Той се пресегна и я щипна по бузата със странна нежност. Нежелани, по тялото ѝ преминаха тръпки на удоволствие.

— Не се променяй отново! — прошепна той. — Никога не се променяй отново!

Миси го гледаше в тъмните, хипнотизиращи кафяви очи. Започна да диша трудно. Трябваше да се съгласи с Фейбиан Фонтено. Не искаше да се прероди в далечната си братовчедка — прекалено деликатната Мелиса.

— Можеш да разчиташ на мене — промълви тя.

Един час по-късно файтонът спря пред къщата на Миси. Въздухът ухаеше. Настъпването на пролетта се усещаше по цъфналите цветя и дървета.

— Между другото — каза Фейбиан, — приех поканата на семейство Сержънт да вечеряме утре с тях.

— Благодаря, че ме попита — отговори саркастично Миси. — А кои са тези Сержънт?

Той застина.

— Миси, направо съм шокиран. Луси Сержънт е твоята най-добра приятелка. Тя и Джереми са една от двойките, с които се срещаме през две седмици. Не ми казвай, че си забравила и това.

— Така изглежда.

— Няма значение. Може би тази вечер ще обсъдим новата дата за нашата сватба.

Миси се извърна рязко. Беше и приятно по време на обедата с него, но той отново започваше да се държи като грубиянин.

— Ти наистина май не дочуваш?

— Ще се омъжиш за мен, скъпа — каза той с метален глас. — В това не може да има никакво съмнение.

Тя се усмихна горчиво.

— И имаш нахалството да твърдиш, че не искаш да се променям отново! Истината е, че за жена ти би искал да имаш безгръбначно същество — подобно на твоята безценна Мелиса... или както се казваше там — на което да можеш да заповядваш.

Той се усмихна и посегна да си поиграе с една от русите й къдрици.

— Въпреки че имаш характер, моя мила, трябва да осъзнаеш кой носи панталони.

Тя се отдръпна при допира му.

— Може да вземеш дяволските си панталони и да ги натикаш в дяволската си уста!

Той не обърна внимание на избухването й.

— Ще бъдеш ли готова утре вечер около пет часа?

— Съжалявам. Имам други планове.

Това вече предизвика гнева му и той я сграбчи за раменете.

— Ти май ме бъркаш с друг?

— Ще опитам за в бъдеще!

— О, моя чаровнице! — той я разтърси леко. — Ти ще бъдеш готова... точно в пет часа утре... или ще страдаш от последствията.

— Какви последствия?

— От които ще те заболи.

— Когато ракети полетят към Луната! — подигра му се тя.

— Когато ракетите какво? — попита той учуден.

— Няма значение.

За момент се взираха един в друг.

— Дамата трябва да се подчинява на годеника си — изръмжа накрая той, а мускулите на челюстите му играеха.

— За последен път, Фонтено: аз не съм дама, а ти не си мой годеник!

— Ако продължаваш да ме предизвикваш така безочливо, ще бъда принуден да те обявя за жена без морал.

Миси се разсмя.

— Върви по дяволите!

— И ще се отнасям с теб като с такава.

— От нищо няма да ме...

Останалата част от протеста ѝ беше задушен от целувка... за наказание, Фейбиан я притискаше толкова силно, че тя не можеше да диша. Устните му, езикът му предизвикваха еротични тръпки по цялото ѝ тяло. Тласък, отдръпване. По-силен тласък, почивка, шегата... Плачът ѝ се превърна в стон на удоволствие, последван от нечленоразделна молба за още...

— Е, Миси? — попита той. Устните му се спряха на мъха върху нейните.

Главата ѝ беше замаяна. Вече се задъхваше. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в палтото на Фейбиан. За щастие, си спомни, че хората от деветнадесети век са знаели много малко за предпазване от бременност, и се овладя. В противен случай тя можеше да продължи да го провокира, да го доведе до екстаз и той можеше да я изнасили. Точно тук на алеята пред къщата.

— Ще бъда готова в пет — продума тя. Отскубна се от него и тръгна подобно на сомнамбул.

ГЛАВА 13

— Но, Мелиса, скъпа, трябва да излизаш навън понякога.

Тази сутрин двамата с Джеф седяха в салона. Току-що я беше помолил да излязат с кола из близките околности.

Тя заекваше и кършеше ръце.

— Благодаря ти, че искаш да ме изведеш, Джеф, но все още се чувствам объркана и изплашена. Губят ми се всичките тези години, разбираш ли?

Погледът му беше пълен със съчувствие.

— Все още нищо ли не можеш да си спомниш?

— Не. Не съм — тя прехапа устни. — Прочетох доста исторически книги.

— А, да — загрижено каза Джеф. — Шарлот спомена, че прекарваш много време в крясъци в библиотеката.

— Страхувам се, че... — тя извърна неловко глава. — Е, добре: книгите не ми казват всичко.

Той се пресегна и я щипна по бузата.

— Съжалявам, скъпа. Кажи ми какво си научила?

— Научих, че живеем във време на чудеса — карети без коне и каляски без криле.

— Карети без коне и каляски без криле? — повтори той изумен. — Колко старомодно се изразяваш! — Но забелязал разочарованието върху лицето ѝ, добави: — Съжалявам, продължавай.

Мелиса беше развълнувана.

— Научих, че живеем във време на насилие и жестокост. Че произвеждаме отрови, които бавно разрушават нашата планета. Бомби, които биха могли да унищожат човечеството — гледаше го с болка в очите. — Този свят ме плаши, Джеф.

— Знам — съгласи се той. — Но картината не е толкова черна. Направили сме много, за да се преборим с опасни болести и да намалим човешкото страдание — усмихна ѝ се нежно. — На тази земя има и добри хора.

— Знам — прошепна тя. — И съм толкова щастлива да познавам един от тях.

— О, Мелиса! — с преливащо от радост сърце Джеф се наведе да я целуне. Тя отвърна на целувката му, усетила насладата от неговата близост, от топлината на устните му.

Само след миг той се отдръпна от нея, стана и закрачи към прозореца.

— Джеф, какво има? — попита тя.

Той се обърна, като клатеше глава недоверчиво.

— Боже господи, промяната у тебе... Сякаш съм си загубил ума! — след това, като я гледаше право в очите, се коригира: — Не, загубил съм си сърцето.

— Аз също! — добави пламенно тя.

— О, скъпа! — той се приближи до нея и хвана ръцете ѝ. — Някой път, много скоро, ще ти разкажа една история.

— Защо не ми я разкажеш сега?

Той посегна да оправи косата ѝ.

— Защото все още си объркана. Трябва да намерим изгубените години, нали?

Тя кимна.

— Не можеш ли да ми кажеш поне за какво се отнася? — усмихна се лъчезарно. — Обичам интересните истории, разбираш ли?

Лицето на Джеф посърна.

— Става дума за един мъж, който външно бил като всички останали, но вътрешно бил мъртъв, докато един неочакван инцидент не го върнал към живота.

Мелиса пламна от удоволствие.

— Звучи чудесно.

— О, така е! — той се изправи на крака. — Но нека да я запазим за друг ден. Сега да се повозим.

Мелиса се колебаеше. Търсеше начин да отклони предложението.

— Мама ми спомена, че идваш от работното си място. Сигурен ли си, че не те откъсвам от задълженията ти?

Той размаха пръст пред лицето ѝ.

— Добър подход, но не върши работа. Хубавото на собствения бизнес е, че можеш да си взимаш почивен ден, когато си искаш. Днес

ще излезем с колата и ще отидем някъде да обядваме.

Изплашеният ѝ поглед го умоляваше.

— Но, Джеф, знаеш, че тези чудовища, които се движат без коне, ме плашат до смърт. Виждала съм ги от прозореца — направо хвърчат. Майка и татко имат няколко от тях, но аз дори не ги докосвам.

— А-а — извика той, — значи си напускала къщата?

— Посмях да разгледам само постройката за каретите — съгласи се тя.

— Постройката за каретите? Искаш да кажеш — гаража?

— Да.

Той стисна ръката ѝ.

— Трябва просто да ми се довериш. Ще можеш ли да го направиш?

Лицето на Мелиса грейна.

— С цялото си сърце!

Пред къщата я очакваше чудесна изненада: карета с кон, а на капрата седеше кочияш със сламена шапка.

С вик на радост тя се обърна към Джеф.

— О, Джеф, карета! Това означава, че във вашето време все още употребявате такива превозни средства?

— Не те разбрах — каза той слисан.

Тя сви рамене.

— Няма значение.

Все още изумен, Джеф я поведе към екипажа.

— Възможно ли е толкова много неща да те плашат, Мелиса, дори и колите? Един мой приятел има бюро за обслужване на туристи. От него наех карета и кочияш за един ден. Кой не би искал да изпита удоволствието да се повози на старомодна карета теглена от кон.

Мелиса плесна с ръце.

— Кой наистина? Със сигурност не аз.

Когато бяха близо до каретата, по улицата изгърмя светлочервена спортна кола и Мелиса замръзна на мястото си. Джеф докосна ръката ѝ и загрижено се взря в ужасените и очи.

— Защо се плашиш от колите и от всичко около теб? През целия си живот си била сред тях...

— Това е от годините, Джеф — каза неуверено тя. — От изгубените години.

— Все пак... начинът, по които се изразяваш, начинът, по който те впечатлява всичко... Като че си живяла в друго време...

Мелиса се поколеба за момент, после каза тъжно:

— Може би!

Но Джеф само се изсмя.

— О, скъпа, толкова си забавна! Като връх на всичко си придобила и чувство за хумор.

Все още се усмихваше, когато ѝ помагаше да се качи в каретата.

Движеха се бавно с откритата кола по една права улица. Мелиса беше проточила врат и с безкрайно учудване и страх наблюдаваше непознатия свят, който се откриваше пред нея. Когато завиха зад ъгъла, забеляза няколко странни къщи — ниски и квадратни. Такива покриви не беше виждала никога. Пред една от къщите три момичета, облечени като момчета, се бяха качили на странни превозни средства на три колела. След това вниманието ѝ беше привлечено от една музикална кутия, която гърмеше. Огромен бял фургон, за който си спомни, че се нарича камион, премина покрай тях. От едната страна беше украсен с надпис „Сладолед“. Когато камионът спря, трите момичета се втурнаха към него с монети в ръце.

Мелиса погледна към Джеф. Не Вярваше на очите си.

— Невероятно! Доставят сладолед по къщите?

— Мелиса, ти ме учудваш — отговори той и се обърна към кочияша: — Хей, Бил, спри за момент.

Файтонът спря и Джеф предложи ръка на Мелиса.

— Искаш ли да разгледаш камиона за сладолед?

Тя тръсна глава упорито.

— Оттук го виждам много добре, благодаря.

Той се усмихна.

— Добре. Почакай малко.

— Не мисля и да помръдвам.

Седеше напрегната и гледаше как Джеф пресече улицата, поговори кратко с шофьора, облечен в бели дрехи, и му подаде някакви пари. Минута по-късно се върна с три малки пликчета.

— Заповядай, скъпа — каза той, като ѝ подаваше едно. Беше обвито в цветна хартия и много студено.

— Благодаря — отговори тя прехласната. — Какво да правя с това?

Джеф се разсмя.

— Първо свали опаковката, мила.

Мелиса смъкна хартията и ахна. Взираше се в пръчката от замразена смес. Беше оцветена във всички цветове на дъгата.

— Това е най-интересното нещо, което някога съм виждала!

Когато продължиха надолу по улицата, Мелиса все още се взираше в сладоледа и се колебаеше.

— Е, скъпи... — осмели се да попита тя накрая.

— Да? — попита той загрижен.

— Може ли да се яде?

— Това е сладолед. Можеш да го изядеш.

— О... — гледаше пръчката озадачена. — Как?

Сега вече на Джеф му стана весело.

— Ами, ближе се.

Тя продължаваше да се чуди, а Джеф се заливаше от смях.

— Ето, ще ти покажа.

Взе ръката ѝ и се взря в пленителните ѝ сини очи. Гласът му трепереше, когато прошепна:

— Повдигни сладоледа до устните си, мила... Така е добре. Сега си покажи езичето. Плъзни го по крема... О, боже, ти си ангел!

Краят на инструкцията на Джеф изчезна в завладяваща целувка. След малко и двамата бяха намокрени и лепкави.

Спряха в края на огромна група сгради. Джеф я нарече „търговски център“. Влязоха в ресторанта през смайваща модерна стъклена врата.

Мелиса беше очарована от обстановката. Всичко беше стилно издържано в тъмни тонове. От тавана струеше мека светлина. От стените се процеждаше гласът на жена, която пееше на фона на ритмичен акомпанимент.

След като вече бяха седнали, Мелиса се обърна колебливо към Джеф:

— Певицата не е заключена зад стената. Това е от стереоуредбата, нали?

Той се усмихна.

— Какви странни неща говориш! Музиката е стерео. Нарича се звукова система. Идва от усилвателите — посочи ѝ черната кутия, закачена над тях.

Тя проточи шия и изпъшка.

— Разбирам. Но как достига звукът до усилвателите?

— Чрез електричество, скъпа.

— А-а! — тя преплете пръсти. — Четох за него. Електричество има в лампите, в електрическата машина, в телевизора.

Джеф кимна на сервитьора, който застана до тях.

— Какво би искала за обяд, скъпа?

— Но сега е време за вечеря.

Той сви рамене.

— Няма значение. Само ми кажи какво ти се яде.

— Сладолед — каза Мелиса.

Джеф се разсмя гръмогласно.

— Да поръчам ли и за двамата?

Тя кимна.

— Много мило от твоя страна.

— Ще искаш и бяло вино, както обикновено, предполагам?

Мелиса се възмути.

— Джефри, дамите никога не пият алкохол!

Джеф и сервитьорът се спогледаха изумени.

— Тогава какво правят дамите? — не можа да спре въпроса си Джеф.

— Ами грижат се за къщата и съпруга си, раждат деца, занимават се с благотворителна дейност, ходят на църква — отговори Мелиса убедено.

— Може ли да се оженя за нея, господине? — попита сервитьорът.

— Не. Аз имам намерение да го направя.

Джеф поръча и за двамата. Сервитьорът още се усмихваше, когато се оттегли.

Джеф подпря брада с ръка и загледа Мелиса. Тя се смути от внимателния му поглед.

— Има ли нещо нередно?

— Бих казал, че всичко е идеално. Само...

— Само?

Той въздъхна удивен.

— Просто не мога да повярвам колко си се променила. Твоята тактичност, любезност... Начинът, по който мислиш първо за другите... Като че ли след падането стана съвършено друга жена.

Мелиса се замисли.

— Кажи каква бях... преди?

Джеф седеше отнесен и чакаше да им донесат напитките.

— Сега, след като си се променила, нямам желание да критикувам.

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Аз трябва да знам истината.

Той кимна.

— Беше доста твърдоглава и амбициозна. Работеше като бясна във фабриката на родителите си.

— Така ли? Значи съм била една от онези... интелектуалките?

— Искаш да кажеш, еманципираните?

— Да.

— Беше доста свободна, беше също...

— Да?

Той стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Не мога да ти го спестя: беше страшна егоистка. Мислеше единствено за собствените си интереси.

Тя кимна.

— Вярвам ти. Но защо, след като съм била такава, си искал да се ожениш за мене?

— Нашите семейства желаеха тази сватба — каза мрачно той. — Фабриката за сачмени лагери на Монроу трябваше да се обедини със Завода за стоманени тръби на Далтън.

— Значи си се съгласил да се ожениш за Миси... за мен, само за да удовлетвориш желанието на родителите си?

Той се усмихна.

— Всъщност сега имам само майка. Баща ми почина преди година и половина.

Тя въздъхна ужасена.

— О, съжалявам, Джеф! Трябваше да си го спомня.

— Не е твоя вината, че не помниш.

— Значи си искал да се ожениш за мен, за да зарадваш майка си?

Той отбягна погледа ѝ и каза мрачно:

— За да бъда искрен, трябва да кажа, че ми беше безразлично за коя се женя.

— Има ли нещо общо това с историята, за която ми спомена?

Той се усмихна мрачно.

— Много си проникателна. Преди шест години се случи нещо, което ме накара да се чувствам така, сякаш животът ми е свършил.

— О, Джеф, толкова съжалявам!

— Недей! — гледаше я умоляващо. — Безкрайно съм ти задължен. Разбираш ли, преди три дена ти падна по стълбите, но се събуди свършено различна жена и така възкреси мъртвия мъж у мен.

— О, Джеф! Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че промяната у теб ми дава нови сили за живот.

— О, никога не съм чувала нещо толкова тъжно... или красиво

— каза Мелиса, развълнувана до сълзи. — Ще ми разкажеш ли историята си... скоро?

— Наистина ли искаш да я узнаеш? Миси никога... Искам да кажа, че никога не си ме питала преди.

Лицето ѝ светна.

— Нали току-що каза, че съм свършено различна жена — по дух, разбира се.

— Ти наистина си.

— И така, ще ми разкажеш ли?

Той кимна.

— Да, скъпа. Скоро.

По време на вечерята си разменяха сияещи погледи. Мелиса страшно хареса пирого с вкусен пълнеж.

Когато сервитьорът прибираше чиниите, Джеф се вгледа в Мелиса удивен.

— Знаех си, че има нещо различно в теб. Вече не пушиш!

Мелиса се изчерви до корена на косите си.

— Какво говориш, Джефри? Дамите не пушат.

— Сигурен ли сте, че не мога да се оженя за нея, господине? — подхвърли сервитьорът усмихнат.

— Дума да не става! — заяви Джеф. — Но можете да ни донесете нещо за десерт — след това намигна на Мелиса. — Какво

предпочитат дамите за десерт?

— Сладолед.

Джеф се потопи в погледа ѝ.

Половин час по-късно двамата стояха до централната колона в къщата и се целуваха.

— Мелиса, омъжи се за мен — прошепна Джеф и продължи страстно да целува лицето, косата ѝ. — Искam те... Нуждая се от теб толкова много!

Сърцето ѝ се късаше, защото трябваше да му откаже.

— Джеф, нужно ми е време. Не мога да се омъжа за теб, докато нещата не се изяснят.

— Знам, че съм нетърпелив. Дори прибързан — прошепна дрезгаво той. — Но не мога да ти опиша чувствата си! Сякаш съм на седмото небе, когато си близо до мен.

— Аз също — отговори тя горещо, очаквайки целувките му.

Изпитваше наслада от близостта му и вече знаеше, че обича този внимателен, мил мъж. Не знаеше как се беше озовала тук или как би могла да се върне обратно в своето време. Не искаше да загърби обещанията и задълженията си в миналото, но вече нямаше желание да се върне при онези, които беше оставила там.

ГЛАВА 14

— Дулси, страшно съжалявам, че онзи ден хвърлих нощното гърне по теб — каза Миси.

Седеше на леглото и наблюдаваше как прислужницата бърше праха. През изминалите два дена беше подобрила отношенията си с чернокожата жена. Сега дълбоко съжаляваше, че беше отпуснала юздите на избухливия си характер.

Дулси, стройна и хубавичка млада жена, бършеше тоалетката.

— Всичко е наред, госпожице Монтгомъри. След падането не се чувствахте добре. Но аз казвам, че ако ще хвърляте нощни гърнета, по-добре е да го правите предварително, а не след това...

Миси се замисли за момент, после избухна в смях.

— Дулси, имаш чудесно чувство за хумор. Аз пък казвам, че ти трябва да хвърлиш нощното гърне по мен.

След малко Дулси се обърна сериозна, като клатеше енергично глава.

— О, не, госпожице. Това не е позволено.

Миси се намръщи.

— Защото си робиня? Сигурно се чувстваш ужасно.

Дулси сви рамене.

— Никога не съм се замисляла. Вашите родители са добри към нас.

— Не е същото, като да си свободен.

Дулси замълча.

— Трябва да разговарям с татенцето по този въпрос — прошепна гласно Миси.

Дулси попита:

— Ще отидете ли на вечеря с господин Фейбиан?

— Хм — изсумтя Миси. — Бих искала тази мижитурка да се изпари.

Прислужницата се изхили.

— Изразявате се много странно. Трябва да изхвърлите такива думи от речника си — още се смееше, когато излезе.

По-късно Миси закри из стаята. Сърдита обмисляше предстоящата си среща с Фейбиан. Това пътуване до деветнадесети век се превръщаше в сладко малко развлечение. Стана време да се маха оттук, преди този дяволски сексапилен мъж да е успял да обърка напълно живота ѝ. Но докато все още беше тук, трябваше да се опита да освободи робите. Това беше, разбира се, благородно намерение, но тя не можеше просто ей така да се меси в живота на хората.

Но как да напусне деветнадесети век, след като нямаше представа как се беше озовала тук? Досещаше се, че пътуването ѝ през времето някак е свързано с падането ѝ по стълбите. Подозираше, че „вълшебната“ малахитова плочка също играеше някаква роля. Но каква беше причината за пренасянето и в друго време?

Излезе от стаята и заслиза дебнешком по стълбите. Внимателно разглеждаше всяко стъпало за скрити вратички или други чудатости. Старателно възстановяваше миговете на падането, но не успя да намери отговор.

Най-накрая застана до централната колона, в която беше ударила главата си. Вгледа се в зеления малахитов камък и отново забеляза странно мигащо проблясване. Внезапно застина. Докато гледаше като хипнотизирана, концентричните кръгове започнаха да преливат един в друг.

Видя замъглен образа на жената, която познаваше като Мелиса. Тя стоеше в нейната собствена къща в настоящето и се целуваше с нейния годеник!

Миси трепна като наелектризирана. Какво трябваше да прави сега?

След като Джеф си отиде, Мелиса се чувстваше влюбена, объркана и отчаяна. Искаше ѝ се да остане с новите си родители и с Джеф. Но все още изпитваше чувство на вина към онези, които беше оставила в миналото. Знаеше, че единственото почтено нещо беше да се върне в мястото, на което принадлежеше.

Но как би могла да се върне в миналото, след като нямаше представа как... или защо е била пренесена в 1992 година?

Знаеше, че и двете с Миси бяха изчезнали след падането си по стълбите в деня на своите сватби. Дали и Миси беше прелетяла през времето като нея? Отново си зададе въпроса, дали „вълшебният“ малахитов камък имаше някакво значение за странните събития. Взираше се внимателно в него. За нейно безкрайно учудване видя замъглен образа на Миси. Тя стоеше в нейната собствена къща в миналото.

— Ето, това е.

Дълго след като видението изчезна, Миси се взираше поразена в малахитовия камък. Най-сетне разбра всичко: двете с Мелиса бяха разменили местата си във времето. Сега всяка живееше живота на другата. Разбра, че размяната е станала, когато двете са се запрямтали едновременно по стълбите и са ударили главите си в онази централна колона.

Но защо са били разменени? Защо?

„Искам да съм навсякъде, само не и тук...“

— О, господи! — извика Миси.

Спомни си съкровеното желание, което беше изрекла в сватбения си ден. По дяволите, дали тя беше причината за случилото се?

Обърна се към малахитовия камък.

— Искам да съм навсякъде, само не и тук! Казвам ти! Искам да съм навсякъде, само не и тук!

Но нищо не се случи.

— Искам си моя живот обратно! — извика отчаяна. — Примитивният живот в миналото е подходящ само за историческите романи.

Отново нищо не се случи.

Внезапно обаче Миси си спомни древната поговорка: „Внимавай какво си пожелаваш...“ и падна на колене, потънала в сълзи.

— О, скъпа! — шепнеше Мелиса. — О, скъпа! Най-сетне разбра странната мистерия. Тя беше тук с Джеф и родителите на Миси, а Миси живееше в миналото с Фейбиан и нейните собствени родители.

Това означаваше, че всеки тук я приемаше за Миси, а в миналото трябваше да приемат братовчедка ѝ за нея самата.

Тя не беше изчезнала и нямаше причина да се завръща.

Не. Имаше причина: жената, която беше заела нейното място, изглеждаше много нещастна. Дали Миси искаше обратно стария си живот и годеника си?

ГЛАВА 15

— Миси, скъпа, защо разговаряш с колоната?

През входната врата влезе Лавиния и се доближи до дъщеря си. Взя се изпитателно в зачервените и очи и подпухналото лице. Посегна да я погали.

— Какво има, детето ми?

— Аз просто... припомнях си мига, когато паднах по стълбите. Мисля за объркването, което настъпи в главата ми оттогава — отговори Миси трепереща. — Сигурна съм, че причината се крие в тази колона.

— Разбирам — усмихна се Лавиния. — Но наистина ли смяташ, че като поговориш с нея, нещата ще се оправят?

— Направо съм отчаяна — проплака Миси.

Лавиния се засмя и стисна ръката на дъщеря си.

— Милата ми! Само какви странни неща каза тези дни. На твое място не бих се притеснявала, детето ми. След като стана дума, искам да ти кажа, че аз и баща ти те харесваме повече такава. Падането разкри и хубавите ти качества.

— Аз също ви харесвам — каза Миси с тъжна усмивка.

— Горее главата, дъще — продължи енергично майка ѝ. — Трябва да се преоблечеш. Скоро ще дойде Фейбиан. Нали ще ходите на вечеря у семейство Сержънт?

— Не искам да излизам с него, майко — настоя Миси.

— Но, разбира се, че ще излизаш! — подчерта упорито Лавиния и задърпа дъщеря си нагоре по стълбите.

— Този човек е влечуго!

— Глупости! Този човек е принц!

— След като си толкова очарована от него, защо не го вземеш ти?

— Не ме изкушавай, мила!

В стаята си Миси бесня, уговаря, моли се на Лавиния, но без успех. Майката не обръщаше внимание на истеричните изблици на дъщеря си и спокойно продължаваше да избира облекло за вечерта.

Минути по-късно Миси намусена седеше пред огледалото, а майка ѝ подреждаше буклите на русата ѝ коса.

Не можеше да повярва, че беше позволила на тази жена да я убеди да излезе с Фейбиан. Още веднъж се учуди на своята неспособност да манипулира новите си родители в миналото. За тези няколко дни беше разбрала, че Джон и Лавиния бяха твърди, със силна воля и находчиви като нея самата. Все още я беше яд, че не можеше да им се противопостави.

— Това е — каза Лавиния, когато свърши с прическата ѝ. — Какво ще кажеш?

— Великолепна е, мамо — призна Миси, макар и намръщена.

Майка и се надвеси над нея.

— Няма ли да бъдеш доволна да видиш приятелите си отново?

— Приятели? Какви приятели? — попита Миси безучастно.

— Трите ти най-добри приятелки — Филипа Мерсър, Антоанет Макгий и Луси Сержънт. Не си ли спомняш за тях?

— Страхувам се, че не.

— О, скъпа, но трябва да ти е приятно да видиш Фейбиан?

Миси скочи на крака и хвърли към майка си унищожителен поглед, но тя и се закани с пръст.

— Ти ще излезеш тази вечер!

Миси гледаше как майка ѝ, стиснала устни, отива до леглото, за да вземе роклята ѝ, и попита озлобена:

— И какво ще стане, ако категорично откажа?

— О, ще бъдеш добре дошла вкъщи. Ще бъдеш домакиня на събранието на дружеството „Помощ за болницата“.

— „Помощ за болницата“?

— Да. Тази вечер свещеникът от Епископската църква ще ръководи молитвите ни. След това ще навиваме бинтове.

— О, небеса! — Миси закърши ръце. — Предпочитам да изляза с това четириногло.

— Прекрасно — Лавиния внимателно провря роклята от зелена коприна през главата на дъщеря си. След като оправи всяка гънка, тя плесна с ръце. — Колко си красива!

Миси неохотно се възхищаваше на отражението си в огледалото, когато на вратата се почука.

— Влез — извъртя се Лавиния.

В стаята се промъкна Дулси.

— Господин Фонтено пристигна, господарке — обърна се тя към Лавиния.

— Благодаря, Дулси — майката подаде на дъщеря си голяма синя чанта. — Да не забравиш плетивото си.

— Плетиво?

— Да. Ти и другите млади жени трябва да се подготвите за благотворителния базар на църквата.

Миси занемя от учудване.

— Няма да плета! Това вече е прекалено!

— Но какво ще правиш, докато другите жени работят?

— Ще си пия питието.

— О, Миси! Какви ги приказваш?

Във фоайето Фейбиан Фонтено се усмихна, като забеляза Лавиния и Миси да слизат по стълбите и все още да спорят: Лавиния се опитваше да набута чантата с плетката в ръцете на Миси, но тя упорито отказваше да я вземе.

Беше смаян от красотата на годеницата си. С буйните къдри върху прелестната си главичка, с блестящата зелена копринена рокля, която подчертаваше нежните форми на тялото ѝ... изглеждаше като ангел. Дори думите, които бълваше малката ѝ уста, звучаха като изречени от ангел.

— Мамо, това е смешно — упорстваше тя. — Дори не зная да плета.

— Забравила ли си? Сигурна съм, че другите жени ще ти помогнат.

— Само когато Мемфис потъне в реката!

— Хайде, Миси — уговаряше я Лавиния. — Такава избухливост не подхожда на дама — в този момент забеляза Фейбиан и се усмихна. — Здравей, Фейбиан скъпи. Дали няма да изглеждаш като коварен демон, тази вечер?

— Благодаря, Лавиния — каза Фейбиан. Усмихна се, когато двете жени се доближиха до него. — Като комплимент ли да го разбирам?

— Разбира се, хитър разбойник такъв — увери го Лавиния и потупа ръката му с малките си пръсти. Кимна към Миси. — Не изглежда ли годеникът ти очарователен?

— Аз не съм негова годеница! — отрязва я Миси.

— Наистина е — присъедини се Фейбиан, като не обърна внимание на протеста на Миси.

— И още... аз няма да плета — добави Миси упорито.

Лавиния извъртя очи към Фейбиан.

— Фейбиан, скъпи. Постави това своенравно момиче на мястото му.

Той стисна зъби.

— Може би ще минем и без плетка една вечер, а?

Лавиния се замисли за момент, после отстъпи и сви рамене.

— Много добре. Както кажеш.

Той подаде ръка на Миси.

— Ще тръгваме ли?

— Защо не? — попита злобно тя.

Излязоха бавно в хладината на късния следобед. Фейбиан поведе Миси към голяма карета, която ги очакваше в алеята. Кочияшът, облечен в ливрея, отвори вратата и Фейбиан помогна на Миси да се качи.

Настанила се на кожената седалка срещу него, тя си мислеше колко греховно красив беше тази вечер. Преди малко беше прекалено заета да спори с Лавиния и не беше забелязала колко елегантен изглеждаше. Носеше черен кадифен фрак, тъмни панталони, бяла ленена риза и копринено шалче. Гъстата му кафява коса блестеше дори на оскъдната светлина. Сърцето ѝ заби бясно, когато тя срещна погледа на дълбоките му, тъмни очи. Любуваше се на класическата съвършеност на профила му, на чувствената линия на устните му и на особено сексапилната сянка на мустаците му. Най-лошото беше, че е непоносимо нахален.

— Е — каза той, когато каретата потегли, — няма ли да ми благодариш?

— За какво да ти благодаря?

— Че ти помогнах да се отървеш от плетката.

— Ха! Може би трябва да ти благодаря, че си проявил добро чувство на фона на тая безпомощна провинциалност?

Той подсвирна, после се усмихна.

— Значи сега ме намираш чувствен? Трябва да призная, че има някакъв напредък.

— Не се надявай на повече! Само защото за момент си проявил интелигентност, не означава, че трябва да променя отношението си към тебе.

— Но тази вечер все пак реши да излезеш с мен — подразни я той.

— Само защото майка ми организира благотворителна вечер у дома. Това е много по-лошо, отколкото да прекарам вечерта с теб. Но историята с плетката наистина преля чашата.

Той се разсмя.

— Скъпа моя, говориш странни неща — гласът му стана сериозен, както и погледът му. — Просто не мога да се въздържа да не загладя тези предателски забележки върху скъпоценните ти устни.

Миси се бореше със сексуалния копнеж, който предизвикаха у нея думите му, и се опита да отговори.

— Ти и...

— Третата армия на Патън? — помогна й той.

— Позна.

— Трябва да се запозная с този Патън.

— Повярвай ми, двамата си приличате много.

Замълчаха. Миси се загледа през прозореца. Влачеха се надолу по мръсен път, върху който падаха гъсти сенки от дъбове и бор. Откакто се беше пренесла тук, това беше първата гора, която виждаше.

— Знаех си, че нещо липсва — каза тя.

— Какво липсва? — попита той озадачен.

— Къде, по дяволите, е кудзуто?

— Какво?

— Кудзуто, идиот такъв.

— Никога не съм чувал подобно нещо. Какво означава кудзу?

— От небето ли падаш? — попита раздразнена тя. — Кудзу е лозата, която се отглежда в целия Юг.

Той се засмя.

— Уверявам те, котенце, че из целия Юг не са чували за твоето загадъчно кудзу.

— Аз не съм ти котенце.

Очите му блеснаха дяволито.

— Дай да видим. Ти не си моя любима, не си моя скъпа, не си мое коте. Моля те, кажи ми как да се обръщам към теб?

— Наричай ме госпожица Монроу, благодаря.

— Госпожица Монроу? — Фейбиан напълно се обърка. —
Позволявам си да ти напомня, че фамилията ти е Монтгомъри.

— О, по дяволите, съвсем забравих.

— Изглежда, си забравила твърде много неща — той се
намръщи, опита се да каже още нещо, но премълча.

Миси се загледа навън.

— Какво ще правим тази вечер?

— Искаш да кажеш, че и това си забравила?

Тя го изглежда кръвнишки.

— Много добре — каза той примирено. — От година и нещо ти и
аз прекарваме заедно по една вечер през две седмици с три други
двойки — нашите най-близки приятели.

— И какво правим през тези вечери? — попита подигравателно
тя.

— Отначало вечеряме заедно. След това мъжете се оттегляме на
коняк и цигари, докато жените бърборят.

— Искаш да кажеш, че прекарваме вечерта разделени?

— Обикновено мъжете се присъединяват към жените по-късно.
Понякога играем карти или танцуваме кадрил. Това е, когато майката
на Луси ни осигурява пиано. Обаче тази вечер мъжете ще напуснем по-
рано, защото имаме събрание. Жените ще останете, за да подготвите
вещите за благотворителния базар.

Миси беше прекалено объркана, за да може да говори.

— Ти се шегуваш...

— Ни най-малко.

— Не може да бъде! — простена тя. — Нима наистина съм
умряла и съм попаднала в Бостън...

ГЛАВА 16

Вече се здрачаваше, когато стигнаха края на мръсния път. Кочияшът запъна конете. Пред тях величествено се изправи голяма постройка в гръцки стил. Под нея спокойно се носеха водите на Мисисипи. Чувство за нещо познато обхвана Миси. Разбра, че беше виждала тази къща и преди, дори беше влизала вътре, въпреки че боята изглеждаше по-свежа, а зеленината и постройките бяха малко необичайни. Това беше лятната вила на семейството на Джеф през 1992 година!

— Това място ми е познато! — извика тя.

Фейбиан се усмихна, когато отвори вратата да излезе навън.

— Добре, че от време на време нещо ти е познато — измърмори той.

— Чия е тази къща? — попита тя, когато ѝ помагаше да слезе.

Той извъртя очи и я поведе към алеята.

— Познанията ти май са много ограничени. Това е къщата на Луси и Джереми Сержънт — нашите домакини за вечерта. Разбираш ли, всеки път се срещаме в различни къщи.

— Така ли? — възкликна тя безочливо. — И къде ще се срещнем, когато дойде нашият ред?

— В твоята или в моята къща — отговори той. — Ние сме единствената двойка, която още не е сключила брак — в гласа му се долови решителност. — Но това скоро ще се оправи, любов моя. Когато се оженим, ще приемаме гости в моя дом, докато си построим наш собствен.

— Ха — присмя се тя, — а как ще реагират родителите ти, когато започнеш да се разпореждаш в къщата им?

Фейбиан спря. Лицето му беше окаменяло.

— Не се безпокой — отговори той остро. — Родителите ми се разболяха — не си ли спомняш, че ти казах вчера? Загубих и двамата след една епидемия от жълта треска преди две години. Сега живея с баба си и дядо си.

Сконфузена, Миси докосна ръкава му.

— Фейбиан, извинявай. Спомням си, че ми каза. Понякога говоря, без да мисля...

— Проклет да бъда, ако си забравила всичко! — прекъсна я разгневен той. — За бога, та ти дойде с мен на погребението, Мелиса!

За пръв път не й даде сърце да го поправи, когато сбърка името й.

— Какво мога да кажа? Още веднъж: извинявай.

Намръщен, той я поведе нагоре по стълбите и позвъни на вратата.

— Ако не приличаше толкова на себе си, бих казал, че си свършено друга жена.

Стояха пред вратата в напрегнато мълчание. Отвори я строен мъж с оредяла кестенява коса и скована усмивка.

— Фейбиан, Мелиса, колко се радвам да ви видя отново двамата!

— Миси, спомняш ли си Джереми Сержънт? — попита Фейбиан, когато я въведе в къщата.

— Здравей, Джереми — каза Миси, като протегна ръка.

Домакинът пое ръката й, облечена в ръкавица, и я целуна.

— Как се чувстваш, Мелиса, скъпа?

— Ще се почувствам по-добре, ако ме наричаш Миси.

Джереми погледна объркан към Фейбиан. Той само сви рамене и с поглед му даде знак да замълчи.

— Разбира се... Миси — каза Джереми, като се покашля. — Хайде да отидем при другите. Всички много се тревожим за теб.

Когато домакинът ги поведе по коридора, Миси хвърли поглед върху мраморните масички и огледалата с позлатен обков. О, небеса! Тази къща изглеждаше напълно различна: липсваше оскъдната и износена мебелировка на лятната вила, която си спомняше, но и тук, както и в голямата къща на родителите си, имаше необяснимото усещане за нещо познато.

Джереми ги покани в салона, пълен с папрати, свещници, полилеи, плюшени килими и други скъпи вещи.

Три жени, облечени в разкошни дълги рокли, седяха на дивана, покрит с копринена дамаска. Двама мъже разговаряха до тях.

— Мелиса — извикаха едновременно трите жени.

— Сега тя е Миси — поправиха ги едновременно Фейбиан и Джереми.

Сякаш смърени, жените млъкнаха и загледаха Миси предпазливо.

Фейбиан пристъпи напред.

— Уважаеми дами — обясни той смутен, — страхувам се, че Миси страда от някакви... пропуски в паметта след падането. Трябва да ви се извиня, че тя не си спомня за вас — обърна се към Миси. — Скъпа моя, да ти представя най-добрите ти приятелки — Луси Сержънт, Филипа Мерсър и Антоанет Макгий.

Миси не се впечатли много: Филипа беше мършава брюнетка с намръщено лице; Антоанет ѝ се видя вятърничава червенокоса фуста с конски зъби; Луси беше дребна блондинка, която изглеждаше срамежлива и безопасна като мишка. Същинска компания от мухли.

— Радвам се да ви видя — каза тя сухо.

Трите жени си размениха смутени погледи и след това една след друга я поздравиха.

— Толкова съжалявам за това, което ти се случи — каза Луси загрижено, като я целуна по бузата.

— Изглеждаш много добре — добави Антоанет, като докосна ръката на Миси.

Филипа остана настрана.

— Щастлива съм, че не позволи на падането да те остави на земята — каза дяволито, а всички се засмяха.

Двамата мъже, на които беше представена след това, не ѝ харесаха също. Чарлз Мерсър, плешив и с шкембе, я поздрави с енергично ръкостискане и хитро ѝ намигна.

— Добре дошла отново, малката.

— Аз не съм ти малката — клъвна го тя.

Докато Чарлз отстъпи назад изненадан. Брент Макгий (по всичко личеше, че е развратник), който имаше черна коса и още по-черни очи, плъзна похотлив поглед по Миси, пое ръката ѝ и бавно я целуна.

— Мелиса очевидно е станала самостоятелна личност, нали, скъпа?

Миси отскубна ръката си.

— Казвам се Миси. Щом като съм самостоятелна, защо не обясните това на Фейбиан?

Шокирани всички зашушукаха. Джереми Сержънт плесна с ръце.

— Добре. Сега всички сме по-спокойни, че Миси се оправя — усмихна се той към нея. — Луси и аз се молихме за теб.

— О, боже! — простена тя.

— Ще вечеряме ли? — обади се изнервена Луси.

Двойките се оттеглиха в трапезарията и заеха места около тържествено подредената маса.

Докато всички опитваха първото блюдо, което се състоеше от царевична крем супа, дамите започнаха да подпитват Миси.

— Вярно ли е, че не си спомняш нищо, мила? — попита Луси.

Миси сви рамене.

— Зависи за кое столетие говориш.

Докато Луси се опитваше да смели думите и Филипа се вторачи в Миси и каза:

— Сега като че ли изглеждаш с пет години по-възрастна.

— А ти изглеждаш като Мефистофел — парира я Миси.

Антоанет се изкикоти.

— Сега Миси има характер. Не е ли странно?

— Да не съм мекотело като тебе — отговори Миси.

Втрещени, жените се отказаха да задават въпроси и започнаха да разговарят помежду си. На Миси ѝ доскуча и насочи вниманието си към печената патица, гарнирана с ориз и пържени картофи. Докато останалите жени едва се докосваха до храната, Миси се хранеше с вълчи апетит и същевременно надаваше половин ухо към разговора. Скоро обаче я подразни фактът, че на масата се чувстваше пълно отчуждение между двата пола. Жените бърбореха за глупости като рецепти за яденета и за последните модни списания, а мъжете дискутираха други теми като хазарт, конни състезания, местна и държавна политика. Особено ги вълнуваха цените на памука.

Миси скоро престана да се вслушва в празните приказки на жените, отхапа от ореховия пай и се съсредоточи върху разговора, който водеха мъжете. Те говореха за събитията от средата на деветнадесети век и неотдавна подписания договор за правата на щатите.

— Казвам ви, че ако в Юга робството бъде премахнато, Тенеси ще се отцепи — заяви Чарлз Мерсър.

— Аз поддържам движението! — разпалено добави Брент Макгий.

— Но това няма ли да породи конфликт със съседите ни от север? — попита мъдро Фейбиан.

— Ако онези страхливци дръзнат да ни спрат, ще съжаляват — заяви Чарлз, като вдигна юмрук.

— Ако отидете на война със Севера, вие ще загубите — внезапно се намеси Миси.

В стаята се възцари тишина. Всички бяха смаяни. Накрая Фейбиан се изкашля и каза:

— Моля да извините годеницата ми. След падането Миси говори без задръжки.

— Така ли? — учуди се хладно Джереми Сержънт.

Със снизходителна усмивка Чарлз Мерсър се пресегна и потупа ръката на Миси през масата.

— Ти, млада госпожице, остави на мъжете да се занимават със сериозните дела.

Миси скочи на крака.

— Не съм ти млада госпожице, прецъфтял дебелак такъв! И ако още веднъж ме докоснеш с лигавите си ръце, ще те ударя!

Жените ахнаха. Чарлз пребледня и се обърна към Фейбиан:

— Ще ме удари? Що за изрази?

— Не мисля, че искаш да разбереш — отговори той мрачно. Обърна се към Миси и добави с тих, заплашителен глас: — Моля те да седнеш, скъпа.

Тя го погледна и се подчини.

— Чарлз, не трябва да се сърдиш на Мелиса — намеси се мило Луси. — Тя не е на себе си тези дни.

— Напълно съм здрава и не се нуждая от твоята защита — язвително отвърна Миси.

Последваха развълнувани коментари, докато накрая Фейбиан каза:

— Господа, мисля, че ще постъпим умно, ако се оттеглим на коняк и цигари.

— Съгласен, Фонтено — каза Чарлз.

— Амин — добави Джереми.

Като гледаше как мъжете стават на крака и глупаво се изнизват от стаята, Миси хвърли салфетката си.

— Каква тайфа мухльовци!

— Мухльовци? Какво е това? — попита Филипа.

— Искам да кажа, че са група страхливци, които не довършиха спора с мене.

— Но, Миси, скъпа. Истинските кавалери никога не спорят с дамите — тактично отбеляза Луси.

— И защо не? — попита Миси.

— Между другото, те сигурно скоро ще тръгнат за събранието си — добави Антоанет, като се смееше нервно.

— И вие им позволявате да ви напуснат?! — възмути се Миси.

— Ти със сигурност направи всичко възможно, за да ускориш тяхното тръгване — отбеляза злобно Филипа.

Миси ѝ хвърли подигравателен поглед, но Луси се намеси помирително.

— Дами, трябва да бъдем великодушни към скъпата Мел... Миси. Трябва да помним, че още страда от ужасното падане. Тя не е на себе си...

— За последен път ти казвам, че нищо ми няма. Никоя от вас не трябва да го забравя.

— Но ти си забравила някои неща, нали? — продължи търпеливо Луси.

— Като?

— Като това, че ние трите сме твоите най-добри приятелки. Защо ни се сърдиш толкова?

Миси помълча виновно за минута. Трябваше да си признае, че Луси наистина беше много сладка, но останалите две крави направо ѝ играеха по нервите.

— Имам чувството, че си забравила също, че трябваше да подготвяме нашите ръкоделия за благотворителния базар — добави Филипа високомерно.

Миси притисна ръка до гърдите си и се престори на ужасена.

— Аз?! Как бих могла?!

— Ако си забравила как се плете, ще бъда щастлива да те науча отново — предложи Луси.

Миси скръцна със зъби.

Луси стана и попита:

— Дами, ще се преместим ли в салона?

— Искате да кажете, че няма да се присъединим към мъжете?

— Не ни е мястото там — информира я Филипа сухо.

— Тогава бихте ли ми обяснили къде ни е мястото? — попита саркастично Миси.

— Да се подчиняваме на мъжете си — каза Луси.

— И да раждаме техните деца — добави Антоанет.

— Да правим дарения за обществото.

— Я стига бе! — изстена Миси. — Вие сте направо безнадежден случай.

Филипа подсмръкна презрително.

— Тръгваме ли, дами?

Като гледаше трите жени, че се насочват към вратата, Миси каза:

— Вие както искате, но аз отивам при мъжете.

Трите замръзнаха на мястото си.

— Но, Мелиса — каза накрая Филипа, — не разбра ли, че не трябва да отиваш там?

Миси скочи на крака и се спусна към другите жени.

— Само не се опитвай да ми казваш какво да правя, ти, самодоволна позьорка такава!

Миси излетя от стаята, а жените останаха със зяпнала уста.

ГЛАВА 17

Миси закрачи надолу по главния коридор на къщата, защото беше забелязала в дъното му спуснати завеси. Дръпна ги и погледна в стаята, където мъжете се мотаеха и пушеха цигари. Те очевидно се приготвяха да тръгват за събранието.

Вирнала глава, Миси влезе пъргаво. Четиримата, напълно смаяни, се обърнаха към нея.

— Може ли да остана при вас, господа? — попита благо тя.

Чарлз Мерсър се обърна намръщен към Фейбиан:

— Фонтено, обясни учтиво на годеницата си къде ѝ е мястото.

Чула думите му, Миси го атакува директно:

— Не ми чети лекции за мястото ми, тъпо магаре такова! Научих достатъчно от трите плетящи глупачки в другата стая. Моето място е там, където сама си избира. В момента то е точно тук.

Докато тримата я гледаха преbledнели, Фейбиан отиде при нея и прошепна строго:

— Може ли да поговорим насаме?

Тя го изглежда.

— Много добре. Но това няма да промени нищо.

Той я измъкна в коридора и размаха пръст пред лицето ѝ.

— Миси, ние трябва да вървим на събрание. Моля те да отидеш при жените!

— Не. Искам да дойда с тебе.

Лицето му потъмня от гняв.

— Дума да не става!

— Ти си страхливец — подигра му се тя. — Страх те е, че ще се окажа по-умна от останалите мухльовци на събранието. Не би могъл да допуснеш това, нали?

— Миси, ти си невъзможна.

Тя се заинати.

— Виж: или идвам с тебе, или си отиваме у дома.

Като гледаше разгневената млада жена пред себе си, Фейбиан се помъчи да скрие усмивката си.

— Изглежда, не разбираш — каза той накрая. — Другите мъже няма да те приемат.

Тя се усмихна престорено скромно и погали джобчето върху жилетката му.

— Ще ме приемат, ако ги помолиш.

— О, сега прилагаш женски хитрости.

Тя му хвърли горещ решителен поглед.

— Фейбиан, или ще ги убедиш да ме приемат да дойда с вас, или ще проваля вечерта на всички.

— По дяволите, Миси! — избухна той и закрачи напред-назад, като ѝ хвърляше гневни погледи.

— Е, Фейбиан?

— Знаеш ли, мястото на събранието е много неподходящо — опита се да я разубеди той. — То ще се проведе в пивница.

— Какво събрание ще бъде тогава? — иронично го попита тя.

— На Комитета по здравето на Мемфис — обясни ѝ той.

— Комитет по здравето? — подигра се тя. — Всъщност с радост бих предложила и моите два лева за подпомагане на местната хигиена.

— Ако си умна, ще си държиш устата затворена.

— Не ти обещавам. Ти като че ли се колебаеш, Фонтено?

Той изсумтя.

— Много добре. Ще убедя останалите да те вземем с нас, но моята помощ си има цена...

Тя тръсна къдрици.

— Ако мислиш, че можеш да се отнасяш с мен като дивак, няма да стане!

Останалите мъже протестираха, обясняваха, мънкаха, но накрая неохотно се съгласиха Миси да дойде с тях. Джереми, Брент и Чарлз тръгнаха към града с каретата на Сержънт, а Миси и Фейбиан се качиха в своята. Пътуването мина в гробно мълчание.

Най-после двата екипажа спряха пред лошо осветена кръчма на централната улица. Като гледаше звънеца, закачен над разнебитената врата, Миси се чудеше дали това беше прочутата „Механа с камбаната“.

— Политическо събрание в такъв вертеп? — подигра тя Фейбиан.

Той сви рамене.

— За нас са запазили задния салон.

Тя извъртя очи, а той ѝ помогна да слезе.

Заедно с намусените им спътници влязоха в задимената механа. Беше шумно и пълно с мърляви хулигани. Миси ги определи като „речни плъхове“. Двама мръсни бармани и няколко неприятни моряци я изгледаха проташки, когато пресичаше салона с останалите мъже.

В добре осветената и относително чиста задна стая Миси беше представена на още двама — Марк Дейвис и Джеймс Хендерсън. Те бяха част от комитета. Поздравиха Фейбиан с повдигнати вежди, а Миси — със скована любезност.

След като всички заеха местата си около масата, председателят, Джеймс Хендерсън, взе думата.

— Господин Фонтено — започна той хладно, — бихте ли представили вашия гост на комитета?

Фейбиан се изкашля.

— Господа, моля за извинение. Моята годеница беше толкова заинтересувана от нашите проблеми, че помоли да присъства на събранието.

— Предполагам, че никой няма да възрази — каза важно Хендерсън. — Добре дошли при нас госпожице Монтгомъри.

— Благодаря — измърмори със свити устни тя. В последния момент се въздържа да не го поправи, че името ѝ е Монроу.

— Тази вечер ние трябва да определим нашите препоръки към кмета и членовете на градския съвет. Тъй като в момента доктор Флечър е при пациент, се налага да започнем сами — кимна към Джереми. — Господин Сержънт, ще водите ли записките?

Джереми извади молив и няколко пергаментата.

— През изминалия сезон се наблюдаваше висока заболяемост от холера. Имаше и няколко случая на жълта треска — продължи Хендерсън. — Градската управа ни помоли да предложим мерки относно ограничаване на заразата през идната година.

— Наистина можем да направим съвсем малко за спиране на болестите — вметна Чарлз Мерсър.

— Вярно е — добави Брент Макгий.

— Ако се почистят отходните места в района на пристанището, нещата относително ще се подобрят — каза Джереми самоуверено. — Онази пяна е причина да се разпространява заразата.

Няколко мъже кимнаха, а Миси слушаше изумена.

— В такъв случай можем ли да напишем тези препоръки и да се заемем с по-важни дела? — попита Хендерсън.

Точно когато всички изказваха одобрението си, Миси скочи на крака.

— Почакайте за минута. Вие всички май сте смахнати?

Настъпи мъчителна тишина. Най-послед председателят Хендерсън каза:

— Млада госпожице, минавате всякакви граници.

— Искам да ме изслушате! — заяви Миси.

Хендерсън изглежда многозначително Фейбиан.

— Фонтено?

Той сви рамене.

— Джеймс, ако можех да я спра, щях да го направя.

Председателят отправи хладен поглед към Миси.

— Много добре. Можете да говорите.

— Благодаря — отговори Миси и изглежда всички с презрение. — Преди всичко, глупаци такива, трябва да ви образовам. Тези мерки, които смятате да вземете, ще имат твърде малък ефект за прекратяване на епидемиите. Жълтата треска се причинява от комарите, а холерата — от замърсената питейна вода.

Каквато и реакция да беше очаквала Миси на думите си, беше съвсем неподготвена да понесе внезапния смях, разтърсил стаята.

— Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал! — каза Чарлз.

— Вода и комари — смешно! — добави Брент.

— Не ни губи времето! — порица я Джереми.

Миси удари с юмрук по масата.

— Слушайте, малоумници такива. Опитвам се да спася живота на хората. Ако искате да прекратите епидемиите, трябва първо да почистите боклуците по улиците, да пресушите тресавищата, да изградите водопроводна и канализационна система.

Мъжете все още се тресяха от смях.

— Как такива мерки биха прекратили епидемиите? — попита Марк Дейвис.

— Направете го и ще видите — отсече Миси. — Всеки знае, че първата стъпка за предпазване от заразни болести е идеалната хигиена — лична и обществена.

Брент Макгий клатеше глава.

— Глупаво момиче. Между боклуците и болестите няма никаква връзка.

Миси занемя.

— Епидемиите ни ги изпраща Всевишния — добави Джереми.

— Миси, имаме и по-важна работа — смъмри я Фейбиан.

Тя се обърна към него.

— Каква по-важна работа?

Той хвърли на масата една колода карти и се ухили.

Миси махна с ръце.

— Това събрание е срам за вас. Вие, момчета, сте само банда лицемери и лентяи. Няма да се учудя, ако през лятото окапете като мухи от треската — тя се тръшна на стола си в недоумение, след това огледа всички. — Ще ме включите ли в играта?

Сякаш покривът падна върху главите им! Последваха спорове, но мъжете категорично отказаха Миси да играе с тях. Тя все още се чудеше какво бяха измислили, за да прикрият играта на покер. Приличаха на непослушни ученици, промъкнали се да направят беля. Играеха на клечки от кибрит и това съвсем я развесели.

— Не ми казвайте, че ви е страх да не загубите някой и друг долар?

От нейната забележка няколко мъже се изчервиха от възмущение, докато Чарлз надменно се защити.

— Джереми страда от скрупули срещу комара.

Миси изкриви устни и се обърна към него.

— Ти имаш морални задръжки срещу комара, а на покера не възразяваш?

Джереми вирна глава.

— Играта на карти сама по себе си е достатъчно безнравствена.

Миси махна с ръка.

— Какви мухльовци!

Чарлз погледна към Фейбиан.

— Какво означава „мухльо“?

— Не мисля, че трябва да разберете — отговори той мрачно.

— Господа — заяви Миси, — играта си заслужава само ако залогът е достатъчно голям.

Фейбиан я изгледа остро.

— О, да, скъпа моя! Изглежда, ти рискуваш с прекалено голям залог тази вечер!

Без да му обръща внимание, тя продължи остро:

— Предлагам да играем за пари.

Председателят Хендерсън се окашля.

— Е, Джереми?

— Нека бъде волята на дамата — произнесе той късо.

Хендерсън кимна към Миси.

— Ще направите ли първия залог?

— Разбира се — намръщи се за миг, после се обърна към Фейбиан. — Скъпи, бъди добър и ми заеми малко пари!

Шестимата мъже избухнаха в смях.

Отказът му не отчая Миси. Тя продължи да ужасява и разгневява присъстващите мъже, като спечели пет кента от пет раздавания. В крайна сметка спечели по пет долара от всеки джентълмен. Като капак на всичко, когато сервитьорът донесе бира, тя си наля една халба, събирайки прехласнатите погледи на мъжете, и я изпи на един дъх.

Когато помоли Марк Дейвис за пура, Фейбиан вече не издържа. Скочи на крака и задърпа Миси.

— Господа, ако ни извините, моята годеница трябва да се погрижи за болната си майка.

— Майка ми е свършено...

— Лека нощ, господа — добави Фейбиан, измъкна Миси от стаята и я повлече навън. Затръшна вратата след тях и се отправи към каретата.

— Какво означава това? — попита Миси, като се опитваше се да издърпа пръстите си от ръката му. — Точно когато започнах да се забавлявам, ти провали всичко.

— Забавлявала се — изсумтя той, като я тикаше към каретата. — Прекалено дълго търпях безобразното ти поведение.

— Аз съм безобразна? — изкрещя тя. — Ти и твоите приятели сте тези, които под благовидни предлози се вмъквате в долнопробна

кръчма, за да играете покер.

— Другите мъже и аз нямаме намерение да прекарваме вечерите си с макари и конци в ръце.

— И мислиш, че аз искам?

Когато стигнаха до каретата, той буквално я натика вътре. Излая команда към кочияша и седна срещу нея. Когато задрънкаха по пътя, тя започна да се защитава:

— Вбесен си, защото победих и защото имам два пъти повече мозък от празноглавите ти приятели.

— Ха! Само доказва, че си малко момиче и отдавна трябваше да си в леглото.

При думата „легло“ тя се разгневи още повече.

— Как смееш да се отнасяш с мен като с непълнолетна?

— Защо се държиш като такава?

След като се измориха да се карат, в каретата се възцари тишина, предвещаваща буря. Когато пристигнаха пред къщата, Фейбиан грубо я смъкна от каретата. След това, когато тръгнаха по алеята, изненадващо я притегли към дърветата.

— Къде ме водиш? — попита тя.

— На едно усамотено място — изсъска той. — Ние двамата трябва да си поговорим.

— Хвърчащи балони!

— Какво искаш да кажеш?

— Това означава, че все още си ядосан, мой човек. Такъв си, защото аз превъзхождам теб и твоите приятели.

Той замълча, въпреки че пръстите му се стегнаха около китката ѝ. След малко блъсна вратата на малка шестоъгълна постройка и я тласна вътре.

— Къде сме? — попита Миси. Намръщи се от миризмата на мухъл и запремига, за да свикне с тъмнината, Фейбиан затръшна вратата и тя видя как сянката му се надвесва над нея.

— Наричаме я гарсониера.

— Какво?

— Твоите родители посрещат тук гости.

— А-а.

Стаята, в която бяха, изглеждаше много малка. Когато очите ѝ свикнаха с тъмното, тя забеляза наблизко кушетка, маса и столове.

Нагоре се виеше стълба. Може би водеше към тавана.

— Е — присмя му се тя, — да не би да имаш намерение да ме повлечеш по тази стълба и да ме изнасилиш. Сега, след като си ме похитил?

— Не ме изкушавай! — предупреди я той.

Тя въздъхна раздразнена и скръсти ръце.

— Добре, Фонтено. Защо просто не се качим горе. Аз и без това засегнах глупавата ти мъжка гордост.

Той пристъпи заплашително към нея. Дори на оскъдната светлина я прониза силата на погледа му.

— Ти ме провокираш, нали, Миси?

— И какво от това? — сви рамене предизвикателно тя. — Няма ли да последваш примера на останалите дръвници и да ми кажеш, че не си знам мястото?

— О, имам предвид едно място за теб — каза тихо той.

— И къде е то? — присмя му се тя.

Той я гледаше право в очите.

— В моето легло.

Тя го гледаше, наелектризирана от дръзките му думи. Усети, че я пронизва гореща тръпка на желание.

Преди да разбере какво става, той я грабна през кръста, повали я на кушетката и я притисна с тежкото си, възбудено тяло.

Изведнъж тя се опомни.

— Пусни ме! — изкрещя, като го удряше по гърдите.

Той много лесно хвана китките и.

— Понякога говориш необмислени неща, нали, мила? Харесва ти да дразниш другите. Добре, може би второто действие е игра за двама ни...

— Махни се от мен, дебелак такъв!

— Не искаш ли да разбереш повече за мястото, което съм ти избрал? — безмилостно ѝ се подигра той.

— Спести ми гнусните подробности.

— Но това прави играта по-забавна — той се наведе и я гризна по ухото. Тя застина. Възбуден, той ѝ прошепна: — Мястото ти е да дращиш и да се задъхваш под мене...

— Млъкни!

— С крака, усукани здраво около кръста ми.

Миси беше колкото възмутена, толкова и възбудена.

— Защо просто...

Той сграбчи лицето ѝ и започна да хапе треперещите ѝ устни.

— Мястото ти е да стенеш в устата ми и да просиш за още.

Миси беше прекалено замаяна, за да проговори. Неговата възбуда се усилваше.

— Твоето място е до мен, ти, разглезено дете такова... Да те обичам, да правя любов с тебе, докато не можеш да станеш от леглото ми...

— Не — възрази тя със слаб глас.

Опита се да се извърти, но ръцете му още държаха лицето ѝ. Насилвах я да срещне погледа му.

— Казах ти, Миси, че помощта ми тази вечер си има цена. Пригответи се да платиш.

Фейбиан задуши слабия ѝ протест с настойчиви устни и жаден език. Цялата съпротива на Миси се стопи, удави се в стремителния порои от желание излял се върху нея. Целувката на Фейбиан беше гореща, алчна. Толкова настойчива, колкото твърдата мъжественост, която я притискаше така безсрамно.

Вътрешно Миси изгаряше: цялото ѝ същество копнееше за неговата всепоглъщаща топлина и тя престана безсмислено да хленчи. Обви ръце около врата му и отвърна на целувката му.

Той се отдръпна и я погледна.

— Нашият безнравствен разговор ти харесва, нали?

Макар че го желаше до болка, Миси намери сили да се разбунтува и той получи точно отговора, който беше очаквал.

— Ако мислиш, че ще ме изплашиш Фонтено, много се лъжеш.

Нещо жестоко просветна в очите му. В следващия миг тя разбра, че той разкопчава роклята ѝ.

— По дяволите, Фейбиан, спри се!

Той само се подсмихна и продължи.

— Казах да спреш!

— Долавям ли нотка на паника? — присмя ѝ се той — Или това е просто желание?

Хвърли настрана корсета ѝ и погали напрегнатите зърна на гърдите ѝ през прозрачната тъкан на долната риза. Това не изплаши Миси. Страхуваше се повече от удоволствието, което изпита.

— Недей, Фейбиан — помоли тя, останала без дъх.

— Недей? — подигра й се той, а пръстите му продължаваха да я галят.

— Моля те! Не съм готова за това!

Той наведе лице, устните му се стремяха към гърдите й.

— Разбира се, че си готова.

— О, господи! — извика тя.

— Целуни ме! — заповяда той.

Тогава Миси се забрави. Когато той прилепи устни към нейните, езикът й вече не можеше да се спре.

— Велики боже, жено!

— Говори ми — отново се нахвърли да го целува тя.

Чу неговия стон. Усети треперенето му. Нещо изпраща. Следващото нещо, което тя усети преди окончателно да загуби разсъдък, беше, че устните му жадно се впиха в зърната й.

— Фейбиан, не мога да се спра — прошепна тя вплела пръсти в косата му и го привлече по-здраво към себе си.

— Гърдите ти са прекрасни — чу го да изрича.

Устните му играеха върху тялото й. Тя се извиваше под него, изгаряща от желание. Нещо изшумоля. Усети, че ръката му се плъзга под фустата по крака й.

— Фейбиан!

— Шшт — прошепна той, като продължаваше да я целува навсякъде.

Когато езикът му затанцува бавно, влудяващо в устата й, пръстите му намериха цепката на долните й гащи и започнаха да се промъкват навътре — нежно, възбуждащо. Миси откъсна устни от неговите, за да си поеме дъх, и замята глава. Той наблюдаваше реакцията й алчно. Когато се разплака и прехапа устни, той я целуна отново и прошепна:

— Ухапи ме. Не обезобразявай тази красива уста.

Тя го целуна с буйна страст: той плъзна пръст в пламтящата й вътрешност с непознат еротизъм. В момент на върховно удоволствие тя ухапа устната му до кръв. Той удължаваше момента на екстаз до припадък. Чу го да ръмжи от удоволствие, докато се задъхваше и хълцаше в устата му.

— Добре ли си? — достигна до нея въпросът му.

— Да... О, да!

Фейбиан прошепна:

— Следващия път ще те взема с устни и...

Остатъкът от изречението му я накара да изтръпне до пети. Можеше само да се притисне към него с неизпитвано досега удоволствие.

Лежаха дълго, вплетени един в друг. Чакаха пулсът им да се нормализира. След това Фейбиан седна изражението на лицето му изглеждаше странно далечно, когато я помоли да оправи дрехите си. Стана и протегна ръка.

— Ще тръгваме ли, мила?

Мисли мигаше срещу него неразбиращо. Не можеше да проумее странната промяна у него — от страстна любов към сковаваща студенина. Как можеше да се държи толкова безразлично, след като само преди малко двамата се бяха гърчили като котки на горещо? Цялата трепереше, разтърсена до дъното на душата си. Току-що беше преживяла най-силната, най-невероятната възбуда в своя живот. Като най-безсрамна уличница, каквато без съмнение беше, не искаше нищо друго, освен да го привлече отново върху кушетката и да изживее отново същото удоволствие.

— Но, Фейбиан...

Той стоеше безучастен и я гледаше с безразличието на непознат. По дяволите! Защо го беше започнал? За да я накаже? Да я унижи?

— Фейбиан — успя да продума най-сетне, — има ли нещо нередно?

— Нищо — отговори решително той. — Просто е време да те върна вкъщи.

Беше непреклонен. Тя нямаше друг избор, освен да стане на разтрепераните си нозе и да напусне къщата с него.

Навън студеният нощен въздух сякаш заледи пламналото ѝ лице. Когато вървяха по алеята, го чу да казва:

— Сега няма съмнение, че ще се оженим, нали?

— Какво? — извика тя, спря и го изгледа.

— Позволихме си повече, отколкото е разрешено на двама сгодени — продължи той безочливо. — Ще се оженим след две седмици.

— Няма да стане.

Той заклати пръст пред нея.

— Миси, бях достатъчно търпелив към безобразното ти поведение тази вечер, но повече няма да понасям твоето своеволие!

— Да, разбира се. Ти си типичен мъж.

— Какво означава това?

— Означава, че си ме прелъстил само за да стане на твоята.

Той се усмихна вулгарно.

— Добре казано.

Тя го удари през лицето, но треперещата ѝ ръка не можа да го улучи точно и Миси се ядоса.

— Ти, кретен такъв! Мислиш, че всичко ще се оправи с малко секс?

— Малко секс? — разсмя се той. — Откъде, жено си се научила да приказваш така? Това е достатъчно, за да си задам въпроса, дали си целомъдрена.

— Целомъдрена? Ти, надут глупак такъв! Ти, който по един и същи начин се забавляваш във всеки бардак по Мисисипи и с мене! Сигурна съм, че не съм първата, с която си се веселил в тази гар...

— Гарсонiera.

— Точно така — тя презрително сви устни. — Няколко мига на удоволствие в кревата не са основание за брак.

— По дяволите, жено! — Фейбиан я сграбчи за раменете и изрече със смазваща жестокост: — Ти ще се ожениш за мен, дори ако трябва да те набия, за да смажа ината ти.

Миси беше на края на силите си.

— О, това е смешно. Борим се като куче и котка. Мразим се в червата. Защо, по дяволите, искаш да се ожениш за мен?

— И още питаш след това, което се случи?

— О, ти, простак такъв! На тебе ти трябва жена само за в леглото!

Той се засмя.

— Бих казал, че леглото е най-подходящото място, за да започнем нашата женитба.

Тя се отскубна от него.

— За хиляден път ти повтарям, тъпак такъв, че няма да се омъжа за тебе! — внезапно тя се изсмя, осенена от внезапна идея. — Бих могла обаче да бъда послушна в тайната ни игра.

Улучи в целта, Фейбиан се разтрепери от обида.

— Само в сънищата ти, скъпа! — отсече той, сграбчи я за ръката и я повлече към къщата.

ГЛАВА 18

Миси влетя в къщата вбесена, застана срещу колоната на стълбището и се взря в малахита.

— Искam си живота обратно, чуваш ли ме? — изкрещя тя. — Върни ми живота обратно!

Внезапно, като че ли в отговор, кръговете в камъка започнаха да се разделят и тя затихна в страхопочитание. Видя отново Джеф и Мелиса, които се целуваха страстно в настоящето.

— По дяволите, пак ли? — извика тя. — Мелиса, или каквото ти беше там името, чуваш ли ме? Отстъпвам ти Джеф, но живота си искам обратно!

Джеф с неохота отдръпна устни и нежно пощипна Мелиса по бузата.

— Хареса ли ти филма тази вечер?

— Имаш предвид онзи по телевизията? — попита тя нерешително.

Той се подсмихна.

— По видеокасетофона.

Тя кимна.

— О, да. „Отнесени от вихъра“. Не мога да повярвам в това чудо — картините да се движат. Беше такава удивителна история... и толкова тъжна. Трудно ми е да повярвам, че това наистина ще се случи на Юга.

Той видимо пребледня.

— Какво означава това „наистина ще се случи“? Гражданската война е била преди сто и тридесет години. Мелиса, понякога ме плашиш до смърт.

Разбрала грешката си, тя не отговори. Вече беше сигурна, че е била разменена с неговата истинска годеница, но трябваше ли да каже истината на Джеф? Може би така беше най-добре. Само че, ако го направи, дали нямаше да я помисли за обезумяла?

— Мелиса, моля те, кажи ми за какво мислиш? — помоли Джеф.
Тя го погледна разкаяна.

— Извинявай, Джеф. Имаш право. Гражданската война е била преди повече от век. Аз просто... още съм объркана. Губят ми се толкова много години.

Той се усмихна, но погледът му беше загрижен.

— Чувствам, че има и нещо друго. Понякога, ако не те познавах толкова добре, бих се заклел, че си някоя друга.

Тя остана нещастно тиха.

— Извинявай — бързо добави той. — Знам, че си объркана и няма нужда да утежнявам положението — преди да успее да протестира, той сложи пръст на устните ѝ. — Скъпа, искам да те заведа утре на едно място. Ще дойдеш ли с мен?

— С каретата? — попита тя с надежда.

— С моята кола — отговори твърдо той.

Тя прехапа устни.

— О, Джеф, не съм сигурна.

— Сладката ми, ти постигаш удивителен прогрес. Мисля, че вече си готова за разходка с кола. Освен това мястото, където искам да отидем, е на високото. Пътуването с карета ще бъде направо опасно.

— Но...

Той прошепна пламенно:

— Искам да ти разкажа историята си.

Погледът ѝ ревниво проблесна към него. Когато зърна надежда и колебание в очите му, страхът отстъпи пред блаженството, че той иска да ѝ се довери.

— Разбира се, скъпи.

— О, ти си ангел! — въздъхна той.

Когато я целуна, тя се натъжи. Джеф все повече държеше да споделя живота си с нея. Съвестта ѝ подсказваше, че и тя трябва да намери подходящ момент, за да сподели с него тайната на сърцето си.

Образите на Джеф и Мелиса избледнях. Миси беше толкова вбесена, че тропна с крак.

— По дяволите, ще ме чуеш ли най-после?

— Дъще, ти пак разговаряш с колоната?

Лавиния слизаше надолу по стълбите, облечена в тънък халат. Взираше се смаяна в Миси.

— О, здравей, мамче — каза тя навъсена. — Все още се опитвам да си обясня как загубих паметта си.

Лавиния се усмихна съчувствено.

— След като е така, защо крещеше, че си искаш живота обратно?

— Просто се мъчех да отгатна — измърмори виновно тя.

— Не се променяй много, мила — посъветва я Лавиния. — Достатъчно си очарователна такава, каквато си.

— Наистина ли, мамо?

— Е, как прекара вечерта с Фейбиан?

Миси махна с ръка.

— Не ми говори за този нещастник.

Лавиния беше поразена.

— Нещастник? Какво говориш, Мелиса Монтгомъри? Ти ме плашиш. Знаеш отлично, че неговите родители желаеха много тази сватба. Как би могла да опозориш тяхната памет? Ти дори беше на тяхното погребение.

— Знам, мамо. Съжалявам — за нейна изненада, изведнъж се почувства виновна. Особено когато си припомни, че Фейбиан страдаше от загубата на родителите си.

Лавиния видимо се успокои.

— Много добре. Хайде да си лягаш.

— Добре, мамо — Миси импулсивно я прегърна. — Знаеш ли, ти си чудесна майка!

Лицето на по-възрастната жена грейна.

— Много мило, че го казваш.

— Това е истината. Не обръщай внимание на моите... на моите глупости.

— Благодаря, скъпа.

Двете се изкачиха по стълбите ръка за ръка.

Влязла в стаята си, Миси ахна. На един стол до леглото ѝ седеше Дулси и кърпеше една от долните ѝ ризи.

— Боже господи, Дулси. Толкова е късно. Трябваше да бъдеш в леглото, а не да ме чакаш.

Дулси изглеждаше обидена, като остави ръкоделието си настрана.

— Не искате ли да ви чакам, госпожице Монтгомъри?

— Много си мила, но аз съм на мнение... Ти трябва да имаш свои собствен живот.

Дулси я гледаше объркана. Миси махна с ръка.

— Няма значение. Слушай, не исках да те обидя.

Момичето стана колебливо.

— Искате ли да ви помогна да се облечете?

Миси се усмихна.

— Разбира се. Благодаря.

Прислужницата пристъпи към нея.

— Добре ли прекарахте с господин Фейбиан?

— Не питай.

Докато Дулси ѝ помагаше да се приготви за лягане. Миси се замисли за положението на жените тук — не само на чернокожите. Защо никоя от трите жени, с които се беше запознала тази вечер нямаше право на мнение в семейството си? Тя трябваше да промени нещата!

Копнееше по онзи чудат Фейбиан Фонтено. Когато остана сама в тъмнината, се замисли за него. Как я беше накарал да се почувства тази вечер: Невероятен гняв, неизразима страст, подлудяващ екстаз...

Наложи си да затръшне врата пред изкусяващите картини и насочи мислите си към Мелиса. Братовчедка ѝ очевидно прекарваше добре времето си с Джеф в настоящето. Явно нехаеше, че тя е нещастна тук, принудена да понася негодника, когото Мелиса беше загърбила в миналото. Всъщност бедната девойка сякаш беше избягала от собствения си живот.

Миси не можеше да си обясни как би могла да се махне оттук, да върне обратно стария си живот. Може би отново трябваше да се прекатури надолу по стълбите с риск да си счупи врата. При тази мисъл като че ли я поля студена вода. Дали двете с Мелиса бяха умрели при падането и след това се бяха разменили благодарение на някакво странно превъплъщение? Всичко беше толкова объркано. Единственото ясно нещо беше, че засега тя явно беше вкоренена тука. Харесваше новите си родители, но не харесваше някои от чувствата, които я бяха обладали. Греховната страст към Фейбиан, съобразяването с представите на другите, угризението, че тази вечер се беше държала като дете...

Какво ставаше с нея? Беше станала мекушава. Беше заела мястото на Мелиса и изглежда, започваше да приема част от нейната психика. Обикновено Миси се гордееше със своята самоувереност. Защо тази вечер се чувстваше доста засрамена от някои неща, които беше казала на Фейбиан, на приятелките, на майка си... Трябваше да се стегне. Във всеки случай, ако не успееше да овладее бушуващата похот в себе си, със сигурност щеше да падне в калта следващия път, когато този мръсник Фейбиан я докоснеше.

И още. След като беше хваната в капана на миналото време, можеше малко да образова тези хора. Това се отнасяше особено за жените, Фейбиан Фонтено също трябваше да бъде поставен на мястото му.

Фейбиан се прибираще към имението си в мрачно настроение. Беше на края на търпението си с Миси. Плашеше го до смърт фактът, че беше си загубил ума от любов по тази малка заядливка.

Беше успяла да постигне някакъв успех тази вечер, след това беше дръзнала да му намекне, че се е възползвала да задоволи собствения си сексуален глад.

Внезапно се усмихна. Осени го прекрасна идея. Защо да не даде на тази кавгаджийка точно каквото искаше и да я зареже. Може да беше по-добра от него на покер тази вечер, но тя очевидно забравяше, че картите държи той. Скоро щеше да извие врата на тази нахалница.

Засмя се. Идеално. Малките момичета, които играеха опасна игра, като Миси, съвсем скоро попадаха в леглото... после забременяваха... след това бяха повличани към олтара.

ГЛАВА 19

— Мелиса, все някога трябва да влезеш в кола — увещаваше я Джеф.

На следващия ден двамата стояха пред къщата, въздухът в късния следобед беше хладен и остър. Тя беше облечена в щампована рокля и летен пуловер. Той — в спортна риза, яке и дънки.

От десет минути я увещаваше да се качи в колата, Мелиса обаче стоеше като вкопана в земята и гледаше разтреперана блестящото чудовище, паркирано в края на алеята. Тя закърши ръце.

— Толкова ми хареса разходката с каретата оня ден, но все още се страхувам от тези... зверове. Те хвърчат с такава невероятна скорост...

— Ние ще караме бавно, мила. С тридесет километра в час.

— Тридесет километра в час? Чувала съм, че влаковете се движат толкова бързо, въпреки че аз никога не съм се возила в тях.

Джеф поклати глава.

— Какви ги говориш? Хайде, не искаш ли да видиш моето любимо място на хълма?

— Да, но...

Този момент на нерешителност от нейна страна беше достатъчен. Джеф я хвана за ръката и я задърпа нежно. Отвори вратата на лъскавата машина.

Мелиса хапеше устни и разглеждаше вътрешността ѝ: толкова много циферблати, лавици и бутони... Всичко това я плашеше.

— Какво да правя?

Той се разсмя.

— Просто седни на седалката, мила.

Мелиса преглътна, наведе се и седна бързо. След като затвори вратата, Джеф заобиколи и се плъзна на седалката до нея. Някакъв звънец започна да звъни, тя се притисна към Джеф.

— Какъв е този звук?

— Предупреждава, че ключът е на запалване.

— О, разбирам... — изпъшка тя и трепна, когато един ремък се доближи и се усука около нея като змия.

Джеф се усмихна на неспокойната ѝ реакция.

— Автоматични колани за седалките. Не си ли спомняш?

Тя енергично тръсна глава и се вкопчи в седалката, когато Джеф завъртя ключа. Стори и се, че колата оживява.

— Какво става сега?

— Това е двигателят, мила. Дава сила на колата — намигна ѝ той.
— Нали се сещаш? Като влака.

Тя кимна, разширила очи. Имаше чувството, че се плъзна по леден блок, когато колата потегли.

— Успокой се, мила. Няма да позволя нищо да ти се случи.

— Караш много бързо! — преглътна на сухо и едва поглеждаше през прозореца как улиците и къщите профучават покрай тях.

— Тридесет километра в час — подразни я той. — Ако карам по-бавно, ще ме глобят.

— За какво?

Джеф се усмихна и постепенно увеличи скоростта. Пътуваха по улицата, която Мелиса си спомняше от предишния ден. Край тях преминаваха странни магазини и ресторанти, стълбове с опънати между тях жици. Блещукаха светлинки. Мелиса вече знаеше, че по тези жици течеше странното електричество. Имаше и такива, по които течаха гласовете на хората.

Мелиса малко се поуспокои, когато Джеф зави в близкото двупосочно шосе. Наоколо имаше гора.

— Този път заобикаля града — обясни той. — Ще ни отведе до хълма, където е лятната вила на майка ми.

— Ще бъде ли майка ти там?

— Не, мила, но тя би искала да те види в най-скоро време. Доста е загрижена за теб след падането ти. Между другото, обещах ѝ на връщане да я вземем, за да вечеряме заедно. Имаш ли нещо против?

Тя кимна с глава.

— Много мило от твоя страна, Джеф. Ти си достоен син. Със сигурност ще ми бъде приятно да се запозная... да видя майка ти отново — внезапно тя се намръщи. — Искаш да кажеш, че ще бъдем сами в къщата, без придружител?

Той я изгледа объркан.

— Говориш странни неща.

— Съжалявам.

— Недей — усмихна се той. — Искях да те питам мислила ли си да се върнеш на работа?

Тя пребледня.

— Работа?

— Да. Когато дойдох да те взема, майка ти ми спомена, че Джордж Шмидт се е обаждал няколко пъти. Интересува се дали ще се върнеш във фабриката. Обещах на Шарлот да поговорим за това.

— Каква е тази фабрика?

— За сачмени лагери, разбира се.

— И какво правех там?

— Управляваше я. Е, искаш ли да се върнеш?

Тя тръсна глава.

— Не, мисля, че трябва да оставим Джордж да се оправя сам.

Джеф се разсмя, но забеляза смущението ѝ и каза:

— Знаеш ли, че това е много забавно.

Тя поклати глава сериозно.

Още усмихнат, Джеф спря колата на една отбивка.

Мелиса се загледа в гората от дъб и бор. Всичко наоколо беше обвито с наситено зелена лоза.

— Какъв е този бръшлян, който се усуква около гората?

— Бръшлян? — повтори той изумен. — Не ми казвай, че си забравила за кудзу.

Тя въздъхна.

— Подозирам, че да.

Джеф ѝ разказа, че лозата е била посята преди много години, за да предпази почвата от ерозия. Вместо това буквално задушила цялата останала растителност на Юга.

Мелиса вече се чувстваше по-удобно в колата — харесваше ѝ да бъде с Джеф, но страшно ѝ се искаше да разбере защо е била пренесена в 1992 година. Дали щеше да ѝ бъде позволено да остане? Случайно беше попаднала на откритие, което я засягаше. Преди два дена, в едно от чекмеджетата на тоалетката, беше попаднала на няколко стари писма. Това бяха писмата, които беше изпратила на родителите си от Начез. На тринадесет години беше ходила там с баба си. Вчера леля Агнес беше донесла други девет писма. Бяха

адресирани до майка ѝ. Баща ѝ ги беше писал, когато беше заминал на изток за семена. Писаното от баща ѝ беше я хвърлило в мъчителни чувства и горчиви угризения. Въпреки че писмата бяха ценни за нея, в тях не беше успяла да намери отговор за сегашното си положение.

Мелиса малко се изплаши, когато завиха по един чакълест път. В края на алеята видя позната сграда в гръцки стил. Сега беше боядисана в сиво. Стоеше на брега на реката със завеса от зеленина около нея.

— Познавам тази къща! — извика, без да помисли тя. — Това е домът на Джереми и Луси Сержънт. Луси е най-добрата ми приятелка.

Внезапно Джеф наби спирачки и се обърна преbledнял към Мелиса.

— Джеф, какво става? — попита тя.

— Плашиш ме до смърт, мила.

— Какво искаш да кажеш?

— Веднъж ходих в библиотеката да проверя произхода и миналото на тази къща. Била е построена от Джеймс Сержънт. Предал я е на сина си след сватбата му през 1848 година.

Лицето на Мелиса пламна.

— О, разбирам!

— Джереми се оженил за жена на име Луси — продължи развълнуван Джеф. — А сега ти казваш, че тя е най-добрата ти приятелка.

Мелиса гледаше през прозореца пустата къща и хапеше устни. Да каже ли на Джеф истината? Така щеше да бъде най-добре. Но нещо в нея я предупреди, че все още не го познава достатъчно добре. Погледна го извинително.

— Джеф... Още съм толкова объркана. Имах чувството, че знам кой е построил тази къща. Не си ли ми споменавал за това преди?

— Да, предполагам, че...

— Освен това след моето падане нещата станаха доста различни. Той изглеждаше неубеден.

— Надявам се, че е така. За момент обаче си помислих, че си дошла тук от миналия век. Но това просто е невъзможно, нали?

Мелиса кимна. Беше щастлива, че не му каза истината.

Той излезе от колата и помогна на Мелиса да слезе. Запътиха се към старата къща. Край тях цъфтяха дрян и азалии. Из въздуха се чувстваше наситеният аромат на настъпващата пролет.

— О, Джеф. Искам да я видя отвътре — извика тя.

— Разбира се, мила.

Той отключи. Вратата се отвори със скърцане.

— Къщата е принадлежала на моето семейство поколения наред — обясни той. — Страхувам се, че моите роднини отдавна са загубили интерес към нея. Ние я свързахме към електрическата мрежа и вкарахме водопровод, но тук идваме рядко. През повечето време от годината къщата стои празна.

Мелиса се огледа за салона в едната страна и за трапезарията — в другата. Познаваше всеки сантиметър от тази къща, въпреки че стаите сега изглеждаха съвсем различни. Тапетите и пердетата бяха избелели. Мебелите бяха малко и неукрасени, килимите — изтъркани.

Видял нейната реакция, Джеф каза:

— Искях това място да бъде нашият дом след сватбата, но ти не се съгласи.

— Така ли? — попита невярваща тя. — Защо възразих?

— Хареса дизайна, но каза, че мястото е доста изолирано — обясни с горчив тон той. — Искаше да строим в града.

— Тогава трябва да съм си загубила ума — каза твърдо Мелиса.

— Джеф, нека домът ни бъде тук!

Лицето му светна.

— Шегуваш се?

— Ни най-малко.

През очите му премина сянка.

— Но какво ще стане, ако промениш мнението си, когато възстановиш паметта си?

— Обещавам ти, че няма да си променям мнението — отвърна Мелиса, но видя, че все още е намръщен и добави: — Какво има? Не можем да си позволим ремонта ли?

— Не бъди глупава. Майка ми искаше това да бъде сватбения ни подарък.

— Колко мило, Джеф. Къщата заслужава да се оправи. Кошунство е да я оставим в такова състояние.

Той я гледаше съсредоточено.

— И след това какво, Мелиса?

— Какво искаш да кажеш?

— Кой ще живее тук? — попита сериозно и я привлече към себе си. Наведе се и я целуна по бузата. Тя потръпна от удоволствие. — В едно стихотворение се казва: „Ела да живееш с мен и бъди моя любов“. Ще го направиш ли, Мелиса?

— О, Джеф! — извика тя с болка. — Толкова бих искала!

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Какво ти пречи? Моля те, кажи ми истината! Може би ще ти помогна. Не ме ли обичаш?

Тя постави пръст на устните му.

— Джеф, как бих могла да не те обичам? Просто съм длъжна да почакам, докато нещата се изяснят.

Той се усмихна и кимна примирен.

— Ела, има още нещо, което искам да ти покажа. Поведе я по коридора и излязоха през задната врата.

На върха на склона се намираше прекрасна беседка с тераси и увивни растения.

— О, Джеф! Прекрасно е!

Доближиха се до малката ограда и седнаха хванати за ръце. Наслаждаваха се на прекрасните аромати и гледаха като хипнотизирани реката под тях. Най-сетне Мелиса попита:

— Джеф, сега ще ми разкажеш ли историята си?

Той я погледна с болезнена нерешителност.

Тя взе ръцете му в своите.

— Нали за това ме доведе днес тук? Не мислиш ли, че е време?

Той кимна.

— Права си. Знаеш ли, обичах една жена, но тя умря.

— О, Джеф, толкова съжалявам.

С блуждаещ поглед той продължи:

— Казваше се Аби. Ние израснахме заедно...

През следващия половин час с мъка разказа цялата история за приятелството си с Аби — как са се влюбили, как са станали любовници само за една кратка, прекрасна нощ, как е умряла, как душата му си беше отишла с нея...

Когато свърши с прекършен глас, Мелиса цялата беше потънала в сълзи.

— О, Джеф. Това е най-тъжната история, която някога съм слушала. Да бъде убита от пиян шофьор? Трябва да си бил съсипан?

— Аз бях.

Тя поклати глава разбиращо. Изражението ѝ беше загрижено.

— В това време има толкова злини.

— Да, знам. Но има и толкова добри неща — погледна я нежно.

— Не разбираш ли? Сега те са повече.

— Повече?

— Не че някога ще забравя Аби. Винаги ще я обичам. Но аз открих втори шанс в своя живот... и любовта... след като те срещнах. Зная, не можеше да узнае това — той я притисна към себе си. — Само че, мила, толкова се страхувам!

— Страхуваш се? Защо?

Той заговори разпалено.

— След падането ти изглеждаш съвършено различна жена. Жена, в която се влюбих с цялото си сърце. Но има нещо, което ме измъчва. Защо понякога имам чувството, че ще те загубя? Какво ще правя, ако станеш отново такава, каквата беше?

— Казах ти, Джеф: това няма да се случи.

— Тогава откъде идва у мен тази несигурност?

Мелиса не можеше да му отговори. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Беше толкова проникателен. Беше усетил нейния собствен страх. Тя също го обичаше от цялото си сърце, но как би могла да му обещае, че ще остане? Та тя дори не знаеше как и защо беше се озовала тук. Не знаеше и кога ще бъде отнесена обратно.

Споменът за измъченото лице на Миси, което беше видяла в малахитовия овал, продължаваше да я безпокои. Мелиса се чувстваше раздвоена. Тя не би могла да понесе мисълта, че ще нарани Джеф, но как би могла да гради своето щастие върху нечие нещастие?

ГЛАВА 20

— А сега, дами, моля за внимание.

Миси стоеше в салона на къщата на семейство Сержънт. Луси, Антоанет Макгий и Филипа Мерсър бяха седнали на столове около нея. В скутовете държаха ръкоделията си. Миси ги гледаше намръщена.

— Какво искаш да ни кажеш, Миси?

— Първо оставете плетките. И без това няма да довършите днес тези шалове.

Последва обща въздишка на ужас.

— Миси, но какво говориш? — каза важно Филипа. — Кълна се, че след падането характерът ти се е променил доста неприятно. Знаеш много добре, че тези шалове и одеяла сме ги обещали за благотворителния базар на църквата в събота.

— Много ме е грижа за вашия базар! — Не обърна внимание на огорчените им физиономии и продължи: — Вижте, ако искате да плетете, след като чуете какво ще ви кажа — не възразявам. Но сега искам да ме изслушате.

— Не искам да бъда груба, но след като няма да плетеш, тогава защо дойде? — попита Луси.

— Защото оная вещица, майка ми, настоя! — изкрещя Миси разгневена. — Ако вие, глупачки такива, искате да ми бъдете приятелки, трябва да се промените.

Филипа скочи на крака.

— Мисля, че достатъчно дълго търпяхме обидите ти, Миси Монтгомъри!

— Не може да бъде! — подигра й се Миси.

Антоанет се изхихика.

— Остави я да продължи — махна с ръка към Филипа. — Мисля, че е забавна.

След шумни протести Филипа се съгласи да седне, като дълго намества полите си.

— Много добре, Миси. Може да говориш.

Миси закри из стаята, извила упорито ръце назад. След това се обърна към другите. Като видя разгневените им физиономии, реши да успокои духовете.

— Преди всичко, мисля, че Филипа току-що каза истината.

— Така ли? — учуди се Филипа.

Миси кимна.

— Истина е, че се държах детински с вас и специално онази вечер. Надявам се да приемете извиненията ми. Но как бихте могли да ме обвинявате, след като бях с онова четириног Фейбиан Фонтено? — след като не получи отговор, тя продължи: — Между другото, аз съм ви надживяла със сто и четиридесет години.

— Сто и колко? — попита Филипа.

— Какви ги говориш? — Луси клатеше глава.

— Казвам, че не е ваша вината, че сте такива, каквито сте — обясни Миси. — Но ако откажете да се промените... — тя заклати заплашително пръст. — Тогава грешката ще бъде ваша.

— Как да се променим? — попита Антоанет.

Миси започна да ръкомаха.

— Не е ли ясно? Не мога да повярвам, че вие трите търпите безропотно тормоза на своите съпрузи.

— Тормоз?! — извикаха трите едновременно.

— Да, дори бих казала, че сте робини! — заяви страстно Миси. — Вие нямате права. Не можете да гласувате, да съдите, да излизате навън без придружител. Нямате право да присъствате на събранията на мъжете. Като че сте някаква каста. Мнението ви никога не се взема на сериозно. Съпрузите ви се отнасят с вас като че ли сте интелектуално непълноценни.

— Но това не е вярно, Миси — защити се Луси пламенно. — Просто нашите интереси са различни.

Миси извъртя очи.

— О, да! Вашите дребни интереси — да раждате деца, да се грижите за къщата, да се подчинявате на съпрузите си.

Трите глави едновременно се поклатиха.

— Добре, кажете ми тогава — продължи Миси ядосана, — къде е написано, че жените нямат право да вършат това, което е позволено

на мъжете? Кажете ми всички ли сте се родили с надпис на челото „само да ражда“?

Жените зяпаха слисани към нея.

— Но, Миси — защити се най-после Антоанет, — ние сме доволни от живота си.

— Наистина ли? — попита я предизвикателно Миси. — Тогава какво ще кажеш за тъмноокия развратник, когото би искала да промениш?

Антоанет пребледня като мъртвец.

— Тя говори за Брент — обясни ѝ Филипа.

— Е, няма ли нещо в скъпия ти Брент, което не харесваш съвсем? — настоя Миси.

Антоанет прехапа устни.

— Аз... не харесвам начина, по който флиртува с другите жени.

— Аха!

— И понякога се чувствам толкова обидена, когато съм имала тежък ден... понякога бебето има колики, разбирате ли, а Брент иска... — гласът ѝ потрепери и тя се изчерви като божур.

— Какво ви казах? — триумфираше Миси. — Този Казанова иска от теб да танцуваш всеки път, когато той пожелае, без да го е грижа дали ти вече не си изморена.

Антоанет кимна с разширени очи, а Луси довери на Филипа.

— Нямам представа за какво говори.

Филипа прикри ръка с уста и прошепна:

— Каквото и да е, сигурна съм, че е нещо неприлично.

— Защо не го отрежеш този негодник? — посъветва Антоанет Миси.

Очите на младата жена се разшириха, тя притисна ръка към гърдите си.

— Какво точно означава „да го отрежа“?

Миси махна с ръка.

— О, небеса! Ти мислиш, че ти предлагам да го кастрираш? Имам предвид да разделиш спалните — за разнообразие. Мисли за собствените си нужди и не му позволявай да те използва!

— Но съпругата е длъжна да задоволява... страстите на съпруга си.

— Глупости. А какви са задълженията на съпрузите към техните съпруги?

— Нашите съпрузи изпълняват своите задължения — подчерта важно Филипа. — Обзавеждат дома, осигуряват прехраната ни.

— Не говоря за покрива над главите ви и за трите яденета дневно — каза разгорещена Миси. — Говоря за отношението им към вас! Те не ви смятат за личности.

Трите жени си размениха изумени погледи.

— И тази добра. Вие сте безнадежден случай — каза Миси разочарована. — Никога не съм предполагала, че може да има толкова покорни жени.

— Уверявам те, че мисленето ни е напълно в крак с времето. Ние не се оплакваме от съдбата си — заяви Филипа.

— А, така ли? — обърна се към нея Миси. — А какво ще кажеш за добрия стар тиранин, когото би искала да промениш?

На Филипа ѝ стана неудобно.

— Хайде, предизвиквам те да си признаеш.

— Добре... — съгласи се неохотно Филипа. — Чарлз много често ми заповядва да му донасям ботушите.

— Като преди това настоява да ги целунеш — предположи Миси. Всички се засмяха, а Филипа продължи разгорещена.

— Веднъж, когато му свалях ботуша, той ме блъсна толкова силно, че се ударих чак в камината. На челото ми излезе огромна цицина, а той има нахалството да ме нарече „недодялана крава“.

— Сега разбрахте ли за какво говоря! — извика Миси. — Тези мъже не ви уважават и вие грешите, като търпите непоносимото им поведение.

— Какво бихме могли да направим? — попита Филипа.

— Следващия път, когато ти заповяда да му дадеш ботушите, фрасни го с единия. Нека да усети какво е да получиш цицина на главата.

Филипа се засмя.

Миси се обърна към Луси.

— Сега е твой ред. Може би с нещо Джереми също те обижда?

— Не, никога.

— Хайде, Луси — смъмри я Филипа. — Всички се изповядахме. Сега е твой ред.

Луси прехапа устни.

— Добре... Джереми посещава курс по теология най-малко четири пъти в седмицата.

— Четири вечери го няма вкъщи? — учуди се Миси.

Луси кимна нещастно.

— Молила съм го да ме взима със себе си, но той настоява, че дискусиите там... че няма да ги разбира.

— О, какво невероятно нахалство! — заяви Миси. — Обзалагам се, че на никоя жена не е разрешено да ходи там.

— Точно така — Луси извади носната си кърпа и започна да подсмърча. — Най-важното е, че там дискутират предопределеното. Аз толкова искам да разбира съдбата, ориста... — разплака се тя неутешимо.

Миси потупа разтрепераните ѝ рамене.

— Бих те посъветвала да вдигнеш стачка.

— Стачка? — повтори объркана Луси.

— Да. И тя ще продължи, докато започне да те взима със себе си.

Луси пребледня.

— О, аз не бих могла...

— Виж — прекъсна я разгорещено Миси, — не мога да ви помогна, ако продължавате да се държите като цветя в саксия...

— Кой е казал, че искаме твоята помощ? — прекъсна я Филипа хапливо.

Миси се изсмя.

— Знаете ли, че това е уместен въпрос? — тя скръсти ръце и ги загледа предизвикателно. — Искате ли да би помогна или не?

Последва продължителна тишина, нарушена от няколко нерешителни измърморвания. Накрая и трите едновременно казаха „Да“.

— Но трябва да знаем какво ни предлагаш да правим — каза Филипа.

— Предлагам всички да станете личности.

Отговорът беше пълна тишина. Миси се почувства така, сякаш наистина говореше на парникови цветя.

— Искате ли всяка от вас да бъде само майка и съпруга?

Отново пълна тишина.

— Кой е казал, че жената не може да бъде такава, каквато иска?
— поясни Миси. — Защо някоя от вас да не може да стане кмет на Мемфис или президент на Съединените американски щати?

— Но как бихме могли — отбеляза Луси, — след като нямаме право дори да гласуваме?

— Точно това ви казвам — извика Миси разпалено. — Защо не започнете да работите, за да се променят нещата?

— Искаш всички да станем жени с интереси? — попита Филипа. Миси вдигна рамене.

— Наречете го както искате. Аз бих го нарекла: да управлявате собствените си съдби — тя се обърна към Антоанет. — Сега ми кажи какво истински желаеш в живота си, освен да задоволяваш страстите на Брент.

Антоанет пламна.

— Добре, винаги съм искала да продавам шапки, Брент обаче постоянно ми повтаря, че е недопустимо жена да се занимава с търговия.

— Да върви по дяволите Брент! — тя се обърна към Филипа: — А ти за какво мечтаеш?

— Всъщност... — Филипа пое дълбоко дъх, след това си призна: — Винаги съм обичала ездата. Но Чарлз казва, че това занимание не е подходящо за дами. Истинската ми мечта обаче е да отглеждам чистокръвни коне и да ги подготвям за състезания тук и в Начез.

— Ами направи го!

Филипа се разбунтува.

— Но това би било скандално! Една дама...

— Защо? Защо да е скандално жена да отглежда коне? — Когато нито една не отговори, Миси приключи. — Сега разбирате ли за какво говоря?

Другите три жени помислиха малко и измърмориха в знак на съгласие.

Дойде ред на Луси.

— А каква е твоята мечта? — попита я Миси.

— Хайде, можеш да ни кажеш — окуражи я Филипа.

— Добре — лицето на Луси грейна. — Винаги съм обичала да рисувам... светата Богородица и всичките светии. Но Джереми казва, че това ще ме откъсне от задълженията ми на съпруга.

— Каква лицемерна свиня! — каза Миси ядосана. Преди другите да успеят да протестираат, тя продължи: — Вижте, дами, даден ни е само един живот... — спря за момент смутена. — Мисля, че всички вие можете да започнете.

— Да започнем какво? — попита Антоанет.

— Да осъществявате мечтите си.

Дамите помислиха за момент, после кимнаха.

— А ти какво ще правиш, Миси? — попита Луси.

— Какво искаш да кажеш?

— Каква е твоята мечта?

Миси се замисли за момент.

— Знаеш ли, не знам точно. Засега бих се заела с образованието на господин Фейбиан Фонтено.

Всички се разсмяха.

Малко по-късно Миси си тръгна. Останалите три жени доближиха глави.

— Не мислите ли, че това, което предлага, е направо предателство? — заяви Антоанет.

— Да, напълно скандално е — добави Луси.

— Но хайде да опитаме — предложи Филипа.

Трите се изкикотиха заговорнически.

— Знаете ли, Миси много се е променила — отбеляза Антоанет.

— Наистина, просто не мога да я позная — подкрепи я Луси.

— Но... не е ли голям късмет, че я познаваме? — попита Филипа.

Всички се съгласиха.

В пет следобед същия ден Миси беше повикана от родителите си в салона. Като разбра, че трябва да се срещне с Фейбиан, се ядоса.

Когато слезе, го видя да крачи по персийския килим.

— Здравей, Фейбиан, скъпи — обърна се тя към него нежно.

Той я гледаше яростно.

— Миси, ще ми обясниш ли тази бъркотия?

— Каква бъркотия? — попита тя невинно.

— Вбесила си всичките ми приятели. Подтикнала си съпругите им към бунт.

— Така ли? — превземаше се Миси, а миглите ѝ пърхаха. — Това може само да ме радва.

Той пристъпи към нея вбесен.

— Знаеш ли, че в този прекрасен момент Луси Сержънт се е заключила на тавана и рисува херувимчета? Антоанет Макгий е на разузнаване за своя шапкарски магазин, а Филипа Мерсър опакова багажа си за Кентъки. Тръгнала е да купува чистокръвни коне.

— Браво! — каза Миси, като пляскаше с ръце.

Мускулите по лицето на Фейбиан играеха.

— Ти ще спреш тези глупачки веднага!

— Искаш да кажеш да изменя на решението на нашето заседание? Та то има за цел да повиши самочувствието ни на жени.

— Какво заседание?

— Добре. Наречи го заседание за постигане на целите — тя му намигна закачливо. — Искаш ли да знаеш каква е моята цел, Фейбиан?

— Моля те да ме просветиш.

Тя го погледна многозначително.

— Искам да премахна робството.

— Когато дяволът се вкочани, тогава ще го направиш.

— Чакай и гледай — каза тя тайнствено. — Колкото до замръзването на дявола, аз и другите дами ще разискваме този проблем на следващото си заседание — тя тръсна къдрици и тръгна да излиза.

Той се втурна след нея и грабна ръката ѝ.

— Чуй ме, ти, малка кавгаджийке! Няма да има повече заседания! Ще убедиш тези жени да зарежат това безумие и да си стоят на мястото. А ти никога вече няма да ги подстрекаваш към предателство.

Дръзките му думи като че я смразиха. Тя го отблъсна ядосана.

— Слушай, негодник такъв! Защо не проумееш с дебалата си глава, че ще постъпвам с мен и моите приятелки така, както искам? А ти може да пукнеш!

— Не се самозабравяй. Миси — Вбесен, Фейбиан пристъпи заплашително. — Играеш играта, без да се съобразяваш с правилата.

Забравяш, че те превъзхождам. Забравяш, че съм достатъчно силен, за да победа всеки.

— Ха!

— Както ти каза „Чакай и гледай“, Миси! — извъртя се на пети и изхвърча от стаята.

— И никога не се връщай обратно! — изкрещя след него тя.

Хвърли се на дивана. Чудеше се защо не се смее тържествуващо. Та нали беше победила? Тогава защо се чувстваше така, сякаш е изгубила нещо важно? Само времето можеше да разкрие колко голямо бе собственото ѝ поражение.

ГЛАВА 21

Мелиса седеше на стол в спалнята си и плетеше шал. Срещу нея на леглото и се бяха излегнали три млади жени. Майка и ги беше представила като най-добрите ѝ приятелки — Лайза, Мишел и Дженифър. Всички бяха привлекателни, неомъжени, около двадесетгодишни. Лайза, блондинка с кафяви очи, изглеждаше като излязла от модно списание. Мишел, жизнерадостна червенокоска, лакираше ноктите си. Дженифер, приятна брюнетка, превключваше каналите на телевизора.

Лайза вдигна поглед от списанието и се усмихна на Мелиса.

— Всички сме много щастливи, че вече се оправяш, Миси.

— Благодаря, много сте мили — каза Мелиса. Иглите ѝ потракваха. — Ако не ви затруднявам, бих ви помолила да ме наричате Мелиса.

Гостенките си размениха изненадани погледи, а Мишел каза:

— Разбира се, Мис... Мелиса. Какво плетеш?

Мелиса се усмихна.

— Плета шал за мама. Забелязах, че понякога вечер ѝ е студено, когато седи в салона с татко.

Останалите само поклатиха глави.

— Преди никога не си плела — отбеляза Дженифър. — Вярно ли е, че не си спомняш нищо след падането?

— Страхувам се, че имам малко проблеми с мисленето.

— Сега си толкова различна... — обади се Мишел.

— Наистина. И другите казват същото.

— Сватбата с Джеф спряна ли е?

— Спряна? — попита Мелиса.

— Отложена.

— А, да. Засега.

— И него ли си забравила? — попита Дженифер.

— Отначало не го познах. Но с господин Далтън отбелязваме забележителен прогрес в процеса на опознаване.

Трите посетителки извъртяха очи след това се запревиваха от смях.

— Гледай ти? Мелиса, говориш толкова чудато — каза Мишел.

— Успя ли вече да повдигнеш кокалчето му? — добави Лайза.

Слисана, Мелиса вдигна поглед.

— Разбираш какво искам да ти кажа, нали? Успя ли да го вкараш в леглото си?

Мелиса изглеждаше ужасена.

— Никога не съм мечтала да повдигна кокалчето на господин Далтън, а още по-малко да го вкарам в леглото си.

Девојката съвсем се обърка, когато трите ѝ приятелки разцепиха въздуха от смях.

— Мелиса, ти си за освиркване — смееше се Мишел.

— Какво мисли майката на Джеф за промяната у теб? — каза Дженифър.

— Айрин и аз се разбираме много добре — отговори Мелиса.

Лайза се намръщи и прокара пръсти през гъстата си руса коса.

— Хей, момичета. Мислите ли, че трябва да си накъдря косата?

— Как да я накъдриш? — попита Мелиса.

— На апарат, глупачке такава — подигра ѝ се Лайза.

Мелиса се обърка.

— Мисля, че това не е прието.

Лайза сви рамене и отново насочи вниманието си към списанието.

— Мислиш ли, че трябва да се пренесе при Джейсън? — попита Мишел.

Мелиса я изгледа.

— Къде да се пренесеш?

— В неговия апартамент.

— Искаш да кажеш, че ще се омъжиш за този млад мъж?

Мишел се изкикоти.

— Не, глупачке. Искам да кажа, че ще живеем заедно.

— Ще живеете заедно? — възкликна Мелиса. — Без да сте се оженили?

— Точно това му е хубавото — намигна Мишел.

— Сигурно се шегуваш?

— Ни най-малко.

— Имаш намерение да живееш в грях с годеника си?

Въпросът на Мелиса предизвика буря от подигравателен смях сред младите жени.

— Мелиса, ти си истеричка — заяви Мишел.

— Надявам се, че не съм — каза Мелиса спокойно. — Освен това, как би могла да очакваш този Джейсън да те уважава, след като сама му се натрапваш?

Мишел махна с ръка пренебрежително:

— О, я се махай оттук.

— Къде би искала да отида? — попита Мелиса.

Мина доста време, докато обстановката отново се успокои.

Като наблюдаваше трите ухилени жени, Мелиса реши, че е време да се променят нещата. Изкашля се и се усмихна към тях.

— След като не мога да си спомня нищо за вас, защо не ми кажете нещо за себе си?

— Какво например? — попита Лайза.

— Какво правите с времето си?

Трите се засмяха за момент, после Лайза каза:

— Живея от капитала си и много пътувам.

Дженифер каза:

— Работя във фирмата на баща си, когато поискам.

Мишел каза:

— Аз подготвям сватбата си.

Лайза намигна на Мелиса и добави:

— Шели подготвя това тържество вече три години.

Мелиса кимна многозначително.

— Да, вече разбирам какъв е проблемът и при трите ви.

— Какъв проблем? — попитаха трите едновременно.

— Никоя от вас не полага усилия да се занимава с нещо съществено.

— Какво означава „не полага усилия“? — попита Дженифър.

— Всички вие сте заети единствено със себе си. Никоя не мисли за другите — обясни Мелиса.

Мишел погледна въпросително към Лайза.

— Дали е на себе си?

Лайза сви рамене.

— Кой знае?

— Да оставим настрана факта, че вече сте на възрастта на старите моми. Наистина съм учудена, че вече не сте омъжени — сгълча ги Мелиса.

— Омъжени? — изумено повториха трите.

— Да, омъжени. Освен това губите времето и таланта си. Можете да помагате на бедните, да бъдете доброволки в болница или да се погрижите за изучаване на Библията.

Трите млади жени бяха прекалено смаяни, за да кажат нещо.

— Съжалявам ви — продължи Мелиса. — Страхувам се, че това положение ще продължи, докато не започнете да съчувствате на света около вас. Не трябва да мислите само за себе си.

— Слушай, Мелиса, не всеки обича да плете или да чете Библията — наблегна Мишел. — Ти също не го правеше, докато не удари главата си.

— Може би не сте открили подходящо място за съдействие и помощ — каза Мелиса. — Едно нещо съм забелязала за времето, в което живеем: много хора са погълнати само от себе си. Това не може да направи живота по-щастлив.

Сега нямаше смях. Трите намръщени обмисляха думите на Мелиса.

— Знаеш ли, Мелиса, промяната в теб ми харесва — отбеляза Дженифер. — Падането явно те е накарало да преосмислиш живота си. Поздравявам те.

— Благодаря — отговори Мелиса.

Мишел се намеси:

— Но не забравяй, че трите ти най-добри приятелки все още могат да ти предложат нещо.

Мелиса се усмихна искрено.

— О, скъпи мои! Казвала ли съм някога, че не можете?

— Тогава би ли ни казала защо вече не се гримираш? Защо не обличаш блузи с деколте? — попита Лайза.

Мелиса упорито стисна устни.

— Не искам да приличам на създание от улицата.

Реакцията на трите след този коментар щеше да събори къщата. Мелиса наблюдаваше озадачена трите си приятелки, които заобиколиха леглото, заливайки се от смях, докато не се показаха сълзи на очите им. Лайза се доближи до Мелиса.

— Хайде, глупавичката ми, позволи ни да те гримираме. Имам някои чудесни идеи, за да подчертая очите ти.

— Дума да не става! — каза простичко, но твърдо Мелиса.

Лайза ѝ се закани с пръст.

— Виждаш ли, даваш ни такива сериозни съвети, а не искаш да приемеш нашите.

— Добре...

Предчувствайки близката победа, Лайза взе плетката на Мелиса и я остави настрана, след това изправи момичето на крака.

— Хайде, Джен и Шели, това ще бъде чудесно забавление — подкани тя приятелките си, а Мелиса настани пред тоалетката.

Мелиса се гледаше в огледалото, а другите жужаха около нея, смееха се и ровичкаха гримове.

— Аз ще гримирам очите ѝ — каза Лайза.

— Аз ще начервя устните ѝ — добави Мишел.

— Аз ще поставя пудрата — заяви Дженифър.

— Само да не заприличам на лека жена! — обади се Мелиса.

— Я се махай! — Възкликна Лайза, но когато Мелиса се опита да стане, тя сграбчи раменете ѝ и я тръсна надолу. — О, недей!

Лайза намигна на Мелиса и повдигна туша за мигли.

— Още преди да се усетиш, дете, ще изглеждаш като съвършено друга жена.

— Точно от това ме е страх — каза Мелиса намръщена.

Лайза оправи косата си и се взря в огледалото.

— А след това ще дойдеш с мен при фризьорката.

— О, боже! — възкликна Мелиса.

ГЛАВА 22

Следващото събиране на двойките се стори на Миси доста потискащо.

След конфликта Фейбиан още й беше сърдит. Почти не разговаряше с нея по време на пътуването към дома на семейство Сержънт, където трябваше да вечерят. Мерсърови отсъстваха, понеже Чарлз не можа да откаже Филипа от пътуването до Кентъки, вдигна ръце и я придружи, за да избират породисти коне.

Вечерята, сервирана тържествено в трапезарията, не вървеше. Причината не беше в отсъствието на Мерсърови. Оказа се, че подобно на Фейбиан и Миси, и другите двойки си бяха сърдити. Разговорът на тримата мъже се въртеше около тихоокеанската железница и дали тя щеше да минава през Мемфис, а жените обсъждаха предстоящия в събота благотворителен базар на църквата и си разменяха съучастнически погледи.

След кафето и ябълковия пай Джереми съобщи:

— Мили дами, ако ни извините, аз и останалите господа ще се оттеглим на коняк и цигари.

Трите жени се спогледаха многозначително. Луси каза:

— Съжалявам, скъпи, но аз и другите дами не можем да ви извиним.

В стаята настъпи неловко мълчание, Фейбиан се обърна към Миси и попита хладно:

— И това е твоя идея, нали?

— Разбира се, сладкия ми.

Фейбиан я изглежда сурово, а Джереми хвърли заплашителен поглед към съпругата си.

— Луси, ти ме изненадаваш. Мисля, че беше груба към присъстващите господа.

Докато Луси хапеше устни нерешително, Антоанет каза кисело:

— Но, Джереми, не е ли грубо от ваша страна да ни изоставяте? Винаги ли ще ни се сърдите?

— Браво! — вметна Миси, като намигна на Антоанет.

— Ние, мъжете, ще разговаряме по работа — отвърна Брент разгневен. — А вие, жените нямате ли ръкоделия, които да подготвите за събота?

— Всичко за базара е готово — отговори веднага Антоанет. — Осигурила съм дори шест шапки от новия си магазин.

— Защо не осигуриш целия магазин? — подигра ѝ се Брент. — Между другото, не мога да разбера защо вие, дамите, не се занимавате с женската си работа?

— Но ние го правим, Брент — усмихна се превзето Миси. — Само че вие бяхте свикнали да се суетим около вас като мравки пред буря само за да имаме удоволствието да прекараме заедно вечерта, господа.

Фейбиан я погледна недоумяващо, но в очите на Брент припламна внезапен интерес.

— И как вие, дамите, предлагате да прекараме вечерта?

— О, може би няколко игри на карти, малко танци, чаша-две коняк — отговори Миси, като мигаше невинно срещу него.

Брент бе явно заинтригуван, но преди да каже нещо, Джереми се изкашля и се намеси:

— Дамите не пият коняк.

Миси го изгледа с отвращение.

— Какъв надут празноглавец си ти.

Почувствала предстоящия скандал, Луси побърза да вметне:

— Бихме могли заедно да четем от Библията.

Джереми размахна пръст пред жена си.

— Казвал съм ти вече, Луси, няма да ти разреша да се промъкнеш в групата ми по теология. Намирам тези долни машинации...

— Не я прекъсвай, Джереми — защити я Миси.

— Може ли да изучаваме Библията? — обърна се към Миси младата жена. — Толкова бих искала да дискутираме посланието на апостол Павел до коринтяните.

— Мисля, че е по-добре да се успокоиш — посъветва я Миси.

— Оох! — въздъхна Луси.

— Може да говорим за пролетния бал, който родителите на Миси уреждат след две седмици — вметна Антоанет. — Обзалагам се, че

господин и госпожа Монтгомъри ще оповестят новата дата за сватбата на Миси и Фейбиан.

— Няма да направят нищо подобно — увери я Миси.

— Както и да е. Кой го е грижа за бала? — попита Брент.

— Аз ще си уший нова рокля — отговори Антоанет нацупена.

— Кой го интересува твоята нова рокля? — продължи Брент с нарастващо раздразнение. — Твоята глупава превзетост само доказва, че мъжете и жените нямат нищо общо.

Миси отново му отправи ослепителната си усмивка.

— Наистина ли си сигурен, че нямаме нищо общо?

Докато Брент гледаше Миси раздразнен, а Фейбиан скърцаше със зъби, Луси каза:

— Знаете ли, имаме проблем с подготовката на базара в събота. Тъй като Филипа замина за Кентъки, нужен ни е някой, който да продава печивата й.

Великолепна идея осени Миси. Очите й светнаха пакостливо.

— Защо вие, тримата мъже, не го направите?

Последва бурна реакция на наранената мъжка гордост.

— Дума да не става! — отсече Джефри.

— Смехории! — заяви го Брент.

— Амин! — заключи Фейбиан.

— Не искате ли и вие тримата да подкрепите църквата? — попита Миси невинно.

— Рано сутринта в събота ние ще отидем на хълма, за да помагаме в построяването на павилионите — предизвикателно съобщи Фейбиан. — Тази подкрепа е достатъчна.

— А след това ще си похапвате скара и ще флиртувате с дамите, докато ние ще се трепем от работа! — протестира Миси.

— Продажбата на шалове и покривчици е женска работа — заяви Фейбиан.

— Аз пък съм на мнение, че истинският мъж достатъчно е уверен в своята мъжественост и не се бои от никаква работа — изстреля Миси. Тя се обърна към Брент и го потупа по ръката. — Какво ще кажеш, Брент? Ти ме нападаш така, сякаш си уверен в своята победа?

Докато Брент преглъщаше на сухо и я поглъщаше с поглед алчно, Антоанет започна да протестира.

— Миси, умолявам те да свалиш ръцете си от съпруга ми!

Миси се разсмя.

— Карам те да ревнуваш ли, Антоанет?

— Мисля, че не това е най-важното — каза тя сериозно.

— А кое е най-важното?

— Ти каза, че трябва да бъдем по-настъпателни...

— По-самоуверени.

— Както и да е. Не искам да флиртуваш с мъжа ми.

Миси отново се засмя.

— Права си и аз се извинявам! — намигна ѝ тя. — Не трябваше да флиртувам с твоя съпруг, даже и да е развратник.

— Може и да е истина, но той е мой развратник.

Тримата присъстващи мъже гледаха слисани, а Миси продължи невъзмутимо:

— Съгласна съм с тебе. Всъщност исках само да провокирам Фейбиан. Той обаче е толкова сърдит и тъп, че не бих могла да го засегна, освен ако не хвърля бала памук по главата му.

Внезапно Фейбиан скочи на крака и размахна юмрук срещу нея.

— Достатъчно, Миси, тръгваме си.

Тя също стана, като го гледаше предизвикателно.

— Ти си можел да говориш?

— Да, а ти, както обикновено, не слушаш. Казах, че си тръгваме, така че се обличай.

— О, ти си типичен мъж! — говореше тя и размахваше ядосана ръце. — Предпочиташ да си тръгнеш, отколкото да видиш истината в очите.

— Каква истина?

— Мъжете и жените са равни, по дяволите. Няма причина, поради която жените да не бъдат включвани в бизнеса или в политиката. Няма причина, поради която мъжете да не могат да продават сладкиши...

— По дяволите, Миси. Брент, Джереми и аз не можем да продаваме ябълков пай!

— Искаш да кажеш, че не можете да го направите така добре, както биха го направили жените? — предизвика го тя.

— Не. Казвам, че това е женска работа.

— Точно там е проблемът. Вие сте тайфа тесногръди провинциални дръвници.

— Мисля, че всички чухме достатъчно — Фейбиан се наклони към Миси преbledнял, а очите му святкаха гневно.

— Ти май искаш своята покорна Мелиса да се върне? — предизвика го тя.

— Може би да.

— Мисля, че всички бихме предпочели предишната Мелиса — добави Джереми, станал на крака.

Брент също скочи.

— Поддържам ви. Всички сме достатъчно изморени от това женско съдружие.

— Движение за женски права — поправи го Миси.

— Както и да го наречеш, търпяхме ви достатъчно.

Сега Луси скочи, за да защити приятелката си.

— Не мога да повярвам какви ужасни неща говорите вие, мъжете, на Миси — скара се тя с треперещ глас. — Вие сте жестоки и невъзпитани. Не сте никакви кавалери.

Антоанет скочи и обвини покровителствено ръце около кръста на Миси.

— Съгласна съм. Още повече, че Луси и аз харесваме Миси точно такава, каквата е.

— А какво ще кажеш за ужасните неща, които тя каза за мъжете? — попита Брент.

— Добре, може би е време да чуете истината — съгласи се Антоанет. — Преди да се промени Миси, ние, жените, не съзнавахме общото положение, в което живеехме. Тя ни помогна да видим собственото си съществуване в нова светлина. Защо вие, мъжете, да можете да правите каквото пожелаете: да имате работа, да гласувате, да се забавлявате, а от нас да се изисква само да си стоим у дома, да отглеждаме деца, да плетем.

— И точно така трябва да бъде! — изрева Брент.

— Да, но те вече не искат да живеят така! — изстреля Миси.

Двете страни бяха заели отбранителни позиции. Тримата мъже се консултираха помежду си, а жените гледаха с любопитство.

Предизвикателно напред пристъпи Фейбиан.

— Значи вие сте на мнение, че сте напълно равни с мъжете?

— Всъщност дори ви превъзхождаме — не отстъпваше Миси. — Ние живеем по-дълго, по-умни сме и не позволяваме на чувствата да ни управляват.

— Така ли? — намеси се Фейбиан с непоклонливо спокойствие. — Тогава, след като сте толкова уверени във вашето превъзходство, няма да отхвърлите един облог, нали?

Миси го изгледа подозрително.

— Какъв облог?

— Казвате, че сте по-умни от нас. Това отнася ли се и за бизнеса?

— Разбира се.

— В такъв случай Джереми, Брент и аз сме съгласни да продаваме сладкиши.

— Какво? — изкрещя Брент.

— Фонтено, ти сигурно се шегуваш — отчаяно добави Джереми. Той се обърна към тях.

— Ни най-малко, господа. Ако поне малко ми вярвате, мисля, че скоро ще сложим край на тази война.

Двамата мъже кимнаха вяло, а Миси се засмя и каза:

— Фейбиан, не искам да те разочаровам, но войната между двата пола няма никога да свърши.

— Тази война ще приключи — каза той многозначително. — Ние се обзалагаме, че в събота ще съберем повече пари от вас.

— Ха! — извика Миси и се обърна към жените. — Приемаме предизвикателството, нали?

— Разбира се — каза Антоанет.

— Мисля, че бихме могли — добави Луси.

— Какво ще спечелим, ако победим? — попита Миси самодоволно.

Фейбиан се подсмихна.

— О, не се притеснявай. Ако победите вие, Брент, Джереми и аз обещаваме да не пречим на вашите занимания. Ще приемем вашата позиция и дейности за бъдеще.

— О, чудесно! — извика Миси, като пляскаше с ръце, но доловила злонамереност в погледа на Фейбиан, попита: — А какво ще стане, ако вие победите?

Той погледна към Антоанет и Луси.

— Вие двете ще станете отново покорни съпруги и никога повече няма да подлагате на съмнение преимуществото на съпрузите си.

Двете жени се обърнаха към Миси.

— Да го направим ли? — попита Антоанет.

Тя сви рамене.

— Защо да не опитате? — обърна се към Фейбиан и заяви: — Те приемат твоите условия.

— Прекрасно! — потърка ръце той и се усмихна злобно. — Колкото до теб...

Досетила се за следващите му думи, тя го погледна в очите.

— Аз няма да загубя.

— Но ако все пак се случи... — каза провлечено Фейбиан.

— Какво ако се случи? — попита тя ледено.

Лукава усмивка озари лицето му.

— Ще се омъжиш за мен.

„Ще се омъжиш за мен!“ — думите на Фейбиан отекваха в съзнанието на Миси по време на пътя им към къщи. Почти не разговаряха, но Миси усещаше в тъмното как я пронизва тъмният му поглед.

— Хареса ли ти, че предизвика всички тази вечер да се покажат откъм лошата си страна? — попита той кротко.

— Върховно беше! — отсече тя.

Той се подсмихна.

— Мисля, че ти първа завихри тази свата.

Тя сви рамене.

— И така да е. А ти направи грешка.

— Като предложих облога ли? — попита нехайно той.

Миси се изсмя.

— Ти и твоите приятели ще загубите.

— Така ли? Но ти си противоречиш. Ако мъжете и жените са равни, тогава и ние ще успеем да продадем толкова сладкиши, колкото биха продали три жени.

— Казах, че ние ви превъзхождаме, Фейбиан! — наблегна тя.

— Ще видим какво ще стане.

Тя замълча за момент. Чувстваше се напрегната от интимната тъмнина в колата. Накрая дръзна да попита.

— Защо поиска нашата сватба като награда за себе си?

— Защото я искам.

— Но защо?

Той я погледна внимателно.

— Може би защото предпочитам да те направя своя жена, а не само да те прелъстя.

Въпреки че се опитваше да я ядоса, думите му породиха у Миси странен копнеж. Обзе я слабост. Пулсът ѝ зачести. Дланите ѝ се изпотиха. Въпреки това беше решена да остане твърда.

— Отново секс? — произнесе тя с треперещ глас. — Въпреки че ме мразиш, Фейбиан?

— Така ли? — попита той, в гласа му се долови нотка на нежност. — Наистина ли мислиш, че искам само това от теб?

— Да! — смаяна осъзна, че може всеки момент да заплаче. — Напоследък си толкова хладен към мен. Мисля, че единствената причина да държиш на нашата сватба е, че до края на живота ми ще ме наказваш.

— Би ми харесало да те наказвам — измърмори той и внезапно се пресегна, сграбчи я и я сложи на коленете си.

— Фейбиан, недей! — протестира слабо тя. Мразеше се, че вместо да го отблъсне, се притискаше към него, а сърцето ѝ биеше в диво очакване.

— Би ми харесало да те накажа — повтори с дълбокия си, омагьосващ глас. — Но в леглото си.

Светът се преобърна и Миси изгуби контрол над себе си, когато устните на Фейбиан се сляха с нейните. Топлината на целувката му беше толкова желана. Отчаяна разбра, че ласките му бяха ѝ липсвали, че отчуждението между тях я беше наранило.

О, господи! Тя не можеше да позволи това да се случи. Беше затынала прекалено дълбоко. Но той ухаеше толкова хубаво. Свита в прегръдките му, го почувства толкова близък и желан.

Милост! Какво ставаше с нейната гордост, с нейната независимост? Държеше се като безгръбначно. Само жена без воля би могла да падне толкова ниско.

Той започна да хапе долната ѝ устна и решителността ѝ окончателно се стопи. Пръстите ѝ не можеха да се спрат в гъстата му копринена коса.

— Моето наказание ще бъде да те целувам, докато започнеш да молиш за милост, Миси — прошепна той. — Отмъщението ми ще бъде пълно, ако те любя дотогава, докато започнеш да плачеш от удоволствие.

Тя се прилепи до него разстроена.

— Не искам да бъда Мелиса! — прошепна тя страстно. — Не искам!

Той се усмихна с разбиране.

— О, сладката ми, това ли те тревожи? Наистина ли мислиш, че искам обратно твоята блудкавост?

— Ти искаш да ме опитомиш, да ме превърнеш в послушна малка женичка. Искаш да ти се подчинявам така, както Антоанет и Луси се подчиняват на мъжете си.

— Никога не съм се съмнявал, че ще се превърнеш в послушна съпруга — подразни я той, а устните му бяха върху мокрото ѝ лице — Не разбираш ли? Удоволствието е в битката, любов моя. Битката, от която ще изляза победител.

Миси се опита да възрази, но целувката на Фейбиан задуши протеста ѝ. Той я свали на седалката до себе си и ръката му заигра смело по гърдите ѝ. Обхвана я необуздано желание. Тя вмъкна ръка под палтото му и с наслада погали силните мускули под ризата му. След това плъзна пръсти надолу — нещо твърдо и горещо пулсираше в тях. Неизпитвана страст усука вътрешностите ѝ. О, господи! Тя го искаше. Искаше да се изгуби в него. Искаше да я принуди да се омъжи за него, искаше ненаситната му уста да я целува, докато загуби способност да говори.

Когато каретата спря, той отскубна устни от нейните.

— Овладей се, мила — подразни я. — Време е да се прибиращ.

Говореше със самочувствието на мъж, който беше решил, че победата е близо и искаше да ѝ се наслади напълно. Това едновременно подразни и развесели Миси, когато я поведе към вратата.

Секунди по-късно, вече в къщата. Миси се спря до централната колона. Отново видя Мелиса и Джеф да се целуват пламенно в

настоящото. Почувства се така, сякаш животът ѝ се изплъзваше — и от двете столетия.

— По дяволите, Мелиса! Няма ли да се овладееш? — изсъска тя към малахита. — Аз трябва да намеря пътя обратно към двадесети век. Трябва да се върна в своя свят. Чуваш ли ме? Не можеш да живееш моя живот!

Образите избледняха. Мислеше, че думите ще ѝ донесат облекчение, но вместо това, за нейно учудване, по лицето и потекоха горчиви сълзи.

ГЛАВА 23

— О, скъпа! — прошепна Мелиса.

Джеф току-що я беше изпратил след срещата им и сега тя стоеше до централната колона. Видя Миси да се взира застрашително и да крещи. Мелиса не можеше да чуе думите и. Но беше ясно какво означават.

През изминалите няколко дена беше виждала няколко пъти сърдитото изражение на Миси. Образът ѝ напомняше, че животът, който живееше, не беше нейния. Когато ликът в малахита избледня, Мелиса изтръпна.

О, небеса! Миси изглеждаше толкова нещастна. Мелиса чувстваше, че трябва да каже истината на Джеф. Двамата трябваше да измъкнат нещастното момиче от този ад.

Но това означаваше, че тя трябва да се върне обратно в 1852 година, а не ѝ се искаше. Чувството ѝ за отговорност обаче ѝ напомняше, че трябва да помогне на братовчедка си. Щом Миси не беше щастлива, честно ли беше тя да се вижда с Джеф? Да подхранва неговата любов, а в същото време да мисли за бягство.

Бедният Джеф! Двамата прекарваха заедно в лятната вила всеки свободен миг. Седяха един до друг на верандата, държаха си ръцете, целуваха се и четяха стихове. Все повече се опознаваха и се влюбваха.

Беше ли обречена любовта им? Какво не би дала, за да разбере.

На следващия ден следобед Мелиса седеше до Джеф на верандата в лятната вила облечена в тънка блуза с дълги ръкави, цветна щампована пола и леки кожени обувки.

Мелиса все още се страхуваше от града. Плашеха я стоманените небостъргачи в центъра на Мемфис, но започна да посещава магазинчета в предградията, окуражавана от майка си и приятелките, с чиято помощ започна да си купува нови дрехи в нежна, женствена линия. Категорично беше отказала на Лайза да накъдри косата си. Носеше я спусната върху раменете. Дори беше започнала леко да се гримира. Когато попита Джеф дали харесва промените в нея, той ѝ се

усмихна и я увери, че всичко, което тя прави, е хубаво за него и че ще я хареса дори да се облече в стар зеблен чувал.

Сега тя му се любуваше. Изглеждаше толкова хубав в небесносиния си пуловер и бежови панталони. Слънчевите лъчи на свежия пролетен ден проблясваха в гъстата му коса. Върху коленете му бяха натрупани книги, подвързани в кожени корици. Любовни стихове.

Как го боготвореше тя! Дали блажените ѝ мигове скоро щяха да свършат...

Той вдигна очи и забеляза тревогата ѝ.

— Какво има, мила?

Мелиса стана и започна да се разхожда наоколо, загледана към Мисисипи, където един шлеп се носеше тежко по блестящите води. Въздухът беше наситен с аромата на влажна пръст. Не, не се чувстваше готова да му каже истината.

— Напоследък прочетох доста... ти знаеш, за изчезналите години.

— О, да.

Тя се обърна към него.

— Живеем в много странен и жесток свят, Джеф Съседите се крадат един друг, хората се избиват от алчност, младежите смучат бонбони...

— Искаш да кажеш кокаин?

Тя кимна мрачно.

— Това е невероятно зло.

Той стана и се доближи до нея.

— Знам, мила, но мислила ли си, че ние можем да направим света по-добър?

Тя го погледна обнадеждена.

— Мислиш ли, че е възможно?

Той взе ръцете ѝ, гласът му преливаше от чувство.

— Преди една година щях да кажа „не“, но след като те намерих... след като се промени... Сега мисля, че всичко е възможно.

Лицето ѝ грейна.

— О, Джеф, чувствам се по същия начин. Убедена съм, че мога да дам много на този свят. Знаеш ли, бихме могли да станем мисионери! — тя се поколеба. — Искам да кажа, ако ти поискаш — „И ако ми бъде позволено да остана тук“ — добави мислено тя.

Той се усмихна.

— Мила, мисля, че това е великолепно идея. Бихме могли да се присъединим към Корпуса на мира или просто да помагаме там, където е нужно.

— Да, би било чудесно.

— Сигурна ли си, че не искаш да се върнеш на работа?

— Да, както вече казах, ние трябва да оставим...

— Джордж да я върши.

Тя кимна.

Усмихнат, Джеф я поведе обратно към пейката. Отвори книгата с шекспировите сонети и издекламира.

— „Бих те сравнил с летния ден. С теб изкуството е по-красиво, по-възвишено.“

Тя се усмихна.

— Ти преувеличаваш, разбира се.

Той я погледна нежно.

— Ни най-малко. Знаеш ли, че понякога пиша стихове? — смутен отклони поглед.

— За Аби? — попита нежно тя.

Тъжният му поглед срещна нейния.

— Да. Съжалявам, че споменах за това.

— Недей. Мисля, че е много хубаво, че си написал стихове за нея. Ще дойде време да напишеш и други.

В гласа му прозвуча силно чувство.

— Вече съм написал!

Лицето ѝ светна.

— Написал си стихотворение?

— Да — каза той дрезгаво. — За теб.

Мелиса плесна с ръце.

— О, трябва да го чуя!

— Наистина ли искаш? — попита той колебливо.

— Джефри Далтън, не ме дръж в напрежение!

Той се усмихна и извади от джоба си измачкан лист.

— Нарекъл съм го „Моята Мелиса“.

— О, вече го харесвам! — въодушевено каза тя. — Моля те, чети.

Джеф стана, усмихна ѝ се с любов и зачете на глас.

МОЯТА МЕЛИСА

*Ти дойде при мен една сутрин,
като отговор на моите молби.
За щастие, се беше преродила,
Моя Мелиса, моя любима!*

*Утеши душата ми — дълбоко наранена,
освети живота ми — греховно отчаян.
Възкръсна от собствената си пепел,
научи ме пак да обичам.*

*От безразличието ти изтръгна чувства,
в тъмнината намери светлина.
С нежното си сърце ме излекува,
с теб открих отново любовта!*

Когато той свърши, Мелиса беше потънала в сълзи.

— О, Джефри, това е най-милото стихотворение, което някога съм слушала!

Той седна на пейката и я притегли към себе си.

— И е написано за най-милата жена, която някога съм познавал.

Седяха дълго прегърнати и споделяха радостта си. Накрая Мелиса изтри сълзите си и каза:

— Стихотворението ти е чудесно. Напомня ми за красивите любовни поеми на Елизабет Барет Браунинг. Толкова романтично беше да пристане на любимия си Робърт Браунинг! Миналата година прочетох най-новите й сонети от Португалия. Бяха направо прекрасни.

— Мелиса! — Джеф внезапно скочи. Беше се втренчил в нея преbledнял. — Сонетите на Елизабет Барет Браунинг са публикувани за пръв път през 1850 година. Ти чуваш ли се какво говориш?

Тя извърна поглед нещастно.

— Съжалявам, Джеф. Знаеш, че съм толкова объркана след падането...

— Не е само това — настоя той. — Има нещо, което не ми казваш. След инцидента си толкова различна. Ако не те познавах

добре, бих се заклел, че си някоя друга.

Мелиса дълго се колеба. Чувстваше, че е дошъл моментът да каже всичко на Джеф. Дължеше му го, особено след като беше разкрил душата си пред нея, споделил най-скритите си мисли, чувства и притеснения. Трябваше най-после да сподели тайните на измъченото си сърце.

Тя го погледна в очите.

— Това е истината, Джеф. Аз наистина съм друга жена.

Той се изсмя.

— Шегуваш се?

Тя го изгледа сериозно и бавно поклати глава. Той също се взираше в нея. Най-накрая с глас, изпълнен с ужас, каза:

— О, велики боже! Истина е! Ти наистина мислиш, че си някоя друга.

— Не мисля — поправи го тя. — Аз съм друга, но мисля, че е по-добре да седнеш.

Той се подчини, като клатеше глава изумен и я гледаше недоверчиво.

— Разбрах, че има нещо повече от обикновено объркване. Но това... По дяволите. Трябваше да настоявам да те приемат в болница.

— Джеф, нищо нямаше да направят в болницата. Нищо нямаше да открият и с рентген — каза твърдо тя.

Той въздъхна. Гледаше я със съчувствие.

— Много добре. Тогава би ли ми казала коя мислиш, че си?

Мелиса пое дълбоко дъх.

— Аз съм Мелиса Монтгомъри, роднина на младата жена, която познаваш като Миси.

Той я погледна с подозрение.

— Роднина на Миси? Наистина тези, които са построили семейната къща, са се казвали Монтгомъри.

— Това е моето семейство.

— Боже господи! И ти се опитваш да ми кажеш, че не си Миси Монроу, а нейната далечна братовчедка?

— Точно така.

— Но това е смешно! — изкрещя той. — Приличаш прекалено много на Миси, за да бъдеш друга.

— Джефри, уверявам те, че говоря истината.

Той поклати глава все още невярващ.

— Мелиса, не може да бъдеш друга! Това е направо невъзможно... — внезапно млъкна. — Сега, като се вглеждам в тебе, мисля, че има някои незначителни физически разлики, бръчките около очите ти са изчезнали например, но това още нищо не значи.

Тя кимна.

— Това е, защото аз съм с пет години по-млада от Миси. Тя беше на двадесет и пет, а аз — на двадесет.

Той се обърка още повече.

— Значи ти си далечна роднина от... кога?

Тя пое дъх и изрече набързо:

— От преди сто и четиридесет години.

Джеф скочи на крака.

— Не ме прави на глупав!

Тя отново поклати глава.

Джеф се ядоса.

— Но това е невероятно. Не е възможно да си дошла от миналия век. Как си се озовала тук? Между другото, щом ти си тук, къде е Миси?

Мелиса прехапа устни.

— Доколкото мога да си обясня, тя заема моето място в 1852 година.

— Какво? — изкрещя той.

— Джеф, моля те да седнеш. Позволи ми да ти обясня.

— Мелиса, това е абсурдно! Ти наистина страдаш от необратими изменения в мозъка си след падането!

— Джеф, уверявам те, че съм напълно здрава. Ще се опиташ ли просто да ми се довериш за момент? Или поне да изслушаш обясненията ми?

— Много добре — изпъшка Джеф и седна.

Тя стана и закрачи около пейката.

— Само преди няколко седмици аз живеях в 1852 година, в същата къща, в която живеят сега Монроу. Земите ни бяха по-обширни. Имахме плантация за памук.

Джеф беше изумен.

— Това е истина. Къщата, където Миси... ти живееш, е била част от плантация. Но ти не знаеше това.

Тя въздъхна.

— Аз трябваше да се омъжа за човек, когото не обичах, за човек, избран от родителите ми. В утрото на сватбата, на двадесет и девети февруари...

— Имаш предвид двадесет и девети февруари 1852 година? — прекъсна я той.

— Да.

— Но на двадесет и девети февруари трябваше да се омъжи Миси... за мен — възкликна той.

— Именно. Случило се е така, че и двете години — 1852 и 1992 — са високосни.

— Проклятие! — изстена Джеф.

— Предполагам, че Миси и аз сме били облечени в еднакви сватбени рокли.

Джеф изпука пръсти.

— Правилно. Миси беше си ушила копие на... твоята рокля.

— Да. Като че ли започваш да ми вярваш, Джеф?

Той скръсти ръце и вирна глава упорито.

— Само съпоставям аргументите.

— Много добре. В утрото на сватбата се чувствах доста мрачна. Разбираш ли, годеникът ми, Фейбиан Фонтено, ми беше казал, че ще ме заведе на сватбено пътешествие в Африка. Искаше да стреля по слонове...

— Този мъж е искал да ловува по време на медения ви месец? Какъв негодник! — изкрещя Джеф.

Мелиса трябваше да скрие усмивката си, предизвикана от възмущението на Джеф.

— Фейбиан беше доста своенравен. Знаех, че той не ме иска за съпруга...

— Бил е идиот тогава.

Тя се засмя.

— Но и двамата бяхме хора на честта. Договорът за тази женитба е бил подписан още при моето раждане. В деня на сватбата си стоях на горния край на стълбите и си мислех: „Бих искала да съм навсякъде, само не и тука“... Следващото нещо, което разбрах, беше, че се спъвам в подгъва на роклята си. Претърколих се надолу по стълбите и ударих

главата си в централната колона. След това се събудих тук, в двадесети век.

— Паднала си надолу по стълбите? — повтори Джеф недоверчиво. — Но това се случи и на Миси?

— Зная. Мисля, че точно в този момент сме разменили местата си във времето.

Той тръсна глава.

— Това просто не е за вярване!

— Мисля, че малахитовият овал е осъществил пренасянето.

— Малахитовият овал? — попита той озадачен.

— Да. Той беше прикрепен към колоната в деня преди сватбата. Забелязах, че същият камък стои там и до днес.

Той се намръщи замислен.

— Говориш за плочката от зелен малахит?

— Да.

— Казваш, че е бил поставен там през 1852 година.

— Така е.

— Фантастично — каза Джеф. — Но защо е бил вграден?

— Разбираш ли, моят баща от миналото, Джон Монтгомъри, ми обясни, че този овал е част от истински египетски талисман. Предполага се, че има магически способности. Така че, когато Миси и аз сме ударили главите си в колоната. Е, мисля, че така е станала размяната.

— Господи, боже мой, това е най-необяснимото нещо, което някога съм чувал!

— Вярваш ли ми, Джеф?

Той стана и закричи. Не беше на себе си. След малко се обърна към нея. Гледаше я с колебание.

— Трябва да бъде честен. От една страна, ми е трудно да повярвам. Но, от друга, как да си обясня невероятната промяна в теб? По характер изобщо не приличаш на Миси. Все едно си свършено друга жена — поколеба се за момент, после добави: — Изглежда, имаш право.

— О, Джеф! За мен е толкова важно да ми повярваш! — извика тя. — Моля те, не мисли, че съм обезумяла.

Той я прегърна.

— Никога не съм мислил така, любима. Объркана — да, но не и луда. Факт е, че дори и да мислиш, че си някоя друга, ти си точно копие на Миси. Искане ми се да има начин да се убедя, че тази смайваща история е вярна.

Мелиса прехапа устни.

— Дали няма нещо, по което би могъл да ме различиш от Миси? Може би някой белег по рождение.

Той закърши ръце.

— Знаеш ли, имаше доста голяма бенка от вътрешната страна на дясното си бедро.

Лицето на Мелиса пламна.

— Джефри Далтън, по какъв начин си се добрал до толкова интимно място?

Той се засмя.

— Плували сме заедно няколко пъти. Миси... ти беше доста привлекателна по бикини.

— Бикини?

— Бански костюм.

— О-о!

Той погледна надолу.

— Е, Мелиса?

Тя се поколеба за момент. След това, червена като божур, повдигна високо полата си. Той бързо, но внимателно разгледа мястото и вдигна поглед смаян. Тя приглади полата си надолу.

— Да бъда проклет... Няма бенка или друг белег по тебе! — но побърза да добави: — Разбира се, ти би могла да я премахнеш.

— Но не може да няма драскотина или някоя друга следа?

— Правилно — преглътна той. Гледаше я така, сякаш никога не я беше виждал преди. — Боже господи, истина е! Ти си друга! Как е могло да се случи това?

Тя тръсна глава в недоумение.

— И аз бих искала да узная. Наистина знам много малко за такива работи — пътуване във времето! Но като помислиш... всички тези фантастични събития от двадесети век! — като кършеше нервно ръце, Мелиса продължи: — Опитвах се да изуча всичко, което мога, Джефри, но имам да правя още толкова много. Чудех се дали човечеството е открило начин за пътуване през времето?

Джеф се усмихна.

— Не още, скъпа, въпреки че различни учени и философи работят по въпроса.

— Разбирам.

Той стисна зъби.

— Преминаването на хора във времето е възможно само изключително в романите на Херберт Уелс, Марк Твен и други.

— Трябва да прочета тези книги.

— Трябва — той се вгледа в нея с ново съмнение. — Мелиса, сигурна ли си, че си дошла тук от миналото столетие? Започвам да вярвам, че си друга, но тази история за пътуване през времето е доста невероятна. Сигурна ли си, че не си дошла просто от друг щат или нещо такова?

Тя се усмихна.

— Не. Кълна се, че съм дошла от друг Мемфис, щата Тенеси. Всъщност, като се върнем в къщата, ще ти покажа нещо, което ще докаже думите ми.

Той въздъхна.

— Много добре, мила. Ще се опитам да бъда търпелив.

— Благодаря ти, Джеф.

Той я гледаше с любов и почуда.

— Не мога да повярвам, че наистина си друга жена!

— Да, аз съм Мелиса, а не Миси.

Внезапно той се усмихна.

— Знаеш ли кое е най-хубавото?

— Кое?

— Никога вече няма да се притеснявам, че ще се промениш отново, че ще загубя такава прекрасна жена, каквато си ти.

При тези думи лицето ѝ помръкна.

— Мелиса? Какво има?

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не съм ти разказала цялата история, Джеф. Например защо знам, че Миси е заела моето място в миналото.

Той кимна.

— О, да. Моля те, продължи.

— Виждала съм лицето на Миси в малахитовия овал.

— Виждала си лицето и? — възкликна той.

— Да! — извика тя нещастно. — Тя живее моя живот, докато аз живея нейния.

— Искаш да кажеш, че двете действия на драмата текат едновременно, но с дистанция от сто и четиридесет години?

— Да. Точно казано.

— Това е невъзможно!

— О, наистина е така! — изведнъж Мелиса избухна в сълзи. — Разбираш ли, Миси не иска да бъде Мелиса. Всъщност никога не съм виждала по-нещастна жена. Чувствам, че единственото честно нещо е да се опитам... по някакъв начин... да разменим отново местата си.

— Не! — извика Джеф и я притисна силно към себе си, изпълнен с мъка. — Няма да ти позволя да направиш това. Не знам точно как дойде при мен, Мелиса, но знам, че ти ме върна към живота отново. Сега, когато те намерих, не искам да те загубя!

— Джеф — тихо каза тя. — Може би нямаме право на избор?

— Отказвам да повярвам в това! — взе лицето и в длани. — Още толкова много неща ме объркват. Не разбираш ли, че всичко това е направено с някаква цел? Може би е трябвало всички ние да намерим своето място във времето? Миси и аз никога не сме си подхождали. Вие с Фейбиан очевидно също не сте били един за друг.

— Разбирам това — каза Мелиса, изтръпнала от ужас. — Истина е, че намерих своя рай. Но Миси... като че ли е попаднала в ада. Изглежда, не желае да бъде с Фейбиан, както и аз не исках, но не мога да бъда щастлива за нейна сметка. Тя е нещастна, Джеф.

Джеф се изсмя горчиво и притисна Мелиса до себе си. Погледът му беше огорчен.

— Миси винаги ще намери за какво да бъде нещастна.

ГЛАВА 24

Докато Джеф откарваше Мелиса до дома ѝ, главата му щеше да се пръсне от мисли. Малко беше да се каже, че разказът ѝ го изплаши.

Дали беше душевно болна? Дали падането в деня на сватбата беше нанесло трайни нарушения на мозъка ѝ?

Дори да беше болна, той не искаше да се разделя с нея. По-ясно от всеки друг път сега осъзна, че Миси никога не го беше вълнувала, никога не я беше обичал, докато не беше се появила неговата чудесна Мелиса, беше живял без истински да възприема света. Действително ли бе станало това, което тя казваше?

Джеф беше прекалено земен и обикновен, за да приеме такова невероятно нещо като пътуване във времето. Но когато Мелиса заяви пред него, че е била разменена с истинската му годеница, той не устоя. От друга страна, разказът на Мелиса го накара да се замисли. Как би могъл да обясни драстичната промяна у нея: внезапната благост, нежност и спокойствие; малките несъответствия във външността, дребните бръчици бяха изчезнали, сините ѝ очи бяха станали по-дълбоки, устните — по-плътни. Въпреки всичко, ако тази жена не беше Миси, тя толкова много приличаше на нея — сякаш бяха близначки.

Беше много объркан, но едно нещо знаеше със сигурност — не би могъл да понесе да я загуби. Ако тя говореше истината и двете с Миси бяха разменили местата си във времето, тогава, точно както каза тя, би следвало да има вероятност отново да бъдат разменени. Срещу тази възможност се бунтуваше цялата му същност!

Вече на алеята пред къщата, тя колебливо се обърна към него.

— Би ли ме почакал зад къщата? Трябва да взема нещо... да ти покажа нещо... Предпочитам никои да не ни види.

— Разбира се, мила — каза той.

Чувстваше се объркан и заинтригуван.

След няколко минути Мелиса се върна при него във вътрешния двор, подаде му овехтяла фотография и каза простичко:

— Ето. Това съм аз.

Джеф гледаше наелектризиран древната снимка на Мелиса. Беше облечена в сватбената си рокля.

— Велики боже! Ти си права. Това си ти. Но как е възможно? Тази снимка е толкова стара и избледняла. Изглежда, е правена наистина през деветнадесети век.

— Така е — потвърди Мелиса. — Обърни я и прочети какво е написано отзад.

Той пребледня. На гърба на снимката някои беше отбелязал с красив почерк „Мелиса Монтгомъри, 29 февруари 1852 година.“

— О, боже! — възкликна той.

— Сега вярваш ли ми? — попита тя.

— Как бих могъл да не ти вярвам? — с изумление той продължи: — Знаеш ли, сега, като се замисля... спомням си, че Миси ми е споменавала за тази фотография. По нея планираше да ушие сватбената си рокля. Дори спомена за приликата между вас, но не ми я е показвала. Я гледай, двете сте като близначки.

— Знам — каза Мелиса.

— Значи вие двете сте си разменили местата във времето?

Тя кимна сериозно.

— Това е просто смайващо. Двете с Миси сте насрочили сватбите си в един и същи ден, в една и съща къща, в една и съща сватбена рокля...

— В един и същи час — допълни тя.

— Само че с разлика във времето от сто и четиридесет години — довърши той.

— Точно така.

— И, както ми каза, двете сте паднали по стълбите едновременно...

— Точно така.

— И ти смяташ, че тогава е станала размяната?

— Да. Мисля, че трябва да го е направил малахитовият овал.

Той се намръщи.

— Може ли да го погледнем?

Тя прехапа устни, после кимна.

— Докато бях в къщата, забелязах, че майка и татко са излезли. Предполагам, че ще бъде безопасно за нас да говорим вътре.

Джеф стисна ръката ѝ и я попита нежно:

— Не искаш те да узнаят всичко това, нали?

Тя тръсна енергично глава.

— Можеш ли да ме обвиниш?

— Ни най-малко — каза прочувствено той. — Истината само би изплашила Хауард и Шарлот до смърт. А и не съм сигурен, че ще ти повярват.

— Но ти ми вярваш, нали? — попита тя с надежда.

— Да, мила, вярвам ти! — отговорът идеше направо от сърцето му.

В къщата Мелиса се качи по стълбите, за да остави снимката, а Джеф остана до колоната и изучаваше малахитовия овал. Приличаше му на биволско око. Беше невероятен с наситенозеления си цвят и странните концентрични окръжности. Но не забелязваше никакви образи там.

Когато Мелиса слезе, той я попита:

— Значи си виждала лицето на Миси в този камък?

— Да — тя погледна към лъскавата плочка. — Понякога кръговете започват да трепкат и да се разделят. Тогава мога да я видя. Тя е в моята къща от 1852 година и както вече ти казах, е нещастно злочеста.

— Хм — взираше се съсредоточено в камъка той. — Сега нищо не мога да видя.

— Образът невинаги се появява — обясни Мелиса. — Всъщност, виждам я много рядко, но винаги, когато около мен няма никой.

— Предполагам, че причината да я виждаш са вашите чувства. Това странно явление засяга само вас двете.

— И аз предполагам, че е така.

Той взе ръката ѝ.

— Хайде да седнем в салона.

Със загрижени лица седнаха един до друг на дивана.

— Разкажи ми повече за живота, който си оставила назад — помоли Джеф.

— Добре. Родена съм през 1832 година — започна тя.

Той поклати глава изумен.

— Продължавай.

— Тогава Мемфис беше малък крайбрежен град — обясни тя. — Родителите ми се казват Джон и Лавиния Монтгомъри. Отгледаха ме в плантацията за памук на изток от града.

— В тази къща? — допълни той развълнуван.

— На тази земя. Всъщност, докато станах на десет години, живеехме в една стара къща. Тази беше построена през 1842 година. Точно в деня преди сватбата ми вградиха малахитовата плочка върху колоната. Направиха го в чест на изплащането на полицата за къщата.

— А, да! Очарователно хрумване. Разкажи ми как си била отгледана.

Тя се засмя.

— Детството ми беше доста сиво, сравнено с днешните представи. Почти целият ми живот премина в плантацията. Гувернантките ми дадоха елементарни познания по четене и писане. Научиха ме да шия, да плета, да рисувам — изобщо дадоха ми умения, които трябва да притежават всички дами. Най-хубаво беше, когато ни идваха роднини на гости или ние отивахме при тях — тя се усмихна, изпълнена с копнеж. — Веднъж дори пътувахме с параход до Сент Луис. Друг път ходихме до Ню Орлиънс. Повече от времето си до двадесетата година прекарвах в ходене на църква и благотворителна дейност.

Джеф се усмихна.

— Как се променят времената! Разкажи ми за взаимоотношенията с родителите си. Как изглеждаха те?

Мелиса Въздъхна.

— Моите родители са... бяха доста енергични и открити хора. Трябва да призная, че те шокираха доста от жителите на града с някои свои обществени спорове.

— Колко забавно.

— Трябва също да призная, че те сякаш бяха разочаровани от своята дъщеря.

Той видимо се оклюма.

— Разочаровани? Но защо? Та ти си ангел!

Тя се усмихна.

— За теб може да съм ангел, но те ме обвиняваха в липса на смелост. Мисля, че биха предпочели дъщеря като... Миси.

— Сега вече я имат — каза той с печален глас.

— Така изглежда. Мисля, че най-голямата радост в техния живот беше, че Фейбиан Фонтено ще им става зет.

— О, да! Разкажи ми отново за това брачно споразумение.

— Договорът е бил изготвен от двете семейства, когато съм се родила. Това се възприема като свят дълг. Разбираш ли? Родителите на Фейбиан са френски емигранти. Бяха извънредно предани на традициите. Умряха от жълта треска. Мисля, че след тяхната смърт Фейбиан се почувства още по-задължен да спазва договора. Плантацията на семейство Фонтено граничи с нашата. Така двете щяха да се обединят.

Джеф я слушаше смаян.

— Точно както и ние с Миси Трябваше да се оженим най-вече по настояване на нашите семейства, за да се обединят фабриката за сачмени лагери на семейство Монроу със завода за стоманени тръби на моето семейство.

Тя кимна.

— Трябва да кажа, че съвпадението е удивително. Между другото, освен заради договора, няхах друга причина да се омъжвам за Фейбиан. Както ти обясних, ние изобщо не си подхождахме. Бях се примирила със съдбата си, но Фейбиан презираше идеята да му стана съпруга.

— Кучият му син! Как би могъл да не те обича?

Погледът ѝ беше едновременно весел и умоляващ.

— Джеф, трябва да разбереш, Фейбиан беше твърде нахален и своенравен. Изобщо не бях подходяща за него. Беше свикнал да се отнася с мен доста грубо, но знам, че се е чувствал виновен. Той не беше лош човек. Просто се дразнеше, че аз се съгласявах с всичко. Бях слаб противник.

— Това не е вярно! — защити я Джеф възмутен.

Тя не успя да прикрие усмивката си.

— Много си мил. Моето мнение е, че Фейбиан се нуждаеше от жена, която да се бори с него и да го постави на мястото му.

Джеф скочи на крака. Очите му преливаха с хумор и разбиране.

— Сега си има Миси!

— Предполагам, че я харесва.

— О, това е възхитително. Бих искал да съм там и да се забавлявам.

— Какво искаш да кажеш?

Обърна се към нея усмихнат:

— Не разбираш ли, Мелиса? Миси — модерна, свободолюбива жена се среща с мъжка егоистична свиня.

Мелиса пребледня.

— Не бих отишла толкова далеч, че да нарека Фейбиан свиня.

Той се усмихна и на бузите му се появиха очарователните трапчинки. Поклати глава.

— Не, ти не разбра. Това е образно название на господарски тип мъж — закричи из стаята. Изражението му беше триумфиращо. — Страшно ми харесва.

— Кое ти харесва?

Той говореше с нарастваща възбуда.

— Не разбираш ли, мила? Съществуват четирима, чийто живот е напълно объркан. Две двойки, които са принудени от обстоятелствата да се оженят насила. Тогава се намесва съдбата и всичко се оправя.

Тя го погледна недоверчиво.

— Би ли могъл да се изразяваш по-ясно, Джефри?

— Добре. Между теб и родителите ти не е имало разбирателство?

— Да, може би.

— И между теб и годеника ти?

— Определено!

— Но ти обичаш Шарлот и Хауард, нали?

— Те са доста мили.

— И те те обичат?

— Да.

Той пристъпи към нея и хвана ръцете ѝ.

— А ние двамата? Сякаш сме родени един за друг, нали?

Тя се усмихна ослепително.

— О, да!

— Сега да видим Миси. Знаеш ли, че тя също не се разбираше с родителите си?

— Не, но смятам, че е обяснимо: двамата са толкова консервативни и мекушави. Доколкото съм слушала за Миси, тя е била доста непокорна.

— Така е. Тя направо ги тръшкаше в земята.

— О, скъпи!

Той се усмихна.

— Изразявам се образно, мила. Успокой ме.

— А колкото до Миси и мен... Мисля, че тя се държеше точно като твоя Фейбиан. Тя мразеше факта, че винаги се съгласявах с нея. Това обаче не ме засягаше — погледна я в очите и добави със страстен шепот. — Поне тогава.

— Е, какво е твоето мнение?

С блеснали очи Джеф заключи:

— Моето мнение е, че двете с Миси сте имали неподходящи родители и годеници. А сега всичко е наред.

Тя се замисли за момент намръщена.

— Предполагам, че това се отнася само за мен, Джеф. Миси е нещастна. Ако можеше да видиш лицето и...

Той махна с ръка.

— Малко неудобство. Тя ще го надживее.

Мелиса тъжно поклати глава.

— Джеф, обичам те много. Но ти трябва да разбереш, че не може да съществува любов без чест.

— Какво искаш да кажеш? — попита той разтревожен.

Тя се взря в него с ужасяващ фатализъм.

— Въпреки че в миналото бях нещастна, Джон и Лавиния са все още мои родители, а Фейбиан Фонтено — мой годеник.

— Не! — извика той.

Давеха я сълзи, но тя се насили да изрече:

— И ако Миси иска живота си обратно, аз би трябвало да ѝ го върна.

Той я изправи на крака и заговори страстно.

— Мила, ти не може да мислиш така. Кажи не на тази лудост. Нашата любов нищо ли не означава за теб? Би жертвала остатъка от живота си... от нашия живот... заради нея?

Тя гледаше нагоре към него с болка и любов.

— Аз вече ти казах как мисля. Това не е моят живот. Той принадлежи на Миси.

Джеф я гледаше като обезумял.

— Но ти не знаеш как бихте могли да размените местата си отново!

— Това е вярно. Но ако Миси го поиска, трябва да опитам.

Внезапно Джеф се усмихна с нова надежда.

— Има и друга възможност.

— Каква е тя?

— Миси би могла да реши, че и харесва да живее в 1852 година и да поиска да остане там.

Но Мелиса не можеше да повярва в това.

— Мисля, че това е малко вероятно.

Той я стисна за раменете.

— Но какво ще стане, ако тя си промени мнението? Ако тя, подобно на тебе, възприеме новите си родители и годеник?

Мелиса се замисли.

— Ако всички са щастливи, включително и Миси, бих останала тук. При това положение ще бъде честно и почтено.

Джеф въздъхна с облекчение.

— Знаеш ли, ние тук, в настоящето, сме в по-изгодно положение.

— Какво искаш да кажеш?

— Добре. От миналото Миси не може да види в бъдещето това, което се случва тук, след като тя напусна 1992 година. Ние, от друга страна, можем да погледнем назад, там, където тя живее сега.

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш — объркана каза Мелиса.

— Все трябва да има документи, които да ни подсказват дали Миси е останала в миналото.

Мелиса се замисли и поклати глава.

— Ако допуснем, че наистина Миси е останала на моето място, как биха могли да ни помогнат писмени документи? Как можем да бъдем сигурни, че двете не сме били разменени отново? Ако например документите се отнасят за Мелиса Монтгомъри, как ще знаем, че това съм аз, а не Миси?

— По дяволите, права си.

— Между другото, много скоро след като пристигнах тук, майка ми ми каза, че семейство Монтгомъри е напуснало Мемфис през 1860 година.

Джеф изпука пръсти.

— Чудя се дали Миси не ги е предупредила за войната?

— Какво искаш да кажеш?

— Миси знае всичко за годините между двете събития. Ако е останала в миналото, сигурен съм, че ги е предупредила за Гражданската война. Фактът, че семейството ти се е преместило преди 1860 година, ме убеждава, че Миси е останала.

Мелиса поклати глава.

— Не е задължително.

— Защо не?

— Е, ако аз се върна в миналото, след като знам всичко, което ще се случи, сигурно бих направила същото.

Той въздъхна.

— Отново си права. Все пак трябва да има нещо...

— Майка ми каза, че почти не са останали семейни документи. Те с баща ми се завърнали тук, след като се оженили, едва преди двадесетина години. Семейството притежава само няколко стари писма. Баща ми ги е писал някога. Всъщност наскоро ги прочетох.

— Така ли? Трябва да ги видя — извика възбудено той.

Тя кимна.

— Разбира се. Сигурно ще ги намериш за интересни, но са писани, преди да бъдем разменени с Миси — тя въздъхна нещастно — Знам, че няма начин да открием отговора на въпросите, които ни вълнуват.

Джеф изпъшка и я притисна силно към себе си.

— Все пак по някакъв начин трябва да успеем.

По-късно, когато Джеф се прибираще, все още беше объркан. Вече не се съмняваше, че Мелиса наистина беше разменила мястото си във времето с истинската му годеница — Миси Монроу. Беше едновременно объркан и измъчен. Най-страшният въпрос беше дали Мелиса, която толкова обичаше, щеше да остане с него.

Мелиса нямаше голямо доверие в документите, но Джеф вярваше, че някъде трябваше да има повече информация за семейство Монтгомъри от 1850 година. Някои документи можеха да докажат дали Миси... или Мелиса е останала в миналото. Доколкото познаваше Миси, тя щеше да остави неизличима следа, в които и години да живееше. Ако е останала в миналото, трябваше да съществува някакво доказателство.

Майка му беше приятелка с изтъкната местна генеаложка. Може би щеше да открие някаква информация за историята на семейство

Монтгомъри — Монроу.

Трябваше ли да сподели с Мелиса своето намерение? Твърдо тръсна глава. По-добре да премълчи. Ако новините, които открие, са лоши, би предпочел да ги запази за себе си. Искаше да попречи истината да стигне до нея. Това не беше егоизъм — прекалено много обичаше Мелиса, за да я тревожи.

ГЛАВА 25

Денят, в който Епископската църква устройваше своя благотворителен базар, се случи студен, Фейбиан беше заминал рано на хълма да помага при построяването на павилионите. Миси отиде на събитието с родителите си.

Базарът щеше да се състои в малък парк близо до Мисисипи. Когато тримата пристигнаха, Миси свали от колата цял куп плетени дрехи Джон и Лавиния крепяха кутии с дарени вещи. Наоколо ехтеше от ударите на чукове и виковете на работници, които довършваха работата си. Гледката беше живописна. В полукръг бяха наредени десетина павилиона. Отстрани беше разположена детска площадка. Там имаше понита за яздене и метални резервоари за пускане на кораби играчки. Всички бяха дошли с ръчно изработени вещи. Бяха си донесли и храна за обяд.

— Всичко е наредено чудесно — каза Лавиния, след като се огледа. — Изглежда, ще бъдат събрани доста средства за църквата.

— И вие сте чудесни като продавачки! — добави Джон, като намигна. Жена му и дъщеря му бяха толкова хубави в подходящите за случая сини сака и поли, както и с шапките с пера.

— А, ето ги Елинор и Грейс — възкликна усмихната Лавиния, махна на две дами, които се суетяха в един павилион точно зад тях. Обърна се към Миси — Ще те върне ли Фейбиан у дома?

— Бих предпочела да се прибера с вас.

Лавиния се усмихна.

— На милото момче това май няма да му хареса.

— Ще видим — отговори Миси загадъчно.

— Сега ще ни извиниш, Миси — добави Джон. — По-късно ще дойдем да те видим.

— Разбира се. Забавлявайте се.

Двамата се отдалечиха към мястото, където щеше да продава Лавиния, а Миси се отправи към центъра на парка, където щеше да работи заедно с Антоанет и Луси.

До техния павилион беше този на Фейбиан, Брент и Джереми. В него самотни стояха само няколко кекса.

— Добро утро, дами — каза Миси весело и остави на земята купчината, която носеше. Всичко беше изплетено от Мелиса преди тяхната размяна. — Изглежда, всичко е наред. Къде са мъжете?

— Това е странното — намръщена отвърна Антоанет. — Привършиха работата си по павилиона и изчезнаха.

— Доста съм притеснена — добави Луси.

— Хм — изсумтя Миси. — Никога няма да могат да победят, освен ако не измислят някоя хитрост.

Отсъствието на мъжете скоро беше забравено. Трите се заеха да подреждат стоките си. Най-шарените поставиха най-отпред.

Започнаха да пристигат купувачите — модерно облечени двойки, цели семейства. Тогава се появиха мъжете — дори не погледнаха към жените си. Едва удържаха кутии, претъпкани с пайове, кексове и кифли.

— Какво, за бога... — смаяна прошепна Миси, обърната към малката процесия.

Двете жени също гледаха изумени натам. Мъжете направиха най-малко още пет курса и всеки път донасяха все повече кутии, препълнени с печива.

— Откъде са взели всичко това? — извика Антоанет.

— Обзалагам се, че са закупили фурната в града — каза подигравателно Луси.

Настанили се в павилиона си, мъжете продължаваха да не обръщат внимание на жените. Паркът се препълни с хора. Докато в будката на Миси, Антоанет и Луси се мотаеха пет-шест купувачи, които само ровеха, в тази на мъжете се събра цяла тълпа.

Когато останаха съвсем без клиенти, трите се зазяпаха удивени към мъжете.

— Какво мислите, че става там? — попита Антоанет, като хапеше долната си устна.

— Намерението им да ни изпреварят вече се осъществява — измъчваше се Луси. — Погледнете само каква опашка има!

Миси кимна мрачно.

— Вие двете стоите тук. Аз отивам да видя какво става.

Миси заобиколи тълпата и се приближи до павилиона от задната стана.

— Да, госпожо Тор — чу тя учтивия глас на Фейбиан, който говореше с една пищно облечена матрона. — Може да получите този кейк за двадесет и пет стотинки.

— О, боже! — възкликна дамата. — В пекарната зад тъгла биха ми го продали три пъти по-скъпо.

Вбесена, Миси влетя вътре. Най-напред забеляза Фейбиан, който стоеше с гръб към нея, облечен в елегантен черен пуловер и подходящи панталони. Джереми и Брент стояха от двете му страни. Тримата прибираха парите и подаваха сладкишите. Бързаха колкото можеха.

Стиснала зъби тя решително пристъпи напред и го потупа по рамото.

— Фейбиан, трябва да говоря с теб.

Дори и да беше изненадан от внезапното ѝ появяване, той не го показва. Хвърли ѝ само студен поглед.

— Съжалявам, Миси. Както виждаш, в момента съм зает.

Тя нямаше намерение да го уговаря. Сграбчи ръката му и го повлече навън.

— По дяволите, Миси, Какво означава това? — попита той.

— Ти си измамник! — обвини го тя.

— О, така ли? — безразлично отвърна той.

— Вие тримата сте изкупили пекарната в града. Не се опитвай да отричаш.

Той скръсти ръце. Равнодушието му я вбеси.

— Не отричам. Всъщност изкупихме две фурни.

— Вие... вие какво? — тя беше смаяна.

Той се усмихна нахално.

— Искяхме да сме сигурни, че ще спечелим облога.

Миси почувства огромно желание да стъпче в краката си този нахалник.

— Но... ти, подлецо! Запасили сте се със стока и я продавате три пъти по-евтино!

Изобщо нямаше вид на разкаян.

— Правим го, за да увеличим оборота.

— Но това не е честно!

Той оправи маншетите си.

— Добре, мила, знаеш какво казват хората за любовта и войната. Честно казано, ние мъжете, сме решили да сложим край на тази глупост. Изморени сме от войната. Бихме искали малко повече любов.

Като се бореше с обзелата я от думите му възбуда, Миси го изгледа ядосана.

— Не разчитай на това! — изсъска тя. — Вие сте само едни самохвалковци, които стрелят напосоки.

— Вие също.

— Не се надявайте на победа!

Той се изсмя.

— Миси, просто няма начин ти и другите дами да победите. Трябва да го разберете, макар да сте убедени, че ни превъзхождате.

— Ще видим — отсече тя. Обърна се и изхвърча навън.

На обяд всички се събраха да хапнат. На импровизирани маси, покрити с мушамы, подредиха пържени пилета, шунка, печен фасул, царевичен хляб, пайове, кексове и други, донесени от къщи, вкусни неща, Достопочтеният Фергюсън — пасторът на църквата — в речта си отправи благодарност към всички за тяхната отзивчивост.

Седнала до мълчаливите си приятелки, Миси нямаше апетит. До тях две възрастни двойки обсъждаха местни проблеми — предстоящото представление на декламаторите спонсорирано от обществото на актьорите, строителството на железницата от Мемфис до Чарлстън.

Миси хладно гледаше към мъжете, седнали през три маси. Лапах като прасета и бърбреха с тези около тях. С удоволствие би стоварила върху егоистичните им глави каната с охладен чай.

Към края на обяда Антоанет преглътна на сухо, като видя как весело мъжете се отправят към своя павилион. Наведе се към Миси и прошепна:

— Какво ще правим сега? Вече са толкова преди нас!

— Ще загубим — Вметна Луси, като подсмръкна. — И Джереми няма да ми позволи повече да рисувам!

— А аз ще трябва да се простя с шапкарския си магазин — добави Антоанет нещастно.

— О, престанете да хленчите! — заповяда им Миси тихо. —
Защо не помислите за моята съдба, ако загубя? Трябва да се омъжа за
онзи дръвник!

Другите две погледнаха към Фейбиан, намръщиха се и ѝ изказаха
съчувствието си.

Миси се насили да вземе едно пилешко бутче и да хапне малко.

— Хранете се, дами — заповяда им тя. Очите ѝ блестяха със
стоманена решителност. — Трябва да се подкрепим за следобедната
битка. Все още не сме свършили.

След няколко часа стана ясно, че пророчеството на Фейбиан ще
се сбъдне. Жените бяха продали вече всичко, а около мъжете
продължаваха да се тълпят хора, за да си купят сладкиши на ниска
цена.

— Какво ще правим сега? — попита Антоанет отчаяно.

Беше се облегнала на празния тезгях и подпираше брадичката си.

— Няма начин да променим положението — добави Луси.

Междувременно Миси се мръщеше към Фейбиан. Той в отговор
ѝ се усмихна и изпрати въздушна целувка. Внезапно лицето ѝ грейна.
Беше я осенила великолепна идея.

— Знам как ще победим — съобщи възбудена на приятелките си
тя.

— Как? — попитаха двете едновременно.

Миси се наведе и зашепна, Луси и Антоанет ахнаха.

— Но скъпа, това просто не може да стане! — каза Луси.

— Всички ще бъдем опозорени — добави Антоанет.

— Кой го е грижа? — възрази Миси — Целта е благородна. Още
повече, че мъжете не играят честно с нас.

Антоанет и Луси си размениха смутени погледи.

— Така ли е? Искате ли да победим или не?

Луси и Антоанет се погледнаха още веднъж и закимаха
енергично.

— Добре. Сега слушайте внимателно — заповяда Миси.

Трите отново събраха глави и зашепнаха.

— Тръгвайте — извика след това Миси, като потриваше ръце
самодоволно. — Обиколете тълпата и съберете няколко клиента.

— А ти какво ще правиш? — попита Антоанет.

— Ще се цупя и ще се мръщя — намигна ѝ Миси.

Фейбиан вече се наслаждаваше на успеха си, но когато хвърли поглед към павилиона на жените, видя поразителна гледка: тълпяха се хора, Най-малко двадесет мъже чакаха пред будката. Смееха се и размахваха долари. Там бяха всички местният бизнесмен Робъртсън Топ, търговецът на роби Бедфорд Форест, възрастният кмет на Мемфис Маркус Уинчестър, Фейбиан дори не можеше да зърне Миси през морето от шапки.

Какво, за бога, ставаше там? Преди малко той можеше да се закъльне, че те, тримата мъже, със сигурност щяха да победят. А сега това?

Запъти се да види какво става. Пристигна точно навреме, за да види как Миси целува усмихнатия, едър капитан на параход Джим Лий, а Луси дръпна долара от дебелиите му пръсти.

Миси продаваше целувки! Малката хитруша целуваше така, сякаш цял живот се беше прехранвала от този бизнес.

Възмутен, Фейбиан се нахвърли върху нея.

— Миси, ще престанеш ли с позорното си поведение най-сетне?
— изрева той.

Миси и Джим се разсмяха и изгледаха Фейбиан благо. Междувременно тълпата растеше.

— О, не ни досаждай, Фейбиан — извика Тейлър, един от неговите приятели. — Това е за благородна кауза, нали?

— Наистина, Фонтено, престани! — провикна се друг мъжки глас.

Миси му отправи дяволита усмивка.

— Точно така, Фейбиан, скъпи. Не ни разваляй удоволствието. Краят на опашката е ей там. Ще ти струва един долар.

— Вземи му двадесет — провикна се друг развеселен глас и всички се разсмяха.

Миси спокойно се обърна към следващия си клиент. Пламнал младеж подаваше таксата си с треперещи пръсти.

Вбесен, Фейбиан изхвърча навън сред смях и закачки.

„По дяволите малката безделница“ — помисли си той. За да го победи, беше готова да се държи като жена от улицата.

Но след малко неохотно се усмихна. Разбра, че въпреки всичко той трябваше да уважава твърдоглавата малка кавгаджийка и да я уважава за нейната находчивост. Ударът беше тежък за неговата гордост, но би ли могъл да я обвинява, че прибегва до нечестни методи, след като той пръв го беше направил. Беше рискувал да я насили да се омъжи за него и беше загубил. Сега трябваше да се върне на първоначалния план. Негова беше грешката, че отдавна не я беше поставил на мястото ѝ. О, да. Нейното място... Онова прекрасно, горещо, порочно място... Би искал да види как ще избегне съдбата си. Денят на пролетния бал на семейство Монтгомъри наближаваше, а това означаваше, че скоро щеше да намери в леглото си една много дръзка южна красавица.

Когато бяха отчетени парите, председателят на журито информира, че Миси, Антоанет и Луси са събрали най-голям приход за деня. Трите викаха и се прегръщаха. Мъжете смирено се приближиха до тях. Антоанет и Луси си тръгнаха, усмихнати до уши, придружени от нацупените си съпрузи. Миси остана насаме с Фейбиан.

Той я поздрави за победата с насмешливо потупване по шапката си и каза бавно:

— Изглежда, всички ни надхитри, Миси!

— Така изглежда — отговори тя със самодоволна усмивка.

— Наистина ли си сигурна, че си победила? — попита иронично той.

Усетила значението на думите му, тя вирна глава и отговори гордо.

— Напълно съм сигурна.

— Ще се прибираш ли вкъщи? — продължи учтиво той.

— Мама и татко ще ме вземат.

Той важно се поклони.

— Тогава ще ти пожелаая спокойна вечер.

Като го гледаше как крачи на фона на залязващото слънце, Миси се почувства разочарована, че дори не ѝ предложи да я изпрати. Мисълта за разгарящата се битка беше започнала да ѝ харесва. Искаше да се наслади на аромата на победата и превъзходството си над него.

О, да върви по дяволите! В края на краищата, не беше длъжна да се омъжи за този негодник. Изведнъж си припомни леката заплаха в гласа му и циничния блясък в очите му. Сякаш искаше да я

предупреди, че няма дълго да се радва на триумфа си. Чудеше се какво имаше в сатанинския му ум сега?

ГЛАВА 26

През следващите две седмици Джеф и Мелиса продължиха да прекарват заедно всяка свободна минута. Споделяха живота си и дискутираха различията в своите времена. Прекарваха щастливи часове в лятната вила. Вечеряха заедно, ходеха на кино и театър. Постепенно Джеф приближаваше Мелиса към центъра на Мемфис. Пътуваха по магистралата, за да може тя да привикне с високите постройки, устремени към небето. Въпреки че я плашеше голямата скорост, тя постепенно започна да харесва модерните пътища и фантастичните постижения на двадесети век.

Мелиса изпитваше чувство за вина, че откъсва Джеф от задълженията му, затова се включи в други дейности, за да не се чувства задължен той да прекарва всеки миг с нея. За разлика от Миси, за която беше досадно да посещава църква. Мелиса беше дълбоко вярваща и стана доброволка на няколко благотворителни дружества. Тъй като „все още не можеше да си спомни как се шофира“, родителите ѝ наеха шофьор. Тя завербува приятелките си — Дженифер, Лайза и Мишел за делото. Отначало трите упорстваха, но не можеха да устоят на учтивото, но твърдо настояване, че и те трябва да допринесат за добруването на човечеството.

Дейността ѝ означаваше много за Мелиса. Постепенно радостта от мисълта, че помага на хората, измести страха от непознатото, но все още живееше като случаен посетител, а не като жител на двадесети век.

От време на време съзираше образа на Миси в малахитовия овал и знаеше, че братовчедка ѝ продължаваше да бъде нещастна, не започна да се примирява, че едва ли има вероятност отново да бъдат разменени.

В хладния следобед на мартенския ден Джеф изведе Мелиса на разходка с колата до центъра на града. Тя оглеждаше със страхопочитание тълпите от хора, носещи се покрай тях, заплашителните небостъргачи.

— Какво държи тези огромни постройки?

Той се усмихна, като завиваше зад ъгъла.

— Стоманени греди и бетон.

— Изумително!

Той хвърляше поглед към гледката около тях. Минаха покрай наказателния съд, концертната зала, кулата на Линкълн. Караха по Бийл стрийт покрай сградата за изкупуване на памук, край площада с неговата буйна растителност и живописни фонтани.

— Бих се обзаложил, че този Мемфис е коренно различен от града, който си оставила зад себе си — каза Джеф.

— Бих казала същото — отговори тя. — Когато напуснах Мемфис, на площада имаше само порутени дървени бараки. Улиците бяха насипани с чакъл и бяха кални. Трябва да призная обаче, че магазините по Бийл стрийт много приличат на тези от моето време.

Той кимна.

— Това е, защото тази улица е съхранена като исторически паметник. Не е променяна от 1920 година. Там се е родил блусът.

— Блус?

— Това е вид музика, станала известна преди всичко с изпълненията на Луис Армстронг и Кинг.

— А, разбирам.

— Трябва да се разходим по нея някоя вечер.

— Би било хубаво — прошепна тя.

Минаваха по централната улица. Мелиса се възхищаваше на чудните мостове над Мисисипи. Хвърли поглед към развлекателния парк, известен под името „Тинестия остров“. Този остров, както ѝ обясни Джеф, бил пясъчен насип, образувал се около заседнал кораб в началото на века. Той липсваше в познатия ѝ Мемфис.

— Толкова много промени — изпъшка тя, като клатеше глава. — Всички тези години... и ужасната война. Това ме кара да се замисля как се е справило моето семейство.

— Ако са напуснали Мемфис преди 1860 година, сигурен съм, че са били добре — увери я той, а след кратко колебание добави: — Липсват ли ти твоите съвременници?

Тя прехапа устни.

— Ще ти прозвучи ужасно, но...

— Не, моля те, кажи ми!

Тя пое дълбоко дъх.

— Обичам много родителите си, Джеф. Но ние бяхме толкова различни, че не ми липсват особено. Разбираш ли ме?

— Напълно. Като знам, че една от причините за това е, че ти се чувстваш щастлива тук.

Тя се усмихна унило.

— Само че щастието ми принадлежи на друга.

Двамата мрачно замълчаха. Джеф караше към хотела, където щяха да обядват. Думите на Мелиса го накараха да се почувства виновен. Не ѝ беше казал за проучванията, които беше предприел, след като разбра, че е дошла от друг век. Беше помолил Милдред Рийд да събере повече информация за семейство Монтгомъри от петдесетте години на деветнадесети век. Въпреки че все още нямаше нищо конкретно, Милдред беше открила удивителен отчайващ факт — Мелиса Монтгомъри беше се омъжила за Фейбиан Фонтено на 15 май 1852 година.

Откритието беше шокиращо за Джеф и той си зададе съдбовния въпрос: коя Мелиса се беше омъжила за Фонтено? Дали Миси Монроу, или милата, нежна жена, която сега обичаше от цялото си сърце?

Джеф погледна към Мелиса. Изглеждаше толкова хубава, крехка и уязвима, седнала до него. Дали скоро щеше да я забрави? Вече не се съмняваше, че тя е пропътувала през времето. Тя и Миси бяха разменили местата си с дистанция от сто и четиридесет години. Предчувстваше, че ако загуби Мелиса, това щеше да се случи преди петнадесети май. Това число пулсираше в ума му като съдбоносна дата, която той на всяка цена трябваше да изпревари и да се ожени за Мелиса.

Спряха пред стилин, модерен хотел. Усмихнат портиер отвори вратата на Мелиса, а един прислужник приближи до вратата на Джеф, за да паркира колата. Джеф излезе, даде бакшиш и поведе Мелиса към входната врата.

— Тук ли ще се храним? — попита тя като гледаше ужасена, докато преминаваха през въртящата се стъклена врата.

— Да, мисля да се изкачим на ресторанта на покрива.

Мелиса се взираше поразена към просторното преддверие, цялото в зеленина около красивите фонтани.

— На покрива? Но как ще стигнем до там?

— С асансьора, глупачето ми — като видя, че лицето ѝ пребледня, добави: — Хайде, мила, все някога трябва да опознаеш и тях. Те са напълно безопасни.

Завиха по коридора и стигнаха до затворените сиви врати на асансьора. Джеф натисна едно копче и Мелиса разшири очи, когато двойните врати се разделиха.

— Кой направи това? — попита тя, оглеждайки се страхливо наоколо да открие кой беше отворил вратите.

— Никой — отговори той, като я притегли нежно в кабината. — Става автоматично. Вратите реагират на електронните бутони, които натиснах.

Тя преглътна на сухо, когато се озоваха вътре.

— На гърба на кабината има стъкло!

Той се изсмя.

— Мисля, че това ще ти хареса, мила. Можеш да гледаш навън, докато се изкачваме.

— О, боже господи!

Мелиса се вкопчи в ръката на Джеф, когато се раздвижиха. Изкачваха се със смайваща бързина. Очите ѝ бяха огромни, докато гледаха как фонтаните ставаха все по-малки.

— Добре ли си, мила? — попита я нежно той.

— Чувствам се така, сякаш съм оставила стомаха си долу — оплака се тя.

— Всеки се чувства така първия път.

— Толкова е необикновено. Сигурна съм, че никога няма да свикна с фантастичните постижения на този век.

Той се усмихна. Когато пристигнаха, я поведе по покрития с килим коридор.

— Справяш се много добре. Следващото нещо, което ще направя, е да те кача на самолет.

— Имаш предвид една от онези огромни птици, които пренасят хора по небето? — възкликна тя.

— Същите. Искам да ти покажа света. Можем да летим до някое романтично кътче... например в Париж... за нашия меден месец.

Мелиса беше доста смутена, когато влязоха в затъмнения, елегантен ресторант. Салонният управител им посочи маса близо до стъклената стена. Докато Джеф поръчваше питиета, Мелиса се

взираше удивена към центъра на Мемфис, разпрострян под тях, и към Мисисипи в далечината.

— Какво е това? — попита тя Джеф малко по-късно, когато сервитьорът постави пред тях бутилка шампанско и две чаши.

Джеф и намигна, когато сервитьорът започна да пълни чашите.

— „Дом Периньон“, мила.

— Но аз не пия алкохол — прошепна тя.

— Не и в специални случаи — подразни я той.

Тя се усмихна.

— Днешният ден специален ли е?

— Искрено се надявам да е така.

Тя повдигна чашата си.

— Тогава мисля, че мога да направя изключение.

— За нас — каза Джеф и вдигна своята чаша.

След като се чукнаха, Джеф извади черна кутийка от кадифе и усмихнат и я подаде. Мелиса го погледна смутено и я отвори.

— О, Джеф! — възкликна тя.

В обвитата със сатен кутийка се намираше най-красивият диамантен пръстен, който някога беше виждала.

— Харесва ли ти, любима? — попита той нетърпеливо.

— Прекрасен е — отговори тя и бързо добави: — Но не мога да го приема.

— Разбира се, че можеш! — извика възмутен Джеф. — Купих този пръстен в чест на много важно събитие.

— Какво събитие?

Той взе ръката ѝ и я погледна в очите.

— Това е годежен пръстен, любима. Когато един мъж и една жена решат да се оженят, мъжът го подарява на жената като символ на тяхното вричане един на друг. Сватбеният пръстен се дарява в деня на сватбата.

— Разбирам — прошепна тя, обхваната от мъчително чувство на радост и тъга. — Прекрасна традиция.

— Щастлив съм, че мислиш така — и добави с нотка на горчивина: — Миси намираше обичая с годежния пръстен за глупав. Предпочиташе само обикновена златна верижка в сватбения ден — Джеф бързо ѝ изпрати една усмивка. — Но аз толкова искам да го приемеш... и да определим нова дата за нашата сватба.

— О, Джеф! — изражението на Мелиса беше унило. — Нищо друго не бих искала повече от това. Но не можеш ли да разбереш, че ми е невъзможно да обещаая да се омъжа за теб?

— Отново ли се връщаш на невероятния си план за смяна на местата с Миси? — ядосан попита Джеф. — Не можа ли да разбереш, че дори и да си права, практически той няма начин да се осъществи?

Мелиса се намръщи.

— Не съм сигурна. Прочетох книгата на господин Уелс „Машината на времето“...

Джеф я прекъсна през смях.

— Това е чиста фантастика. Както съм ти казвал, сега е двадесети век. Учените още не са открили начин за пътуване през времето.

— Но ако Миси открие път? — вметна твърдо тя. — Аз трябва да съм готова.

Той въздъхна.

— Добре. Но защо си мисля, че вашата размяна е била някаква изумителна чудатост, която никога няма да се повтори?

— Може би е така — очите ѝ го умоляваха. — Но аз трябва да ѝ дам възможност да си върне живота обратно.

— И да жертваш единственото щастие, което някога си познала?

— Джеф, говорили сме много пъти за това. Този живот не е мой. Той принадлежи на Миси. Мога да го задържа само с нейно позволение.

— По дяволите! — като видя загриженото ѝ лице, той бързо хвана ръката ѝ. — Съжалявам, мила. Много искам да се омъжиш за мен. Но ако това не стане, за двамата ще останат приятните преживявания.

Тя плачеше. Изглеждаше толкова нещастна.

— Не мога, Джеф. Всъщност аз все още съм сгодена за Фейбиан...

— Ти ще се върнеш при този негодник само през трупа ми! — прекъсна я ядосан той. — Не знаеш ли, че само като споменеш името му, се вбесявам?

Тя гледеше нещастно надолу.

— Съжалявам, Джеф. Това е въпрос на чест.

— Мелиса, сложи моя пръстен — помоли я той. — Може да съобщим новата дата на сватбата на вечерята, която дават твоите родители след две седмици.

Тя го погледна тъжно.

— Джеф, ще нося пръстена ти, ако това ще те направи щастлив. Но не можем да насрочим нова дата за сватбата. Трябва да почакам, за да разбера, как се развиват събитията около Миси. Ако тя намери начин да се разменим отново, аз трябва да бъда готова... да те напусна, мили — последните й думи бяха пропити със сълзи.

Челюстите му се стегнаха сурово, той сложи пръстена на ръката й и заяви страстно:

— Не и докато дишам!

— О, Джеф, понякога ми се иска никога да не бях идвала тук.

— Но защо?

— Защото ти причинявам такива страдания.

Той се пресегна да изтрие сълзите й.

— Любима, не искам да говориш така. Толкова съм щастлив, че те познавам. Ти си толкова нежна, мила, просто чудесна. Ти си жената на моите мечти. Единственият проблем е, че е прекалено хубаво, за да бъде истина. Понякога като че ли ми се иска да си малко по-егоистична, каквато беше Миси, но тогава нямаше да те обичам толкова много.

— Наистина не би могъл — каза тя развълнувана. — Ти също си човек на честта. Ако се замислиш, сигурна съм, че ще се съгласиш, че това е единствената ми възможност.

Джеф повдигна ръката й и целуна пръста, на който беше поставил пръстена.

— Ако не бях прекалено голям кавалер — прошепна той дрезгаво, — бих те завел в моята спалня и бих те прелъстил.

Тя го погледна възхитена.

— Ако не бях дама, бих ти позволила.

— Боже господи, Мелиса, какво ще правим?

Двамата се взираха един в друг. Погледите им бяха пълни с любов и страдание... но отговор не намираха...

По-късно, когато напуснаха ресторанта, Джеф стискаше ръката на Мелиса, Той беше човек на честта, но точно сега любовта му към Мелиса, желанието да я задържи до себе си, поглъщаше всичко. Не би

могъл да позволи тя да си отиде. Просто не можеше. Нещо повече. Не биваше да ѝ позволява да жертва собственото си щастие заради Миси. Миси се нуждаеше от силен мъж, подобен на Фейбиан Фонтено, повече отколкото сама предполагаше.

Джеф знаеше, че ще се бори за Мелиса с всякакви средства — и честни и непочтени. Тя трябваше да бъде негова, и то преди петнадесети май!

ГЛАВА 27

Вечерта, определена за пролетния бал на семейство Монтгомъри настъпи. След като хапна в стаята си, Миси започна да се приготвя с помощта на Дулси. Робинята оправяше фризурата ѝ — подреждаше русите ѝ къдри и ги повдигаше нагоре. От там те като водопад се спускаха към гърба ѝ. След това помогна на господарката си да се облече. Сапфиреносинята коприна разкошно се стелеше по земята. Роклята беше с дълбоко деколте, стегната в кръста и с дълги дантелени ръкави.

Двете жени застанаха една до друга пред огледалото. Миси — с фантастичната си рокля, а Дулси — с памучните одежди на робиня. Несправедливостта на ситуацията я прободеше отново. Въпреки че Миси никога не се беше интересувала от политическите борби на своето време, сега съзнаваше, че нещо не е наред.

— Знаеш ли, ти също трябва да присъстваш на бала Дулси — прошепна тя.

Очите на робинята се разшириха от ужас.

— Но, господарке, това не е позволено!

— А какво ти е разрешено? — попита възмутена Миси. — Ти си красива и много мила. Би трябвало да имаш свободата да си доставяш удоволствие.

Дулси поклати пръст пред лицето на Миси.

— Моля ви, господарке, не започвайте да говорите за тази свобода отново. Ще ми навлечете неприятности.

Миси въздъхна. Беше успяла да извоюва свободата на своите приятелки, но с Дулси не беше постигнала никакъв успех. Не успяваше да я убеди, че робството, като държавна политика, жестоко накърнява човешките ѝ права. Въпреки че двете се бяха сблизили много през изминалите няколко седмици, Миси чувстваше, че ги разделя някаква невидима стена. Постоянно повтаряше на Дулси, че няма нужда да посреща своята господарка, станала на крака. Накрая беше отстъпила — разбра, че накърнява чувствата ѝ. Как можеше да

убеди Дулси, че трябваше да има правото да живее собствения си живот, а не да прекарва дните си, като глези някоя южняшка красавица. Трябваше да разговаря с баща си.

— Миси, скъпа? — чу се гласът на Лавиния, придружен от леко почукване по вратата.

— Влизай, мамо — повика я тя.

Лавиния влезе облечена в изискана бална рокля и огледа Миси с одобрителна усмивка.

— Колко прекрасно изглеждаш, мила! — кимна към робинята. — Дулси, направила си великолепна прическа на дъщеря ми.

— Благодаря, господарке — Дулси се поклони и излезе от стаята. Миси се усмихна на майка си.

— Ти също изглеждаш чудесно, мамо. Всичко долу готово ли е?

— О, да. Очакваме вечерта да има голям успех. Наистина, щеше да бъде по-хубаво, ако...

— Да?

Лавиния смъмри с поглед дъщеря си.

— Ако ни разрешиш с баща ти да обявим нова дата за сватбата.

Миси я погледна твърдо.

— Мамо, аз няма да се омъжа за Фейбиан!

— Тогава какво ще правиш със своя живот?

— Защо животът ми трябва да се върти около някакъв мъж?

Лавиния се обърка.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да останеш стара мома?

— Защо приемаш отказа ми така трагично? — продължи Миси ядосана. — Помисли само колко ценни неща бих могла да направя през своя живот. Мога да започна бизнес или да пътувам, или да стана президент на Съединените американски щати.

Лавиния пристъпи и постави ръка върху челото на дъщеря си.

— Сигурна ли си, че не бълнуваш?

Миси въздъхна.

— Виж, мамо. Може би някой ден ще срещна човек, за когото ще поискам да се омъжа. Но това няма да бъде Фейбиан Фонтено.

Лавиния размаха ветрилото пред лицето на дъщеря си.

— Начинът, по който те гледа милото момче... Бих казала, че има други планове.

— Ще видим — отговори тя, но като видя, че майка ѝ видимо посърна, намигна и добави: — Стига сме говорили за този негодник. Тази вечер искам да се забавлявам.

— Ти, лошо момиче! — сгълча я Лавиния, въпреки че забележката на Миси я накара да се усмихне. Очите ѝ обгърнаха преценяващо роклята ѝ.

— Какви бижута ще носиш тази вечер? Мисля, че сапфирените обици и огърлица ще допълнят тази великолепна рокля. Не си ли съгласна?

След като бяха поставени и бижутата, двете жени напуснаха стаята, хванати за ръка. Като слизаха надолу по осветената извита стълба с украсения със зеленина парапет. Миси си помисли, че някои неща от старото време ѝ харесват. Елегантните къщи, облеклото, липсата на шум и суматоха. Беше обикнала новите си жизнерадостни родители. Продължаващата битка на характерите между нея и Фейбиан също я забавляваше, макар че твърдо беше решила да не се омъжва за този мошеник.

Но не можеше да си забрани всеки път, когато го видеше, безсрамно да го пожелае. Често ѝ се искаше да запрати по дяволите всички задръжки и да се напъха в леглото му. Може би така щеше да го изхвърли от съзнанието си.

Най-важното беше, че Миси все още се чувстваше част от своето време. Не можеше да бъде доволна, ако единствената ѝ перспектива е да бъде съпруга и майка. Искаше обратно кариерата си. Искаше да изживее собствения си живот и съдба.

Джон ги очакваше в централното фоайе. Облечен във вечерен костюм от черно кадифе и бяла риза, изглеждаше доста изискан. Очите му блеснаха от възхищение, когато видя двете жени. Аромат от лаврово дърво я обгърна, когато Миси се наведе да го целуне по бузата.

— О, моите най-любими дами на света! — издекламира влюбено той. — Тази вечер сте очарователни повече от всеки друг път.

— Благодаря, татко — каза Миси.

Джон хвърли въпросителен поглед към Лавиния.

— Скъпа моя, ще правим ли някакво съобщение тази вечер? — попита я нежно той.

— Няма — отговори вместо майка си Миси.

Двамата родители изпъшкаха.

— Джон — сурово каза Лавиния, — би ли се опитал да вразумиш това твърдоглаво момиче? Трябва да отида при музикантите, а също и да дам нареждане да се разместят мебелите за танците.

Когато Лавиния се изгуби в салона, Джон намигна на дъщеря си.

— Ще изпием ли по чаша пунш, мила?

— Чудесна идея — отговори тя и го хвана под ръка.

Влязоха в празнично подредената трапезария, мирисът на цветя се смесваше с ароматите на вкусни ястия. Луксозните полилеи обливаха с мека светлина блестящите мебели и красивите персийски килими. Върху масите, близо до прозорците, бяха наредени великолепни блюда. Там имаше всичко — от стриди и шунка до мариновани зеленчуци, сандвичи с хайвер, риба и сирене, торти и всякакви сладкиши.

Спряха до огромната кристална купа за пунш. Миси се усмихна на Джоузеф, когато той щедро напълни чашите им. След това баща и дъщеря се отправиха към прозорците срещу масите.

— Кажи ми, скъпа — започна кротко Джон. — Защо толкова упорито отказваш да се омъжиш за Фейбиан?

— Защото не го харесвам — отговори Миси без заобикалки.

Джон се усмихна.

— Толкова ми харесва твоята смелост. Всеки глупак обаче може да види, че вие двамата сте чудесна двойка.

— Ха!

— Освен това, дъще, не можеш да избягаш от съдбата си.

Миси разшири очи. Баща ѝ не би могъл да разбере колко истина имаше в думите му.

— И защо не? — предизвикателно вирна глава тя — Къде е написано, че не мога да бъда нещо друго, освен съпруга на някого си, за да мътя децата му?

Джон въздъхна и се усмихна с обич.

— Така е на земята, моя мила. Съдбата на жените е да бъдат съпруги и майки, а мъжете да се занимават с бизнес и политика — кимна към Джоузеф и добави: — Точно както и негрите са задължени да вършат черната физическа работа.

Очите на Миси замяхаха искри. Думите му ѝ напомниха за положението на Дулси.

— Това е друго нещо. Не ми харесва, че държиш роби в плантацията си.

Изненадан, той избухна в смях.

— Не те разбрах?

Тя го изглежда решително.

— Мисля, че трябва да освободиш робите, татко.

— Ти се шегуваш?

— Ни най-малко.

— А какво ще правят, след като ги освободя?

— Ще си имат свой живот и право на избор. Ще имат професия, семейство и всичко — както ние.

Погледът на Джон умоляваше небесата.

— Това е най-абсурдното предложение, което някога съм чувал. Ако освободя робите, не само че няма да има кой да работи в плантацията, но и те самите няма да могат да се оправят без нашето ръководство.

— О, я стига! — извика Миси. — Имаш безочието да твърдиш, че чернокожите са неспособни да се грижат за себе си?

— Не, но...

— Не мога да гледам как едни хора поробват други хора! — разгорещено привърши тя.

Джон беше изумен. Хвърли поглед към Джоузеф и след това каза с нисък, твърд глас:

— Говори по-тихо, че ще ни чуят. Ние се отнасяме с нашите цветнокожи не като с роби. Даже сме твърде добри с тях.

— Но съм виждала някои от мъжете да работят и в неделя — възрази тя.

— Само онези, които искат да изкарат допълнително средства. Всички почиват един ден в седмицата и са свободни да ходят на църква, както и да създават семейства.

— Гледай ти! Колко благороден бял господар си бил! — отсече Миси.

Лицето на Джон почервения. Гласът му стана остър и студен.

— Мелиса, учтиво те моля да научиш къде ти е мястото!

— Не се опитвай да ми казваш къде ми е мястото!

Той се закани с пръст.

— Или ще се държиш прилично, или ще прекараш вечерта в стаята си! Отказвам да обсъждам с теб този въпрос. Съветвам те да не си пъхаш носа там, където не ти е работа, а също и като достойна дъщеря да помислиш за нова дата за сватбата.

Той ѝ обърна гръб и с достойнство се отдалечи, а Миси само тропна с крак.

Скоро гостите започнаха да пристигат. Лавиния извика дъщеря си да посрещне приятелките си. Миси неохотно се подчини и чинно застана до родителите си. Покрай тях в безкраен парад минаваха изискани кавалери във вечерни костюми и грациозни дами в ослепителни бални рокли. От устата на Миси се лееха само банални любезности. С някои от пристигналите се беше запознала на благотворителния базар, но повечето ѝ бяха съвършено непознати. Лавиния тактично обясни на няколко двойки, че след падането Миси вече не е същата. Повечето от гостите загрижено се интересуваха от здравето ѝ, но тя улови и доста любопитни погледи. Явно из града бяха обсъждани нейните лудории и хората проявяваха интерес не само към падането ѝ по стълбите или към новата дата на сватбата, но бяха впечатлени и от това, че е предизвикала приятелките си на бунт срещу съпрузите им, а също и от това, че на базара беше продавала целувки.

Скоро пристигнаха Антоанет и Луси със съпрузите си. Тази вечер мъжете изглеждаха в по-добро настроение. Групичката дори се посмя над факта, че Филипа и Чарлз още не бяха се върнали от Кентъки. Двете двойки току-що бяха преминали покрай Миси, когато тя чу нечие покашляне. Обърна се и видя Фейбиан, застанал зад нея, близо до вратата. Изглеждаше доста елегантен в черния си кадифен фрак, тъмни панталони и плисирана ленена риза с бяло копринено шалче. Нежелано чувство на възбуда я прониза, когато го зърна.

— Добър Вечер, Миси, любима — каза бавно той.

Пристъпи към нея, пое ръката ѝ и я целуна.

— Добър вечер, Фейбиан — усмихна се престорено тя.

Той пусна ръката ѝ.

— Изглеждаш чудесно — продължи той с брилянтен сарказъм.

— Може ли да се надяваме, че тази вечер поведението ти ще съответства на блясъка ти на дама?

Миси се намръщи гневно. След като го беше надхитрила на базара, Фейбиан се държеше хладно и на разстояние. Оттогава го беше виждала само няколко пъти — на църква, на театър и на една вечеря, която беше посетила с родителите си, но той нито веднъж не беше пропуснал възможността безмилостно да я уязви. Поведението му я предизвикваше да го накара да страда точно толкова, колкото я дразнеше и той.

— Не се надявай — просъска тя.

Миси тъкмо се обърна и понечи да тръгне, когато към тях пристъпи възрастна двойка. Усмехнат, Фейбиан каза на Миси.

— Скъпа моя, помниш ли моите баба и дядо — Анет и Пиер ла Брант?

Тя погледна немощните беловласи старци, протегна ръка и каза неловко.

— Как сте? За мен е удоволствие да ви видя отново.

— Прекрасно, мила моя — каза Пиер галантно, като ѝ целуна ръка.

— Толкова сме щастливи да видим, че се възстановяваш, Мелиса — добави Анет, като целуна Миси по бузата.

Миси поговори няколко минути с възрастната двойка, но когато бяха подхвърлени няколко намека за новата дата на сватбата с Фейбиан, само скръцна със зъби. Най-сетне успя да се измъкне под предлог, че трябва да помогне на майка си.

Пристигаха все повече гости. Миси и Фейбиан обикаляха поотделно приятелите си. Съзнателно се избягваха. Но когато Миси го видя да поднася пунш за двама на най-красивата млада госпожица в Мемфис, кръвта ѝ закипя. Скоро цигулките на музикантите подеха първия игрив валс и няколко двойки се завъртяха из огромния салон. Тя реши, че тази вечер ще танцува с всеки, който я покани. Нямаше да ѝ липсват кавалери — Робъртсън Топ, Еужен Магивни, Дейвид Портър вече бяха изявили желанието си. Тя си го обясни с нашумялата си известност заради поведението си през онзи позорен ден, когато беше продавала целувките си.

Танцът с Робърт Бринкли почти ѝ достави удоволствие. Той беше местен банкер, построил много пътища и железници. Беше чувала от баща си за предприятията му. Бринкли беше на средна възраст, но все

още изглеждаше красив и елегантен с гъстата си посивяла коса, големите мустаци и умните очи.

— Господин Бринкли, вие ли сте построили хубавия път около нашата плантация? — прошепна тя, когато се завъртяха под звуците на шопеновия валс.

Той се усмихна приятно изненадан.

— Говориш за шосето, което свързва Мемфис с Джерман таун?

— Да — отговори тя.

— Как разбра, че моята компания е построила пътя?

— Баща ми спомена за това.

— О, да! Ти си много съобразителна млада дама. Повечето девойки не проявяват интерес към такива неща. Радвам се, че намираш пътя за необходим. По него удобно се пренася памучната реколта.

— Разбира се — тя прехапа устни. — Ще ми отговорите ли на още един въпрос?

— Стига да мога — отговори той великодушно.

— Защо, след като в Мемфис се отглежда толкова много памук, няма текстилна или трикотажна фабрика?

Той се намръщи.

— Какъв странен въпрос, зададен от толкова млада лейди.

— Ще ми отговорите ли?

— В града имаме една фабрика за преработка на памук — измърмори той.

Тя сви рамене.

— Хвърлете я в боклука. Аз говоря за основаването на истинска, процъфтяваща индустрия.

Усмивка на почуда се появи на устните му.

— Текстилна фабрика в Мемфис? Знаеш ли, че не съм се замислял върху това досега?

— Е, направете го — каза Миси решително. — Защо да не се оползотвори огромната реколта от памук тук, на място?

— Отлична идея — съгласи се той и бавно поклати глава. — Не мога да повярвам. Млада госпожица с глава на бизнесмен! Забележително!

Миси направи комична гримаса.

— Предполагам, че няма да дрънкате на всички, както повечето мъже в този град, че жената има въздух в главата си, а не мозък.

Той се засмя.

— Трябва да призная, че си се променила след твоята... злополука. Чух какъв смут си предизвикала със своите приятелки в деня, когато ударихте в земята трима от нашите разглезени синове.

Тя беше изумена.

— Искате да кажете, че сте знаели за облога между нас?

Той намигна важно.

— Мисля, че целият град знаеше.

— Великолепно!

— Много от нас с удоволствие наблюдаваха как Фонтено и неговата компания паднаха в собствената си клопка.

Тя се изкикоти.

— Харесахте ли вашата целувка, господин Бринкли?

— Искаш да кажеш нашата целувка — подразни я той.

Тя закачливо потупа ръката му.

— Ах, вие, хитър мошеник!

Той овладя усмивката си, погледна към една красива дама, която стоеше наблизо и разговаряше с Лавиния.

— Като предан съпруг не мога да си позволя да отговоря свободно по този въпрос. Ако бях по-млад щях да постъпя по друг начин. Но трябва да призная, че бях страшно впечатлен от твоята находчивост онзи ден.

Тя му хвърли предизвикателен поглед и се засмя.

— Значи, ако дойда при вас с планове за текстилна фабрика, вие ще ги финансирате?

Той повдигна едната си вежда.

— Разбираш ли, млада госпожице, че вървиш срещу обичаите и традициите на нашето общество...

— Да, естествено. Ще застанете ли до мен, или ще се скриете на безопасно място като другите?

Той подсвирна.

— Ще помисля върху това. Когато си готова, обади ми се.

Танцът свърши. Миси се учуди на безразсъдното си предложение към Бринкли. Какво правеше? Като искаше да създаде текстилна фабрика и да освободи робите, тя пускаше по-дълбоко корените си тука. Нима вече не искаше да се върне към стария си живот? Към истинския си живот обратно в двадесети век.

Като видя, че Фейбиан се върти наоколо засмян, обгърнал с ръце красива русокока кокетка, Миси затвърди решението си да не пропуска танц. Танцуваше с всеки друг, само не и с Фейбиан. Освен това изпи доста от пунша и с напредване на вечерта вече се чувстваше пийнала.

Още нямаше десет часа, когато до нея се доближи Фейбиан.

— Е, свърши ли с флиртовете за тази вечер? — попита той нехайно.

— А ти? — присмя му се тя.

Той се усмихна помирително.

— Забелязах, че танцува много тази вечер. Разпрала си си подгъва. Мисля, че трябва да го оправиш.

Тя се усмихна и се опита да види къде е скъсана роклята, но тя беше прекалено широка.

— Не виждам скъсано. Но дори и да съм си съдрала роклята, кои го е грижа?

— Теб. Има опасност да направиш още едно премятане — каза той бавно.

— Много важно — изперчи се тя и сви рамене, а вътрешно се усмихна. Въпреки че беше пийнала, успя да разгадае тактиката на Фейбиан. Беше сигурна, че подгъвът ѝ е наред. Той просто се опитваше да я накара да се качи горе. Трябваше ли да се улови на въдицата му? Или той да се улови на нейната?... Като се смееше на собствената си неприлична игрословица, тя се насочи към стълбата.

За свое изумление откри, че вероятността от предстоящо прелъстяване от Фейбиан я заинтригува и развълнува. Това чувство беше по-силно от вика на предупреждение. В крайна сметка, двамата се бяха устремили към този катаклизъм от седмици.

Е, нека да дойде. Колкото и да беше разочарована от настоящия си годеник, един хубав страстен вихър в пухеното легло би помогнал да се прояснят нещата. Фейбиан като годеник може и да беше за убиване, но тя беше разбрала, че като любовник нямаше да има цена.

Вече в спалнята, Миси застана пред огледалото — поигра си с къдриците, свали си накитите. След малко Фейбиан влезе. Наистина, не беше очаквала да почука!

Тя се обърна нетърпеливо. Беше застанал точно пред затворената врата. Поглъщаше я с поглед. Стомахът ѝ се сви.

— Е, господин Фонтено? — въпросът ѝ издаваше ненужно перчене. — Дошли сте да играете ролята на прислужницата ми? Да ми помогнете за уж разпрания подгъв?

Той се усмихна и се обърна да заключи вратата.

— Нямах предвид точно такава роля.

Звукът от плъзгащото се резе я изпълни с безсрамно еротично желание.

— Тогава, моля да ме просветиш — иронизира го тя, въпреки че сърцето и щеше да се пръсне.

— С теб от известно време имаме сметки за уреждане — каза той с измамна благост. Свали сакото си и го постави върху стола.

Тя облиза устни в очакване.

— Вярно е, че имаме.

— И мисля, че е дошло време да ги обсъдим.

— Така ли? Защо тази вечер?

— Мисля, че флиртът ти с Робърт Бринкли ме подтикна към това — каза бавно той, отвърза шалчето и започна да разкопчава ризата си. В следващите му думи имаше чувственост и предупреждение едновременно. — Ако искаш да кажеш „не“, Миси, бих те посъветвал да го кажеш сега.

Като се взираше в тъмните косми на великолепните му гърди, тя почувства, че устата ѝ пресъхvat. Усмихна се и започна да сваля фибите от косата си.

— Мислиш, че не съм жена, достойна за теб? — погледна го многозначително. — Как може да си толкова мъжествен? Баба ти и дядо ти са доста хилави.

Той се усмихна и хвърли ризата си на пода.

— Определено съм син на баща си.

— Наистина си. Ела и ме вземи, дръвник такъв.

И той го направи. Прекоси стаята с три крачки, сграбчи я и започна да я целува със смазваща жестокост. Пръстите му играеха в косата ѝ. Чувството на безсилие, потискано от Миси седмици наред, се превърна в неудържим копнеж. Езикът му плякосваше устата ѝ. Изискваше капитулация, която тя без съпротива отдаваше. Собственият ѝ език се бореше наравно с неговия. Наслади се на

измъчената му въздишка. Не успяваше да го целуне достатъчно дълбоко, не успяваше да изтръгне повече от него.

— Господи, жено! — въздъхна той, като целуваше лицето и косата ѝ. — Толкова дълго копнеех за теб. Никога не съм желал друга жена така както тебе.

— Дори по Мелиса? — попита тя, като отговаряше жадно на целувките му.

— Никога... Докато не се превърна в моята Миси.

— Господи... — вкопчи пръсти в раменете му. — Повтори го пак!

— Моя Миси... моя любов.

Стояха и се целуваха страстно още няколко наелектризирани мига. Миси се учуди на сръчността на Фейбиан, когато започна да разкопчава роклята ѝ отзад и да охлажда връзките на корсета ѝ, без да отслабва жадните си целувки. Сякаш политна към седмото небе, когато той я повдигна и нежно я положи на леглото. Покри я с възбуденото си тяло и тя изпъшка от удоволствие при допира до неговата горещина.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. Очите му сякаш я хипнотизираха.

— За какво си говорихте с Бринкли тази вечер? — попита той.

Тя се засмя.

— Да не би да съм те направила луд от ревност?

— Достатъчно луд, любима. Сега ми кажи какво обсъждахте?

— Бизнес.

— Какъв бизнес?

— Не е твоя работа.

Гняв заля тъмните му очи.

— По дяволите, Миси. Искам да ми обещаеш, че няма да флиртуваш с други мъже — докато говореше, устните му се разхождаха по шията ѝ.

Тя успя да се усмихне задъхана. Тръпки на удоволствие преминаха по тялото и.

— Както ти няма да флиртуваш с други жени? — когато повдигна глава, за да я погледне. Миси добави: — Фейбиан, не можеш да получиш моята вярност насила. Трябва да я заслужиш.

— Така ли? — той свлече надолу горната част на роклята ѝ, усмихна се и въздъхна. — Тогава може би ще започнем с това?

Фейбиан засмука жадно едното ѝ зърно и Миси извика от удоволствие. Пръстите ѝ ровеха косата му. Ядът ѝ беше забравен, войната на думи — също. Останаха само трескавата страст и огненото желание. Сетивата на Миси бяха в огън от аромата му, от възбуждащата влажност на устните му върху жадуващите ѝ милувка гърди. Сладострастни тръпки се спуснаха неспокойно надолу по тялото ѝ и спряха в женската ѝ същност с болезнена настоятелност.

Миси изпадна във възторг, защото Фейбиан плъзгаше език по гърдите, а после в долината между тях. Той смъкна надолу корсета и камизолата ѝ, а езикът му се заразхожда надолу по корема ѝ. Миси потръпна от удоволствие. Той стегна ръце около тялото ѝ, за да я успокои. Чу възбуждения му глас:

— Ще те любя, докато забравиш, че съществуват и други мъже на света!

— Направи го, моля те — отговори тя закачливо и беше възнаградена с друга задушаваша целувка.

За Фейбиан беше едновременно изненада и удоволствие, когато Миси го отстрани от себе си и започна да плъзга устни по голите му гърди. Тя се усмихна, когато той изстена. Засмука зърната му, целуваше го и го хапеше. Почувства как от удоволствие кожата ѝ настръхва, но когато ръката ѝ се придвижи надолу и необуздано притисна твърдата му мъжка сила през панталоните, пръстите му я спряха.

— Искаш ли ме вътре в себе си, Миси? — попита той.

— О, да...

— Колко?

Тя говореше като в сън. Погледът ѝ срещна неговия.

— Толкова много, че бих умряла!

— Ще ме имаш, преди да е свършила нощта! — стремежът му беше да я подразни, но думите му възпламениха ново желание у Миси.

Очите на Фейбиан лудешки светеха, когато я обърна да легне по гръб. Бързо измъкна колана си и свали панталонките ѝ.

Главата ѝ беше замаяна, почти не можеше да диша. Двамата все още бяха полуголи, но желанието, което ги беше обзело, не можеше да бъде спряно.

Той коленичи между разтворените ѝ крака, провря ръце под коленете ѝ и я привлече по-близо. Тя изпъшка, когато го чувства

възбуден срещу женствеността си. Не беше девствена, но бяха минали години от последния път, когато беше правила любов, а този тук беше толкова голям, толкова твърд.

— Добери ми се, любима! — прошепна той и с внезапен тласък потъна дълбоко в нея.

Миси изкрещя от почуда и удоволствие. Беше толкова горещ, огромен. Така вибрираше в нея. Фейбиан я гледаше като обезумял. Нейната нетърпеливост да го приеме осуети намерението му да се въздържа. Пъшкаше в екстаз и се движеше в нея все по-бързо, все по-дълбоко. През цялото време се взираше внимателно в очите ѝ.

Започнаха да я завладяват чувства, които никога не беше изпитвала. Вътрешностите ѝ се раздираха. Започна да плаче. Въртеше глава, ръцете ѝ търсеха лицето му. Когато той се отпусна върху нея, тя го прегърна, за да доближи устните му до своите и го зацелува жадно. Гърдите му притискаха сладно нейните, когато се накланяше върху нея отново и отново. Тя не успяваше да контролира дишането си, лудешкото тупкане на сърцето си или приближаващия припадък. Когато Фейбиан вдигна бедрата ѝ и потъна дълбоко в нея, тя беше сигурна, че ще умре от удоволствие. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, бедрата и се вдигнаха високо, за да го посрещне по-добре. Необузданите ѝ стенания само засилваха буйната му страст. До мига, когато той се потопи в нея за последен път, тя беше изживяла екстаз три пъти.

Дълго време лежаха вплетени един в друг. Усети промяната в него, когато се отстрани от нея и хвърли на земята роклята ѝ.

— Фейбиан? — попита тя меко.

Той стана и закопча панталоните си. Остави я да гледа очертанията на широкия му гол гръб. Отиде да вземе ризата и шалчето си. После се върна, застана до леглото и се взря в нея с тъмни, обвиняващи очи.

— Какво има? — извика тя.

— Беше много хубаво, Миси — каза цинично. — Ти беше много гореща, много тясна. Бих казал, че това беше най-хубавото изпълнение, което някога съм имал.

Тя го гледаше разярена.

— Защо, ти...

— Има само един проблем.

— Какъв проблем? — почти извика тя.

— Ти не беше девствена!

Думите му бавно пронизаха съзнанието и. През това време той вече беше прекосил стаята, беше взел сакото си и отворил вратата.

— Ти, негодник такъв! — извика тя.

Захвърлената по него малка ваза само се разби в затръшнатата врата. Миси избухна в сълзи.

ГЛАВА 28

— Добър вечер, достопочтени Уайт, госпожо Уайт — каза Мелиса.

— Добър вечер, скъпа — отговориха едновременно семейство Уайт.

Мелиса посрещаше гостите, които пристигаха на вечеря у тях. Облечена в красиво съчетаващи се зелена рокля и обувки, с богато накъдрена коса и съвършено гримирана, тя беше прекрасно цветно петно на фона на лъскавите антики във фойето.

— Изглеждаш божествено, скъпа моя — каза преподобният Уайт усмихнат и погледна надолу към ръката на Мелиса. — Какъв красив годежен пръстен. Надявам се, че ти и Джеф ще провъзгласите тази вечер новата дата за сватбата.

— Изглеждаш напълно възстановена след злополуката — добави госпожа Уайт. — Толкова се зарадвахме, когато се присъедини към нашата група за изучаване на Библията!

— Благодаря и на двама ви за милите думи — отговори Мелиса. — Чувствам се по-добре. Сигурно в най-скоро време с Джеф ще насрочим новата дата на нашата сватба. Заповядайте в салона. Там са родителите ми.

Мелиса придружи възрастната двойка до хола, където те любезно се поздравиха с Шарлот и Хауард. Входният звънец иззвъня и Мелиса се върна да посрещне новите гости.

Лея Агнес, облечена в морскосиня рокля, се вмъкна вътре.

— Здравей, скъпа — каза тя и целуна момичето по бузата. — Тази вечер приличаш на кукла.

— Благодаря, леля Агнес — отговори Мелиса в прегръдките на жената — Ти също изглеждаш много добре.

— Джеф пристигна ли вече? — продължи лелята.

Мелиса поклати глава, като се обърна да закачи палтото ѝ на закачалката.

— Не още. Трябва да се изкъпе и преоблече след работа. После ще вземе майка си. Но сигурно скоро ще се появи.

Агнес забеляза пръстена на ръката на момичето и щастливо се засмя.

— Позволи ми да погледна този камък, скъпа.

Усмивната, Мелиса протегна ръка. Агнес се загледа в играта на светлината върху овалния скъпоценен камък и подсвирна.

— Ще чуем ли някакво съобщение тази вечер? — попита, като намигна. — За сватба например.

— Страхувам се, че не още, лельо.

Агнес се намръщи.

— Шарлот ми каза, че не искаш да се омъжиш за Джеф, докато не намериш всички тия изгубени години. Това е пълна глупост, мене ако питаш — бързо прегърна момичето. — Не разбираш ли, че всички те обичаме точно такава, каквата си. Ти се превърна в чудесно създание! — Агнес заклати пръст пред лицето и. — Да не объркаш работите, дете!

— Благодаря, лельо Агнес.

Като гледаше леля си да влиза в салона, Мелиса внезапно съжали своята далечна братовчедка. Само ако знаеха всички тези хора каква е истината... Натъжи я фактът, че, изглежда, бедната Миси не липсваше на никого. Дори много се страхуваха Миси да не стане отново такава, каквата е била преди.

Когато на вратата се позвъни отново, Мелиса се обърна, за да посрещне Джеф и неговата майка — Айрин Далтън. Тя беше хубава жена, висока и стройна. Подобно на сина си, имаше руса коса и сини очи. Мелиса беше щастлива от факта, че през изминалите седмици двете с Айрин бяха станали добри приятелки.

— Мелиса — извика Айрин, като прегърна сърдечно момичето. — Джеф ми каза за годежния пръстен. Позволи ми да го разгледам.

След като Айрин спря да ахка и охка над диаманта, Джеф се приближи, прегърна и целуна годеницата си.

— Тази вечер си поразителна, любима — прошепна той, като я гледаше с възхитени очи.

— Ти също изглеждаш много добре — отговори тя. Беше толкова хубав в своя тъмносин костюм. Тримата влязоха заедно в салона. След

като всички поздравиха новодошлите. Хауард наля шампанско на всеки и вдигна тост.

— Да прием за надеждата скоро да чуем сватбени камбани — произнесе той.

Всичко го приветстваха, Джеф намигна на Мелиса. Тя се усмихна насила. От цялото си сърце желаше да може да захвърли всичките си скрупули и да се омъжи за него.

Малко по-късно баща ѝ отвори вратата и въведе един непознат, висок мъж на средна възраст с тъмна пооредяла коса.

— Мелиса, скъпа, спомняш си Джордж, нали? — попита Хауард.

Мелиса мигаше срещу мъжа безизразно. Той я гледаше въпросително.

— Това е Джордж Шмидт, управителят на нашата фабрика — продължи мило баща ѝ.

— Миси? — мъжът, наречен Джордж, се обърна към нея объркан.

— Сега предпочитам да ме наричат Мелиса — каза тя, докато Джордж ѝ целуваше ръка. — Радвам се да се запозная с вас, господин Шмидт.

Когато Джордж изумен погледна своя домакин, той обясни:

— Споменах ти по-рано, Джордж, че след падането дъщеря ни страда от някои пропуски в паметта.

— А, да — кимна той към нея — Надявам се, че се чувстваш по-добре Мис... Мелиса?

— Благодаря, добре съм — отговори тя.

След кратко време компанията се премести в трапезарията, където прислужниците сервираха чудесна храна. Имаше пилешко фрикасе с лимон, оризов пилаф, грах в пикантен сос, чудесни домашно приготвени печива.

Джеф и Мелиса седнаха един до друг, Джордж Шмидт — срещу тях. Тя се хранеше с деликатни движения, като поемаше храната на малки хапки и учтиво разговаряше с гостите. Смущаваше я, само че през време на вечерята Джордж я наблюдаваше настойчиво.

Разговорът беше обикновен. Въртеше се около членовете на църковното настоятелство и държавната политика, около тенденцията за спадане на търговията и увеличаването на престъпленията в града. Джордж говореше малко и продължаваше с поглед да изучава Мелиса.

По-късно, когато всички приключиха с десерта, той се изкашля и попита:

— Мелиса, защо не излезем да изпушим по една цигара?

Последва напрегната тишина. След това Джеф покровителствено взе ръката на Мелиса и се обърна към Джордж.

— Мелиса вече не пуши.

— О, така ли? — попита той, като се смееше. — Лош навик, нали, Мелиса? Аз също бих искал да откажа цигарите.

— Да, предполагам, че би могъл — каза тя сковано.

Той ѝ намигна.

— Но за малко ще ме придружиш навън, нали, Мелиса? Трябва да обсъдим някои проблеми във фабриката.

Джеф се наклони отново да отговори вместо нея, но тя стана и каза спокойно:

— С удоволствие ще придружа господин Шмидт на терасата.

Двамата се извиниха и излязоха навън през задната врата. Джордж запали цигара, а Мелиса стоеше напрегната край него. Нощта беше студена и изпълнена със звуци. От време на време се чуваха щурци и сови, листата на дървета потрепваха от полъха на нощния вятър. Пред тях меко проблясваше водата на басейна. Повърхността му се къдреше от вятъра.

— Защо не идваш на работа? — попита накрая той.

— Баща ми не ти ли е обяснил как стоят нещата?

— Обясни ми. Но тази Миси Монроу, която познавах, щеше да дойде във фабриката независимо дали има пропуски в паметта или не.

Тя направи една-две крачки.

— Може би сега интересите ми са различни?

Той се изсмя.

— Между другото ние изтеглихме кредит от банката и най-сетне докарахме онези стругове от Япония. Чакахме ги девет месеца. Вече ги монтирахме и започнахме да ги програмираме — замълча за момент. — Това беше една от мечтите ти, нали?

Тя започна неуверено да обяснява.

— Както ти казах... получих тези пропуски...

— А аз пък съм, педераст? — провлече цинично той. Хвърли цигарата и я загаси с крак. — Мисля, че това не те интересува, защото ти не си Миси Монроу.

Тя го погледна зяпнала от почуда.

— Какво искаш да кажеш?

— О, външно ти наистина приличаш на нея — продължи той, — но в действителност си съвсем различна. По-млада си и с коренно различен характер.

— Хората... могат да се променят — заекна тя.

— О, хората — да — възрази той, — но тази Миси Монроу, която познавах — не.

Тя мълчеше. Мъчеше се да запази присъствие на духа. Накрая попита:

— След като не съм Миси, тогава коя съм? И къде е изчезнала тя?

Той се разсмя.

— Да, това се питам и аз — стисна той зъби замислен. — Предполагам, че си някоя далечна роднина, братовчедка може би. Сигурно вие двете сте си разменили местата на шега или нещо такова. Мога да разбера защо Миси е поела такъв риск.

Лицето на Мелиса пламна от точността на неговото предположение.

— Това, което допускате, господин Шмидт, е напълно немислимо. Миси... т.е. аз нямам причина да се впусна в такава лудория. Освен това, след като не съм Миси, защо всеки ме приема за нея?

Той помълча за момент, после каза:

— Защото всички отчаяно искат да повярват, че ти си тя.

Мелиса се опита да се изсмее, но гласът ѝ изписка във фалцет.

— Господин Шмидт, уверявам ви, че си измисляте.

— Ни най-малко — той прие играта и пристъпи по-напред. — Не се притеснявай, няма да разпиля бобените зърна.

— Но няма никакви зърна за...

— Балони!

Тя се замисли за момент, като търсеше общото между зърната и балоните. Накрая каза:

— Ако това, което казвате, наистина е така, господин Шмидт, защо не кажете истината и на другите?

Той се усмихна.

— Защото ти си едно добро момиче, госпожице Мелиса, или която и да си. Тази вечер видях най-малко петима от гостите да те гледат с изключителна любов и преданост.

Мелиса прехапа устни.

— Какво ще стане, ако... това, което казвате, е вярно? Какво от това, ако поради чудата приумица на съдбата двама души са били разменени?

Той замълча за момент.

— Имаш предвид трайно разместване?

— Може би безвъзвратно.

Той подсвирна.

— По дяволите. Искаш да кажеш, че двама души са живи и здрави, но са сменили местата си? Както правят в киното?

Мелиса нямаше представа за какво говори той въпреки това добави:

— На каква личност ви приличам?

— Изглежда, ти си там, където трябва да бъдеш. Затова защо да не се радваме? Всички тук са луди по тебе. Ти също си щастлива, нали?

— Да... но може ли да търся щастието за чужда сметка?

Той тръсна глава.

— Ако се притесняваш за Миси, сигурен съм, че където и да е, тя ще се оправи.

Мелиса беше напълно смаяна. Джордж се обърна и влезе в къщата.

Когато гостите започнаха да се разотиват, Джеф помоли негово преосвещенство и госпожа Уайт да изпратят майка му, тъй като им беше на път. Искаше да бъде още малко с Мелиса. След като останаха сами, двамата се разходиха около басейна.

— Вечерта беше великолепна — прошепна Джеф, като стискаше ръката ѝ. — Но едно нещо би я направило по-хубава.

Тя се наслаждаваше на хубавите му черти, осветявани от лампите около басейна.

— Съобщението за нашата сватба?

— Ти си медиум — подразни я Джеф.

Тя извъртя очи.

— Наистина трябва да съм малоумна, за да не разбера някои очевидни намеци.

Той се усмихна и очарователните му трапчинки се появиха.

— Кой знае? Може би, ако ти извия ръцете, ще се предадеш?

— О, Джеф! — тя го изгледа неуверено. — Толкова много неща обичам тук, но не съм сигурна, че още дълго ще издържа тази неизвестност.

Почувства пръстите му напрегнати върху своите.

— Какво искаш да кажеш?

Тя въздъхна.

— Джордж Шмидт знае, че не съм Миси.

— Какво? — спря изведнъж Джеф. — Разкажи ми за какво говорихте?

— Той ме изобличи тази вечер. Каза, че съм напълно различна от нея, че дори съм по-млада и че не е глупак, за да се опитвам да го заблуждавам.

— По дяволите — възкликна Джеф.

— Каза ми, че останалите не си задават въпроса дали съм Миси, просто защото много желаят да повярват, че съм истинската Миси.

Джеф кимна навъсен.

— Това е вярно. Трябва да поговоря с Джордж.

— Не се безпокой. Той каза, че няма да бъде този, който ще хвърли балона.

Той се усмихна.

— Искаш да кажеш да разпилее бобените зърна?

— Нещо такова... — тя млъкна. Изражението ѝ беше доста загрижено. — Не виждаш ли колко тъжно е това?

— Какво искаш да кажеш?

— Никой не иска Миси обратно.

Той се намръщи.

— Ако наистина е така, то тя сама си е виновна.

— Но аз наистина мисля, че не сме справедливи към нея — продължи сериозна Мелиса. — Дори и Джордж. Той допуска, че не съм измамница, но, изглежда, не го е грижа, какво е станало с нея. Пръстът си няма да мръдне, за да ѝ помогне. Това включва и факта, че няма да каже истината на майка и татко.

Той я прегърна силно.

— Любима, мисля, че прекалено се задълбочавах. Съдбата те донесе тук и ни събра заедно. Защо просто не се радваме?

Тя въздъхна измъчена.

— Това, което Джордж каза, е много хубаво, но аз все още се тревожа.

Той притисна ръката и до сърцето си.

— Остави проблемите си тук, живот мои — трескаво прошепна той. — Обещавам да се погрижа за тях.

Джеф я придърпа в сянката на близкото бунгало и я целуна страстно. Мелиса отвърна пламенно на целувката му. Наслаждаваше се на аромата му, на вкуса и топлината на устните му.

След малко спряха да се целуват, за да си поемат дъх. Прегърнати гледаха водата.

— Ако не беше толкова студено, бих ти предложил да се натопим — прошепна той.

Очите ѝ станаха огромни.

— И да облека един от онези скандални бански костюми?

Той ѝ намигна важно.

— Бихме могли да го направим и без него.

Тя беше поразена.

— Дали това означава същото, което си мисля?

— Разбира се! — когато тя възкликна, той докосна върха на носа ѝ с пръст и добави: — Скоро ще ти купим бикини.

Тя тръсна глава упорито.

— Джефри, успях да се приспособя към условията на двадесети век, но никога няма да сложа върху себе си това крайно неприлично бельо.

— Никога? Хайде да се обзаложим — подразни я той. Притисна я до близката колона и започна да я гъделичка. Тя изписка и се напрегна да се пребори, но, извивайки се, неволно се притисна към него. Веднага след това борбата спря.

Джеф я хвана за раменете и я притисна към колоната. Тя почувства силното пулсиране на неговата мъжественост. Погледът му сякаш я пронизваше. Никога не беше я гледал толкова особено. Сякаш в този момент беше готов да я погълне.

— Мелиса, омъжи се за мен! — прошепна дрезгаво той. Наведе се развълнуван и започна да я целува по лицето. — Моля те, кажи, че ще го направиш! Мисля, че ако скоро не те притежавам, просто ще умра!

— Зная, Джеф. Чувствам се по същия начин — отговори, останала без дъх, тя. — Но защо не искаш да разбереш? Не мога да се обвържа истински с теб, преди да съм се уверила, че Миси е щастлива.

Той тежко въздъхна и погледна към вратата на близкото бунгало.

— Тогава искам да се любим, мила — настояваше дрезгаво той. Пръстите му играеха в косата ѝ. — Ако времето или съдбата ни разделят... ще ни остане поне това преживяване.

— О, Джеф! — сърцето на Мелиса преливаше от любов и печал. — Трябва да разбереш, че всъщност аз все още принадлежа на Фейбиан.

— Да върви по дяволите Фейбиан Фонтено! — извика бурно той и обви лицето ѝ с ръце. — Бих умрял, но не бих позволил на този негодник да те докосне! Ти си моя, Мелиса. Моя... Никога недей да забравяш това.

Джеф я целуна жадно. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ.

Тя започна да стене от удоволствие — беше изпълнена с любов и желание. Това чувство беше по-силно от верността към семейството и съвестта, която я теглеше към миналото. Копнежът по него ѝ причиняваше почти физическа болка. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Всеки неин дъх го поглъщаше. Женската ѝ същност жадуваше за мъжката му топлина. Пръстите ѝ блуждаеха по гърба му. Устните зовяха името му.

Когато я дръпна към кабината, тя все още се колебаеше. Джеф заобиколи до близкия стол, седна и я сложи на коленете си. Тя почувства стегнатите мускули на бедрата му, възбудената му мъжка сила, която се притискаше към нея. Разбра, че ще му се отдаде, ако ще и след това да умре.

— Какво има, любима? — придумваше я нежно той, като я притискаше към себе си и я целуваше по лицето — Да не би да се страхуваш, защото си девствена? Защото ти е за пръв път?

Малко беше да се каже, че е изплашена. Беше толкова развълнувана, че почти не можеше да диша.

— Не се страхувам от теб, Джеф — прошепна тя.

Почувства го, че се напрегна.

— Само не ми казвай, че Фонтено те е насилил да...

Тя поклати глава упорито.

— Не, никога не се е опитвал да ме насилва.

— Тогава какво има, любима? — попита той, като целуваше шията ѝ.

Тя въздъхна тежко и преплете пръсти с неговите.

— Досега никога не съм го правила.

— Знам това.

— Искам да кажа... както на тебе ти се иска. Може би ще сбъркам нещо?

— Нима нашата любов е грешна? — попита той, а в гласа му се долови болка.

Измъченият ѝ поглед срещна неговия.

— Разбира се, не, любими. Не би могла да бъде. Но може би...

— Да?

— Знам, че аз и моите приятелки са... не са... — нещастно заекна тя.

— Какви?

Тя се отдръпна и го погледна тъжно.

— Аз не съм сексуално освободена жена, Джефри. Може би ще те разочаровам.

Когато той започна да се залива от смях, тя съвсем се обърка. Разроши косите ѝ и каза:

— Скъпа, трябва да знаеш, че досега не са успели да ме заинтересуват сексуално освободените жени.

Тя грейна щастлива.

— Наистина ли, Джеф. Тогава искаш да кажеш...

Той я щипна по носа.

— Искам да кажа, че много повече ми харесва да похитя една целомъдрена жена от деветнадесети век.

Очите ѝ станаха огромни.

— Това означава ли, че ти си похитител на млади жени, Джефри?

— Само на една млада жена — цялата му шеговитост изчезна. Целуна я отново. — Отдай ми се, ангел — прошепна той. — Кажи ми, че от този момент ще бъдеш моя. Довери ми се, любима!

Мелиса не можеше да устои на пламенните му молби. Той беше прав. Ако съдбата ги раздели, те щяха да пазят спомена за тази нощ в сърцата си.

— Вярвам ти, Джеф? — прошепна му тя. — Твоя съм.

Секунди по-късно влязоха в тъмното бунгало. Джеф пусна резето. Вътре имаше само маса, столове и няколко шезлонга. Стените от трите страни бяха солидни. Предната беше цялата в прозорци, от които струяха снопове светлина.

— Ще бъдем ли... спокойни тук — попита тя.

— Да, скъпа. Вратата е заключена, а и никой няма да дойде — той се засмя сухо. — Всъщност Миси от време на време ме е водила тук и знам, че е безопасно.

Тя застина в ръцете му.

— Нима вие с нея някога...

— Не!

— Радвам се — каза тя, а след това бързо добави — Не искам да кажа, че имам някакво право да те обвинявам за живота ти преди...

Той я притисна до себе си и каза пламенно.

— Чуй ме, Мелиса, и никога не забравяй това: преди да се появиш тук, за мен нямаше живот.

Целува я толкова дълго, че тя се разрида от щастие.

В стаята беше хладно, но никой не забелязваше. Две сребърни сенки, вплели устни и тела, тръпнеха в горещо желание. Стеснителна по природа, Мелиса усети, че няма търпение да се отдаде на мъжа, когото обичаше. Когато Джеф започна да разкопчава роклята ѝ, пръстите ѝ автоматично посегнаха към копчетата на ризата му. Той свали роклята ѝ внимателно и я постави на стола. Старателно подреди и ризата си, и се обърна отново към нея. Устните му покриха с целувки тялото ѝ, докато сваляше бикините, сутиена, чорапогащите, обувките.

Тя трепереше от възбуда и милваше гърдите му, врата му, мъжественото му лице.

След като я съблече, Джеф се отдръпна и започна да я гледа на оскъдната светлина.

— Господи, ти си невероятно красива — прошепна той.

Наведе се над нея и притисна устни към голите ѝ гърди. Цялото ѝ тяло се наелектризира.

— Добре ли си, любима? — попита той...

Езикът му пърхаше върху напрегнатите ѝ зърна.

— О, да — задъха се тя, вплела пръсти в копринената му коса. — Това е нещо, което никога не съм чувствала преди. Прилича на лудост... Най-сладката лудост, която тялото може да усети.

— Знам, скъпа.

Когато той впи устни в гърдите ѝ, лек вик се отрони от нея. Дори лудостта не можеше да се сравни с необузданата възбуда и мъчителното желание, което я обхвана. Притискаше се към чудесната му топлина. Беше двойно възнаградена — устните му се впиха по-дълбоко в плътта ѝ, а пръстите му се плъзнаха надолу и се загубиха в най-интимните ѝ части.

Мъчителен стон се изтръгна от гърлото му, когато почувства нейната влажна готовност. Притегли я към близкия шезлонг и я положи под себе си.

Голите му гърди бяха божествени. Толкова горещи. Премазваха възбудените ѝ зърна. Целуваше я все по-страстно, докато откопчаваше колана и сваляше ципа на панталоните си. Гласът му беше дрезгав.

— Скъпа, мисля, че не мога да чакам!

Въпреки че всяка частичка от нея се стремеше към него, в последната минута я връхлетяха съмнения.

— Джеф, бихме ли могли...?

— Какво бихме ли могли, мила? — достигна до нея полузашеметеният му отговор.

— Чудех се... Човечеството е достигнало такива постижения. Няма ли начин да се предпазим от забременяване?

Застанал нащрек, Джеф гледаше към нея сериозно.

— Не си ли чела нещо по този въпрос?

Тя пламна.

— Всъщност дамите никога не биха... Добре, когато достигах до... — тя се покашля нещастно, — интимните отношения между мъжа и жената, когато четях, аз винаги отклонявах поглед.

Въпреки че беше много възбуден, Джеф се усмихна. Целуна крайчеца на устните ѝ и попита дрезгаво:

— Не искаш ли моето дете, ангел мой?

Тя въздъхна от удоволствие, когато почувства неговата мъжественост, твърда като камък, да се притиска към нея.

— О, да, любими. Но понеже нещата са толкова крехки... Мислех си, че е по-добре... Има ли начин, Джеф?

Джеф се взираше надолу към нея. Сърцето му преливаше от любов и желание към жената, върнала отново живота за него. Изтръпваше при мисълта, че би могла да го напусне някой ден. Отново си припомни за петнадесети май, деня, когато тя трябваше да се омъжи за Фейбиан Фонтено. Съдбоносната дата, на която би могъл да я загуби. Едно дете би могло да ги свърже. Ако беше бременна, може би щеше да остане...

— Джеф?

Той се взря отново в разширените ѝ, доверчиви очи. По дяволите щеше да гори в пъкъла за това.

— Съжалявам, любима. Предполагам, че трябва да оставим съдбата да реши — прошепна той.

Плъзна ръце под бедрата ѝ и ги повдигна към себе си. Прилепил устни до нейните, той проникна бавно в горещата ѝ, тясна вътрешност. Беше божествено. С огромно напрежение, той обузда един силен подтик. Не преставаше да шепне утешителни думи.

Въпреки нежността му, неговата гореща сила сякаш усука вътрешностите ѝ. Почувства силна болка, но и удоволствие, че се е отдала на мъжа, когото обича. Вкопчи пръсти в раменете му и извика, когато загуби целомъдреността си.

Той я целуваше нежно и се движеше бавно в нея.

— Обичам те — прошепна той, проникнал най-сетне изцяло в нея.

— Аз също те обичам — отговори тя, като се притискаше към него.

— Това, което ми даде тази вечер — добави той дрезгаво, — ще блести в душата ми вечно.

— Това, което ми даде ти — отговори тя, — изпълни сърцето ми до края на дните ми.

Когато я целуна отново, той почувства, че лицето ѝ е влажно.

Мелиса прославяше чудната страст на Джеф. Болката се изгуби в чувството на прелестно съединяване. Когато започна да се движи в нея, тя извика от напрежение. Повдигна се да го целуне жадно. Той отговори с няколко дълбоки тласъка, които възпламениха екстаза в нея.

Гласът му дойде дрезгав и измъчен.

— Не би трябвало... Можех да те нараня... Не мога да се спра.

— Не спирай, любими — подтикна го тя.

След това чу неговия лудешки вик. Устните му я задушиха. Слабините му притискаха нейните, донасяйки и на двамата неудържим до припадък екстаз... след който дойде покоят и чудото на отрезвяването.

Много по-късно, когато Мелиса се прибра в тъмната къща, застана срещу централната колона и видя нещастния образ в малахитовия овал. Миси и се заканваше с пръст и бълваше сърдити думи. Мелиса не можеше да ги чуе, но се досещаше за тяхното съдържание.

— Какво да правя? — извика Мелиса.

— Махни ме оттук — крещеше Миси вбесена. Стоеше до централната колона. Опитваше се да се свърже с братовчедката си, от която я разделяха сто и четиридесет години.

— Не можеш ли да разбереш какво ти казвам, глупачке? Трябва да ми помогнеш да се измъкна оттук! О, по дяволите, ти не можеш да ме чуеш!

Миси се втурна нагоре по стълбите и прекара нощта в неутешими ридания.

ГЛАВА 29

На следващата сутрин Миси крачеше гневно по терасата. През цялата нощ не беше мигнала.

О, този негодник, Фейбиан Фонтено! Беше се отдала на този мерзавец. Беше правила недопустимо похотливи неща с него. А след това той беше имал наглостта да отбележи, че не била девствена! За какъв се мислеше? Той беше ли девствен? Или беше прекарал живота си в манастир? Кой беше той да хвърля кал върху нейното име? Тези въпроси я накараха да се усмихне горчиво, Фейбиан Фонтено не беше нищо друго, освен тъп неандерталец, в който, подобно на деветдесет и девет процента от мъжкото население, бяха вкоренени праисторическите предразсъдъци. Добре, има какво да му каже тя, ако въобще някога се срещне с този негодник!

Миси влезе в стаята. Погледът ѝ попадна на леглото. Под натиска на спомена за изминалата нощ внезапно избухна в сълзи. Хвърли се върху завивката, за да усети отново аромата, с който бяха пропити все още чаршафите.

— По дяволите! — извика тя, потънала в примесена с горчивина сладост от спомена за трескавото им любене.

О, небеса! Беше славно преживяване. Беше я накарал да крещи от страст. Беше я разтърсил! И сега... Сега беше безнадеждно влюбена в най-големия негодник на света.

Влюбена? В него? О, тя беше обречена. Господ да ѝ е на помощ.

Миси заби юмруци във възглавницата и заплака неутешимо. Какво щеше да прави сега?

Еlegantно облечен и безукорно избърснат, Фейбиан Фонтено закусваше с баба си и дядо си в трапезарията на семейната им къща.

— Забавлява ли се снощи, скъпи? — попита баба му.

Фейбиан отпи от кафето, но щеше да се задави. Успя все пак да се усмихне на милата дребна, белокоса старица.

— Вечерта беше забележителна, бабо — каза той сухо.

— Хубаво беше да се видиш с Мелиса отново — вметна Пиер. Фейбиан кимна.

— Така е, дядо, но сега тя предпочита да я наричат Миси.

— О, и ние забелязахме това — отговори Пиер, като почесваше брадата си. — Момичето изглежда много променено по характер след падането си.

— Вярно е — съгласи се Фейбиан иронично.

— Обсъждахте ли нова дата за сватбата? — попита Анет. — Видя ми се напълно възстановена след злополуката.

Фейбиан въздъхна.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, бабо, но младата дама не иска да се обвързва с мен.

— Но защо, скъпи? — възрази Анет. — Коя жена не би копняла да се омъжи за теб?

Фейбиан повдигна салфетка към устните си, за да прикрие една усмивка на възражение.

— От много години мечтаем да обединим нашето имение с това на Монтгомъри — продължи Пиер. — Това беше най-голямото желание и на покойните ти родители. От друга страна, нарушаването на брачния договор, направен още от тях, ще бъде смъртен грях и оскърбление за нашите две семейства.

— Да, трябва да сложиш край на това отчуждение — добави Анет и докосна ръката на Фейбиан. — Скъпи, не искаме да те насилваме. Но, както знаеш, дядо ти и аз сме в златните си години вече. Толкова искаме да те видим задомен и щастлив.

— А най-много от всичко би ти харесало да се погрижиш за няколко сладки внучета, които да подрусваш на коленете си? — попита Фейбиан, като намигна.

Анет и Пиер си размениха смутени погледи. След това Пиер се усмихна и каза:

— Но, разбира се, Фейбиан!

Фейбиан потъна в дълго мълчание. Накрая каза:

— Не се притеснявайте, бабо, дядо. Ще убедя младата дама да се осъзнае. Сега, ако вие двамата ме извините...

Той стана, целуна баба си по бузата, кимна на дядо си и излезе.

Разговорът с тях все още се въртеше в главата му, докато яздеше в свежата априлска сутрин към плантацията на семейство Монтгомъри. Той беше предан внук. Родителите на майка му бяха живели в тяхната къща, откакто Фейбиан се помнеше. Всъщност двамата бяха емигрирали в Америка от Франция със своите родители, дълго преди Фейбиан да се роди. След смъртта на дъщеря си и зет си преди две години, възрастните ла Брант постоянно убеждаваха Фейбиан, че е въпрос на чест да спази брачния договор, подписан преди двадесет години.

Любовта и предаността на Фейбиан към двете поколения негови предци и желанието му да не петни паметта на родителите си, бяха от голямо значение за него. Тези чувства го принуждаваха да държи на споразумението, въпреки че всяка частица от мъжката му гордост се бунтуваше срещу идеята за сватба с прекалено деликатната Мелиса Монтгомъри.

Сега Мелиса се беше превърнала в неговата малка избухливка Миси. Слабините му изтръпнаха при спомена за лудешката страст през изминалата нощ. Тя беше божествена! Той копнееше за всеки миг от тяхната интимност... Докато мъглата на страстта не се беше вдигнала и той не беше разбрал, че тя не идва девствена при него. Дори и сега мисълта, че е била с друг мъж, го правеше луд от ревност.

Защото я обичаше! Осъзнаването на този факт беше като удар в корема. Разбира се, обичаше малката кавгаджийка. Щеше да бъде проклет, ако допуснеше някой друг да я докосне отново.

Освен това тя можеше и да забременее, помисли той, като си спомни неотдавнашния си разговор с баба си и дядо си. Добре би било, ако в утробата ѝ зрееше един малък Фонтено. Тази мисъл го накара да побеснее от пламенно чувство за собственост. Най-съкровено му желание беше тя да бъде вечно негова.

Така можеше да я постави на колене и тя да се омъжи за него много бързо, като я предупреди ясно, че ще я напляска, ако само погледне друг мъж отново. Със сигурност щеше да бъде благодарна на благоволенieto му да я вземе за жена, въпреки че не е девствена. Щеше да я превърне в покорна своя съпруга.

Самодоволна усмивка изкриви устните му. Проблемите му щяха да се разрешат. Той се поздрави за мъдростта си и похвалното великодушие. Запаля пура в своя чест.

Миси все още ридаеше в леглото, когато майка и влезе в стаята.

— Миси, скъпа, Фейбиан е тука и иска да те види.

Миси вдигна подпухналото си лице от възглавницата.

— Кажи му да върви по дяволите!

Лавиния се подсмихна и пристъпи да седне до дъщеря си. Пресегна се да оправи разрошената ѝ коса.

— Хайде, мила, какъв е проблемът? За какво са всички тези сълзи?

Миси седна до майка си, а долната ѝ устна трепереше.

— Фейбиан и аз се скарахме.

— Тогава не мислиш ли, че е време да се целунете и да оправите нещата?

— Не.

— Но, Миси — смъмри я Лавиния. — Би могла поне да слезеш долу и да поговориш с бедното момче.

Миси изгледа майка си кръвнишки.

— Много добре — отстъпи тя неохотно. — Ще говоря с това говедо. Но само за да си доставя удоволствието да кажа на този глупак какво да направи със себе си.

Лавиния я погледна с обич.

— Имаш ли нужда да оправиш тоалета си?

— Не, благодаря — отговори Миси с необичайна официалност.

— Добре тогава, мила, Фейбиан те чака в салона — като клатеше глава, Лавиния напусна стаята.

Миси стана и отиде до тоалетката. Намокри една кърпа и избърса лицето си. Начумери се на зачервените си очи и подпухналото лице, които видя в огледалото. Личеше, че е плакала цяла нощ. Колко мразеше Фейбиан, че щеше да я види в такъв вид и да си помисли, че толкова се измъчва от отношението му към нея!

Решително напусна стаята и слезе по стълбите. Влезе в салона и замръзна, като го видя да стои срещу нея.

Беше направо великолепен, облечен в кафяв кадифен костюм и светлобежови панталони. Избръснатото му лице откриваше идеалните му черти. Гъстата му коса блестеше на слънчевата светлина.

Дълбоките му очи я гледаха със странна смесица от нежност и нерешителност.

Неочакван водопад от чувства се изля върху нея — гняв, страх, обич, омраза и зашеметяващо сексуално желание.

О, небеса! Какво ставаше с нея отново. Беше слязла по стълбите, решена да го постави на мястото му, а сега решимостта ѝ се беше разклатила от наелектризиращото му присъствие.

— Добро утро, Миси — каза той кратко.

— Добро утро — отговори тя враждебно.

Той се приближи, като се взираше в нея със странно съчувствие.

— Изглеждаш изтощена, любима!

Тя искаше да му каже да върви по дяволите, но успя само да потрепери гневно.

— Ти си плакала, ангел мой — прошепна той.

По дяволите, защо ѝ говореше така? Последното нещо, което беше очаквала от него, беше тази изпепеляваща нежност. С цялата си същност искаше да му изкрещи да не я нарича ангел. Искеше да му изкрещи да вземе гнусните си нежности и да си ги завре, където иска... Но не можеше. Внезапно, за неин ужас и безкрайно унижение, очите ѝ се напълниха със сълзи, а в следващия миг беше в неговите ръце.

— Ти плачеш заради мен — прошепна той в косата ѝ.

Тя кимна в бурни ридания.

Устните на Фейбиан похитиха нейните пламенно. Тя се притисна към него отчаяно. Искеше да го целува, докато страстта заличи спомена от болката. Когато езикът му самоуверено се стрелна навътре, сладостни чувства и желания я обхванаха така буйно, че главата ѝ се замая. Гневът и наранената ѝ гордост веднага бяха забравени, Фейбиан шепнеше нежни думи и трескаво целуваше страните ѝ, брадичката, шията и отново треперещите ѝ устни. Риданията се стопиха... Вик на неудържим копнеж...

Възбудата на Фейбиан беше равна на нейната. Вкусът на сълзите и сладостта на устните ѝ предизвика лудешко желание у него. Искеше я толкова много, че щеше да я вземе още тук, на пода, но благодарение на небесата те залазиха благоприличие. Фейбиан реши, че няколко думи за успокоение щяха да подействат добре и прошепна, като хапеше ухото ѝ:

— Не се тревожи, любима. Реших да ти простя.

Миси беше толкова отнесена от всепоглъщащата магия на прегръдката му, че не успя добре да чуе казаното. Но когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, с яростен, вбесен вик Миси се отскубна от него.

— Решил си да ми простиш? — крещеше тя — Ти си решил да ми простиш?

Той с учудване гледаше разяреното ѝ лице.

— Защо? Да, любима...

Миси трепереше. Лицето ѝ доби цвета на зряло цвекло.

— Ти си решил да ми простиш? Защо такъв арогантен, самонадеян, тъп глупак...

— Тъп глупак? — прекъсна я той. Не вярваше на ушите си.

Тя пристъпи към него и го заудря с юмруци по гърдите.

— Ти, голям надут дебелак, който сигурно си смъквал полите на половината жени по делтата на Мисисипи, си позволяваш да ми прощаваш?

— Въпрос на чест за мъжа е да вземе целомъдрена булка — вметна Фейбиан надутото. — И още, голямо великодушие е от моя страна да се ожения за девойка, която е продала стоката си.

— Продала стоката си! — изкрещя тя. — Как смееш да ми говориш така, ти, пропаднал син на Сатаната? Може да вземеш своето великодушие и да си го завреш отзад. Може да вземеш и себе си и...

— Миси, какво става тук? — чу тя гласа на баща ѝ.

Почти беше стъпкала Фейбиан в краката си, когато родителите ѝ се втурнаха. Джон и Лавиния гледаха ужасени към двамата. Те крещяха толкова силно, че цялата къща можеше да ги чуе.

Величествена в яда си, Миси се обърна към родителите си.

— Вие двамата: искам добре да ме чуете. Годажът ми с този неандерталец е прекратен, приключен! — извърна се към Фейбиан. — А колкото до тебе, Фейбиан Фонтено, ти може да целунеш дявола по задника, ти, глупава, надута мъжка свиня!

Миси чу невярващото възклицание на баща си и смаяната въздишка на майка си. Но реакцията на родителите ѝ скоро беше забравена, защото видя как Фейбиан пристъпва към нея, подобно на разярен бик. Чертите на лицето му бяха изкривени от яд. Когато посегна към нея, тя се сви, но беше късно.

Преди Миси да разбере какво става, Фейбиан я грабна за ръката, тръшна я на дивана, притисна я между коленете си и започна здраво да я шляпа по задните части. В присъствието на ужасените ѝ родители!

Миси крещеше с цяло гърло и се бореше като дива котка, но без успех. Тя размахваше ръце и крака, но Фейбиан не ѝ обръщаше внимание. Държеше я здраво между коленете си с едната ръка, а с другата я налагаше, но благодарение на многото фусты, тя не изпитваше почти никаква болка. Гордостта ѝ обаче беше жестоко наранена. Никога в нейния двадесет и пет годишен живот не беше унижавана толкова. Наистина никога преди това не беше бита.

Когато най-сетне той ѝ позволи да се изправи, тя застана трепереща от гняв срещу пребледнелия Фейбиан. Нищо неவிждаща от сълзите, тя с последни сили успя да го зашлеви по лицето и изкрещя:

— Мразя те и в червата! — обърна се и избяга от стаята.

Смутен от разстроеното ѝ лице, Фейбиан гледаше след нея. Не можеше да повярва какво беше направил току-що. Беше се поддал на гнева си.

Имаше малко време да се пребори със собствената си съвест. Лавиния и Джон пристъпиха към него възмутени.

Джон трепереше разгневен.

— Искам да ти кажа, млади човече, че няма да допусна да удариш дъщеря ми още веднъж. Независимо какъв те нарича тя, ако косъм падне от главата ѝ, кълна се, че ще те изгоня от къщата си, въпреки приятелството ми с теб, баба ти и дядо ти.

Объркан, Фейбиан прокара ръка през косата си.

— Прав сте, господине. Покорно моля да ми простите. Не разбирам какво ми стана? Мисля, че просто обезумях, когато ме нарече свиня. Но ви обещавам, господине, че това никога повече няма да се повтори.

Джон гледаше Фейбиан недоверчиво. Това подтикна Лавиния да се намеси.

— Джон, мили, Фейбиан изглежда толкова нещастен. Като теб и аз не мога да приема това, което той току-що направи. Но Миси ужасно го предизвика. Ние двамата бяхме свидетели на това.

Фейбиан протегна ръка към Джон.

— Господине, ще приемете ли моите извинения?

Джон въздъхна и стисна ръката му.

— Много добре, сине.

— Сега единственият въпрос е дали ще ти прости Миси — добави мъдро Лавиния.

— Знам — съгласи се Фейбиан мрачно. — Господине, моля ви да ми разрешите да се кача горе и да поговоря с нея!

Но Джон още беше ядосан.

— Млади човече, това просто не може да стане.

Лавиния отново стана посредник.

— О, Джон, нека да отиде. Та те ще се женят. Очевидно е, че двамата се обичат силно...

— Очевидно? — попита иронично Джон.

— Ами те се борят като кучето и котката. Какво искаш повече? — Лавиния продължаваше упорито — Качвай се горе и поговори с нея.

Фейбиан изхвърча от стаята като стрела и полетя по стълбите. Сърцето му блъскаше в ужасно безпокойство.

Влезе в стаята на Миси, без да почука. Тя се беше проснала на леглото и отчаяно ридаеше. Сърцето му се сви от нежност и вина, като я видя.

— Миси? — повика я тихо той.

Тя се обърна към него с гневен поглед.

— Да пукнеш дано!

— Любима, трябва да поговорим — помоли се той.

— Ха. Нямам какво да кажа на мъж, който разговаря чрез физическо насилие.

— Физическо насилие? — повтори той изумен.

Тя скочи от леглото.

— Да. Ти не си нищо друго, освен едно голямо говедо, Фейбиан Фонтено, което се забавлява, като тормози някой по-слаб от него.

Той преглътна.

— Миси... мила, толкова съжалявам.

Тя пристъпи към него като разярена тигрица.

— Знаеш ли, че ако бяхме в двадесети век, ти щеше да бъдеш затворен за това свое деяние?

Той беше озадачен.

— Двадесети век? Затворен? Жено, какви идиотщини приказваш?

Все още ядосана, Миси беше забравила всякаква предпазливост. Размахваше ръце пред лицето му и крещеше:

— Знаеш ли ти, че нямаше да бъда тук, ако не бях разменена с истинската ти годеница, скъпата малка Мелиса? Тя повече ти подхожда от мен. — Фейбиан я гледаше като паднал от небето. — И ако си я искаш обратно, можеш да отидеш в 1992 година и да се опиташ да си я намериш — продължи Миси злобно. — Сигурна съм, че все още е абсолютно девствена и целомъдрена. Освен ако Джеф не я е похитил!

— Джеф? Кой е този Джеф? — успя само да прошепне ужасен Фейбиан.

— Това е мъжът, за когото трябваше да се омъжа... в тази голяма къща... Докато онзи дяволски малахитов овал не развали всичко. О, небеса, помогнете ми. Трябва да се махна оттук!

— Господи, боже мой — прошепна Фейбиан. — Накарал съм те да полудееш!

— Не си въобразявай! — отсече тя.

Фейбиан падна на колене пред нея.

— Любима, прости ми. Държах се като абсолютно магаре. Извинявам се от дъното на душата си. Аз... аз те обичам, Миси.

Миси извика с неописуема болка и размаха юмрук пред него. Мразеше го, но думите му я просълзиха.

— Върви по дяволите. Как може да ми говориш така?

Сега вече имаше сълзи и в неговите очи.

— Защото е истина. Обичам те, Миси. От цялото си сърце!

— Нима не разбираш — важно заговори тя. — Аз не искам твоите извинения. Не искам любовта ти. Искам да се върна обратно в двадесети век — тя падна на колене до него и продължи да плаче унижена. — Само че не знам как да го направя!

— О, ангел мой! Толкова съжалявам!

Фейбиан я сграбчи и започна да я целува страстно. Тя хълцаше в устните му и също го целуваше.

— Любима, всичко е наред — прошепна той дрезгаво, като галеше косата ѝ, но Миси се извиваше и плачеше неутешимо. — Обещавам ти, че ще оправа всичко. Ще възстановя разума ти... някак. Кълна се. Никога няма да бъда груб както днес.

— О, Фейбиан!

Нещо се прекърши у Миси. Тя едновременно го мразеше, обичаше го и изгаряше от желание по него. Изливаше целия си гняв, болка и нужда в целувката им. Отчаяно искаше да построи мост над пропастта между тях, а той в отговор я целуваше ненаситно.

След секунди тя разкопчаваше панталоните му и го събори на пода.

— Искam те вътре в мен — задъхваше се тя. — О, господи. Моля те, веднага.

Той отстъпи с измъчена въздишка. Протегна ръце под полите ѝ, за да смъкне бельото ѝ.

— Миси, обичам те — шепнеше той трогателно, когато проникна в нея силно и дълбоко.

С вик на удоволствие тя обви високо краката си около кръста му, като шепнеше мили думи.

Той спря за момент и погледна надолу към обезумелите ѝ очи.

— Първо ми кажи, че ми прощаваш. Моля те, Миси!

Думите му отново я разплакаха. Никога преди това не беше ѝ казвал „моля те“.

— Прощавам ти — прошепна тя.

— Кажи ми, че ме обичаш — добави той.

— Така е.

— Кажи го!

— Обичам те, Фейбиан!

Думите ѝ бяха възнаградени с агонизираща въздишка и силен тласък. Миси се огъваше под великолепното му тяло. Това, което изпитваше, беше изпепеляващо, обвързващо, караше я да крещи от възторг. Устните и трескаво пиеха неговите.

Той я целуваше хищно, потъваше дълбоко в нея. Палещата и вътрешност се притискаше към него толкова страстно. Виковете на удоволствие го изтръгнаха от контрол. Коленичи, притисна я към себе си. Започна да я обладава с дълбоки тласъци, които я очароваха. И двамата бяха изпаднали в божествен екстаз. Той беше напълно задоволен, когато чу нейния вик и почувства как се разтапя в ръцете му.

Положи я нежно върху килима. Смъкна надолу роклята ѝ и започна да целува гърдите ѝ. После се взря в замъглените ѝ очи и постави пръст върху изтръпналите ѝ от страст устни.

— По-добре да тръгвам, любима. Преди родителите ти да са дошли отново на разузнаване.

Той се отдръпна нежно от нея, оправи дрехите на двамата и я занесе до леглото. Загледа я с обожание и я щипна по бузата. Страстта и любовта в очите му я плашеха.

— Обещавам ти, Миси, че от този ден нататък ще направя всичко, което е по силите ми, за да изкупя вината си. Ще докажа любовта си към теб — каза той пламенно. Надвеси се над нея и сякаш ѝ се закле с последна, дошла направо от душата му, целувка. — О, ангел мой! Не мога да дочакам мига, когато ще те притежавам отново.

Фейбиан си отиде, а Миси още хълцаше. Постави ръце върху изтръпналия си корем. Почувства се така, сякаш сърцето ѝ беше разсечено на две. Започна да се самообвинява. Не искаше да обича Фейбиан, но в ръцете му се чувстваше толкова щастлива!

Все по-трудно ѝ беше да устои на магията му и това я плашеше до смърт.

ГЛАВА 30

На следващия ден Джеф напусна работа около обяд и тръгна към дома на Мелиса. Чувстваше се ужасно виновен, че не беше напълно честен към нея миналата вечер. Правенето на любов с нея беше най-възхитителното преживяване в целия му живот. Беше сбъркал, като заусуква за предпазването от забременяване. Отчаяният му опит да я задържи, гризящият го страх, че би могъл да я загуби преди петнадесети май, не го извиняваше за измамното му поведение.

В къщата на Монроу разбра, че Мелиса току-що е излязла с приятелката си Лайза. Предполагаше, че ще се срещнат с Мишел и Дженифър в старческия дом, затова тръгна с колата натам. Когато влезе във фоайето, радост изпълни сърцето му — в коридора видя жената, която обичаше. Тя даваше нареждания като иконом.

— Дженифер — тъкмо казваше тя, като ѝ подаваше книга с кожени корици. — Може да отидеш при госпожа Диксън. Прочети ѝ нещо от „Война и мир“ — когато момичето послушно тръгна, тя се обърна към Мишел: — А ти, Шели, отиди при господин Тейлър. Той ще ти продиктува писмо до дъщеря си. Колкото до теб, Лайза...

— Добър ден, дами — извика Джеф, като пристъпи към двете жени.

Те се обърнаха към него с усмивки на приятна изненада.

— Добър ден, Джефри — каза Мелиса. — Какво те носи насам днес? Да не би да имаш приятел или роднина тук?

Той я целуна по бузата. Опиянен от женственото и излъчване, обгърна кръста и с ръка.

— Не, ти ме донесе, любима.

Мелиса се изчерви от удоволствие. Лайза намигна и го подразни:

— Не лъжи, Далтън. Ти просто не можеш да свалиш ръцете си от приятелката ми, нали?

— Лайза! — огорчена я смърми Мелиса. — Ти не беше ли обещала да направиш маникюра на госпожа Рос?

Лайза я погледна лукаво.

— Ясно, разбрах намека — тя се закани с пръст към Джеф. — Да се държиш прилично, Ромео! — и със смях се отдалечи.

— Какво беше това? — намръщи се Джеф.

Мелиса въздъхна.

— Може ли да поговорим навън за малко?

— Разбира се, любима — когато тръгнаха към изхода, Джеф се засмя и добави: — Не мога да повярвам, че от тези три егоистки си направила доброволки в старчески дом.

Мелиса се възмути.

— Но, Джефри, моите приятелки не са егоистки. Те с удоволствие помагат.

Сърдечният му смях я прекъсна.

— Те показват толкова удоволствие, колкото сиромаси на опашка за олио. Просто не искат да те обидят. А и кой ли би могъл да го направи?

Когато седнаха на една пейка в двора, Мелиса все още мълчеше. Във въздуха се носеше аромат на рози, жужаха пчели, гукаха скръбни гълъбици.

— Е, Мелиса. Какво означава подигравателният коментар на Лайза?

Виновният ѝ поглед срещна неговия.

— Когато Лайза дойде тази сутрин, прояви любопитство относно нашето... приятелство. Искаше да знае дали ние двамата... — изчервена закърши ръце. — Разбира се, аз никога не бих си признала такова нещо. Но въпросите ѝ много ме засрашиха и тя отгатна всичко.

Джеф изпъшка.

— Ще я удуша!

— Не, моля те, недей! — примоли се Мелиса. — Тя изказа някои доста интересни мнения за ситуацията, в която се намираме. Искаше да знае дали ние сме...

— Да? — повиши глас той.

Тихо и силно смутена, тя изрече:

— Дали сме правили безопасен секс.

— Ще я убия! — Джеф скочи на крака. След това, като забеляза обърканото изражение на Мелиса, взе ръцете ѝ и я погледна сериозен. — Мила, ядосах се, защото Лайза се бърка в чужди работи. Трябва да знаеш, че аз никога не бих те унижил...

— Но, разбира се, че знам. Просто ти предавам това, което ми каза тя.

— Знам — въздъхна той. — Истината е, че съм правил любов само един път в живота си. И двамата бяхме девствени. Но това не е най-важното — унило се засмя. — Това не те предпазва от деветмесечния вирус.

— О, скъпи! Цели девет месеца болест?

Усмехнат, той седна до нея и постави длан върху корема ѝ. Очите му светеха странно, когато каза:

— Бременност, мила.

Тя отново се изчерви. След това се засмя.

— О, разбирам. Това е особеният вирус, от който ще ме заразиш някой ден.

— Господи, ти наистина си ангел! — беше му невъзможно да се въздържи. Сграбчи я и я зацелува жадно. След това оправи един кичур коса върху челото ѝ.

— Мелиса, сигурна ли си, че си добре? Искам да кажа — след изминалата нощ?

Тя кимна и леко се отдръпна.

— Да, добре съм.

Джеф се изкашля.

— Трябва да ти призная нещо.

Мелиса се усмихна въпросително.

— Признание?

— Да — пое дълбоко дъх той. — Разбираш ли, Лайза е права. Снощи, когато ти казах, че няма начин да те предпазя от забременяване, не бях честен.

— Не си бил честен? — повтори тя объркана.

Той скръцна със зъби.

— По дяволите. Излъгах те.

Тя разшири очи.

— Излъгал си ме? Но защо?

Джеф я гледаше развълнуван.

— Защото те обичам толкова много, че с всякакви средства бих те направил своя съпруга, дори ако трябва да забременееш, и бих те задържал тук.

Очите ѝ бяха пълни с тъга и укор, но усмивката ѝ излъчваше обич.

— О, Джефри!

— Казах си — продължи самообвинително той, — че би трябвало да те предпазя от твоя самоунищожителен импулс да ме напуснеш и да се върнеш в миналото.

— Бедничкият ми! — прошепна тя.

Той стисна ръката ѝ.

— Сърдиш ли ми се? Разочарована ли си от мен?

Тя тръсна глава.

— Не. Разбирам твоето желание да създадеш такава трайна връзка между нас.

— Не мога да понеса да те загубя — продължи напрегнато той. — Но същевременно не е честно от моя страна да те принуждавам по такъв начин. Разбери и се опитай да ми простиш: луд съм по тебе и вече не мога да контролирам действията си.

— Зная — каза тя, като го прегърна. — Станалото — станало. Не бива да се измъчваш повече.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя тръсна глава със съжаление и стана.

— Не мога.

Джеф скочи на крака след нея.

— Защо?

Сянка на обреченост помрачи очите ѝ.

— Когато се върнах вкъщи късно снощи, отново видях лицето на Миси в малахитовия овал. Изглеждаше толкова нещастна! Разбрах, че иска по някакъв начин да се свърже с мен.

— Какво? — попита обезпокоен Джеф.

— Мисля, че двете се разбрахме — докосна ръкава му. — Тя си иска живота обратно.

— Мелиса, не! — извика той. — Не ми казвай, че е възможно отново да размените местата си!

Тя въздъхна.

— Мисля, че това е единственото, което трябва да стане. Нещо ми подсказва, че Миси ще намери начин да го направи.

— Да върви по дяволите! — прокле той и прегърна Мелиса силно. — Защо не може да напусне само тя?

— Аз живея нейния живот — каза Мелиса нещастно.

— Но това, което иска тя би могло да разсипе нашите съдби! — каза той страстно. — Не разбираш ли? Хората тук имат нужда от теб. Аз се нуждаю от теб, твоите приятелки, Шарлот и Хауард също имат нужда от теб. Ще причиниш такъв ужасен катаклизъм в нашия живот. Никои от нас няма да бъде същият, след като ни напуснеш.

Тя стоеше измъчена.

— Ще носите спомена за мен в сърцата си, както и аз винаги ще мисля за вас.

— А какво ще стане с добрите дела, които си започнала? — възрази настъпателно той. — Кой ще убеждава Шели, Лайза и Дженифър да помагат в старческия дом? Кой ще чете на господин Диксън и ще прави маникюра на госпожа Рос?

— Моите приятелки ще продължават да идват тук. Зная, че ще го правят — настоя тя през сълзи. — Моето дело ще продължава да живее.

— Дело? — хвана лицето ѝ с ръце и заговори раздразнен: — Ако имаме дете? Ако си бременна?

Тя прехапа устни. По страните ѝ потекоха сълзи.

— Ще говорим за това, когато стане ясно. Междувременно...

— Да? — нежно избърса сълзите ѝ с палец той.

Тя го гледаше с любов и яд.

— Не мисля, че трябва да рискуваме да се любим отново.

Той се отдръпна.

— Но ти твърдеше, че искаш моето дете?

— Искam го, но не се чувствам свободна да ти се отдам отново... докато не ми бъде разрешено да остана тук постоянно.

Той изпъшка.

— Не се притеснявай, няма да направя отново такова нещо. Всъщност, мислех си...

— Да?

Той я погледна сериозно.

— Мисля, че е време да те прегледа лекар.

Тя пребледня.

— Лекар? Но аз не съм болна!

— Разбира се, че не си, любима — каза усмихнат той.

— Означава ли това, че ще бъда натикана в едно от онези чудовища и ще бъда откарана за рентгенов преглед? — извика тя.

— Не, не така драстично — утеши я той. — Всичко, което се иска от теб, е да отидеш в лекарския кабинет, за да ти направят няколко обикновени тестове и инжекции.

— Инжекции?

Той кимна твърдо, примирен със съдбата си.

— Какво ще стане, ако те отнесат обратно в твоето време? Много болести, които в действителност са леки, в твоето време може да се окажат смъртоносни за теб. Трябва да си надеждно защитена най-малкото срещу дребна и едра шарка, заушка или тетанус.

— А, разбирам. Говориш ми за чудесата на съвременната медицинска наука?

— Да, никога няма да си простя, ако се върнеш в 1852 година, без да си получила защитеността, която може да ти даде нашето време. Може и да не успееш да направиш всичките имунизации, но трябва да ги започнеш.

— Разбирам — тя се разтревожи от думите му. — Джеф, начинът, по който ми говориш... Сякаш си се примирил, че ще ме загубиш, сякаш знаеш нещо, което аз не знам!

— Не бъди глупава — каза той сърдито. — Просто искам да се погрижа за твоето здраве. Ще отидеш ли на лекар? Мислиш ли, че си готова?

— Щом казваш, че така е най-добре, ще го направя. Ще ме изпратиш ли до кабинета на доктор Карнес?

Той се замисли за момент.

— Не, може би е по-добре да те прегледа лекар, който не е лекувал Миси. Майка ми познава един добър специалист — той я прегърна по-силно. — Можеш да го попиташ и за предпазването от бременност.

Тя се усмихна засрамена.

— Много добре, Джеф.

Той започна да я целува по лицето.

— Искам да разбереш, моя сладка любима, че ще се любим всеки ден, докато сме заедно. Мисля, че бих умрял, ако не го правим, и още... Няма да позволя да ме напуснеш. Чуваш ли ме? Няма да позволя!

Мелиса кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато устните на Джеф се сляха с нейните. Сега с цялото си сърце знаеше, че трябва да се завърне в миналото, но тя не искаше да му го каже, защото той със сигурност щеше да се опита да я спре.

Джеф също се измъчваше. Би дал живота си, за да я задържи, но трябваше да се подготви за вероятността да я загуби...

ГЛАВА 31

На следващата сутрин Миси тъкмо решише косата си, когато нахълта Дулси с огромен букет в ръцете и сияеща го постави на тоалетката пред господарката си.

— Вижте какво изпрати току-що господин Фонтено! — каза тя.

Миси се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ, и погледна нещастно към ароматните цветове: тъмночервено, нежнорозово, бледожълто... Благоуханията се смесваха упоително. Цветята болезнено напомняха за пълната ѝ капитулация вчера пред Фейбиан, малко след позорната сцена в салона. Беше станала напълно уязвима от мъжа, когото приемаше за най-големия си враг. Всяка клетка от независимата ѝ същност се противопоставяше срещу неговата власт, но тя не можеше да престане да го обича.

Борейки се срещу предателските си чувства, тя се изправи на крака, но залитна.

— Не ги искам! — каза ядно на Дулси. — Защо просто не ги изхвърлиш на боклука?

Лицето на Дулси посърна.

— Но, госпожице! Да се изхвърлят такива красиви цветя, е направо престъпление!

— Тогава ти ги вземи — каза тя, но като видя разочарованото лице на прислужницата, почувства угризение и съжали за казаното. — О, няма значение.

— Да, господарке.

Миси гледаше как Дулси оправя леглото ѝ. За да се отвлече от обърканите си мисли, отбеляза:

— Между другото, говорих с баща си за твоето освобождаване, както и на останалите роби. Страхувам се, че не стигнах много далеч.

Дулси се изсмя.

— Госпожице, моля ви. Не говорете повече за това.

— Казвам ти, че за мен няма да има спокойствие, докато ти си поробена.

— Поробена? — повтори Дулси объркана.

Миси я попита:

— Можеш ли да рисуваш плакати?

Дулси се смути още повече и не можа да отговори нищо.

— Само стой и гледай — решително продължи Миси. — Ще направя всичко необходимо. Трябва да се сложи край на тази несправедливост. Дошло е време да порицаем баща ми за неговото самодоволно спокойствие.

— Да, господарке — смотолеви Дулси.

Миси все още седеше пред тоалетката. Учудена установи, че скрито от самата себе си се наслаждава на розите, изпратени от Фейбиан. Дори погали кадифените цветове.

— По дяволите! — изруга под нос тя. — Не рискуваш ли, като ми харесваш, Фейбиан Фонтено?

Един час по-късно Лавиния влезе в стаята на дъщеря си. Широко усмихната, носеше богато украсена метална кутия.

— Виж какво изпрати току-що Фейбиан за тебе!

— Не искам никакви подаръци! — отсече Миси раздражено.

— Защо, Миси? Ти ме изненадваш — смъмри я Лавиния. — Как би могла да не приемеш такъв хубав подарък? — постави кутията в ръцете на дъщеря си. — Фейбиан се държи като принц. Кълна се, че момчето е било жестоко наранено от тебе.

— Кой го е грижа? — успя да промърмори Миси кисело, но не можа да устои и отвори кутията.

— Бонбони! — извика Лавиния, като пляскаше с ръце.

— Шоколадови — добави мрачно Миси За нещастие, тя обожаваше шоколад и не можеше да устои на изкушението. Поднесе кутията на майка си. — Ето, мамо, вземи. Карат ме да се размеквам, а не трябва.

Лавиния взе един бонбон, пхна го в устата си и възкликна:

— Божествени са!

Миси изпъшка и също налапа един.

— Да, не са лоши.

Лавиния докосна ръката ѝ.

— Надявам се, че си простила на Фейбиан необмислената му постъпка вчера. Джон и аз толкова искаме да ви видим женени и да ни дарите с внучета възможно най-скоро. От толкова години ние с баща ти очакваме да бъдем благословени още веднъж... Разчитаме на вас с Фейбиан да ни зарадвате с бебче.

— Не разчитай на това — измърмори Миси. Стомахът я присви от страх и ужасяваща горещина, когато си помисли, че вече може да е бременна. Да изостави Фейбиан, беше едно, но да го лиши от детето му?

О, господи! Какво щеше да прави? Едно нещо беше дяволски сигурно — нямаше да позволи на Фейбиан Фонтено да я прелъсти отново. Взе това решение, докато яростно дъвчеше четвъртия си бонбон.

Лавиния се усмихваше мъдро, докато излизаше от стаята.

Час по-късно пристигна кутия, пълна с копринени шалове, а след това — перлена огърлица и скъп френски парфюм.

Към обяд се появи и самият влюбен кандидат.

Миси се втурна надолу към салона, за да се скара с него, но когато го видя, я заляха противоречиви чувства. Въпреки това тя отсече:

— Фейбиан, искам да спреш да ми изпращаш подаръци!

Той само се усмихна.

— Да престана да те отрупвам с подаръци? Но как бих могъл да не го правя, моя сладка любима, когато съм твърдо решен да спечеля твоето благоволение?

— Само си губиш времето... и парите също! — вилнееше тя — Това няма да ти помогне!

Той се засмя. Прекоси стаята и я целуна по бузата. Повдигна брадичката ѝ. Търсеше да срещне ядосания ѝ поглед.

— Не сме в настроение днес, нали мила? Очевидно прекалено дълго си седяла вкъщи. Хайде да те заведа на пикник.

— Пикник? — това беше последното нещо, което очакваше да ѝ предложи Фейбиан Фонтено.

— Защо не? Какво по-подходящо място за осъждане на безчестени девизи?

Тя се заклани с пръст на вбесяващия дявол, застанал пред нея.

— Фейбиан, не ме предизвиквай...

С ослепителна усмивка той спокойно я прекъсна:

— Готвачът ми опакова най-вкусния обяд, който можеш да си представиш — шунка, картофена салата, бисквити, черешов сладкиш...

В устата ѝ се събра слюнка.

— Фейбиан, не! Аз не мога... — все още продължаваше да се противи Миси, но протестите ѝ бяха напразни. Нежно, но настойчиво, той я теглеше към изхода. — По дяволите, Фейбиан! Да не си освидетелстван като невменяем? — попита тя, докато той я тикаше надолу по стълбите.

— Прекрасен ден, нали, любима? — попита той кавалерски. Съзнателно не обръщаше внимание на изблиците на гнева ѝ, както и на нежеланието ѝ да върви. Успя да я напъха в каретата.

— Острата хладина на пролетта, ароматът на нектар във въздуха, каква романтика!

Миси изскърца със зъби.

— Мисля, че ти я помрачаваш, мой човек.

Той се засмя.

— Какви очарователни неща говориш!

— Фейбиан, ще бъдеш ли така добър да ме пуснеш да се прибера? Искам да остана сама.

— Но как бих могъл да спечеля твоего благоволение и да те победея, моя скъпа, ако те пусна? — възрази търпеливо той. С лекота повдигна протестиращата жена и я сложи на седалката. Погали голата ѝ шия. — Не си сложила перлите? — смъмри я той.

Миси издаде звук, сякаш се задушава, и безуспешно се опита да се пребори с тръпките на желание, които я обхванаха от неговото докосване.

— Всичките тези подаръци...

— Не ти ли харесаха, любов моя? Ще ти изпратя други.

— Не ме предизвиквай! — предупреди го тя. — Нямам желание да бъда затрупана от цветя... копринени шалчета...

— О, да — намигна дяволски той. — Бих могъл винаги да използвам копринени шалове, за да те завързвам за леглото си, нали мила?

Миси издаде друг измъчен вик, докато той заобиколи колата и седна до нея. По дяволите, помисли си тя. Как майсторски я омагьосваше. Винаги си беше падала по магиите!

Въпреки това, когато той посегна за юздите, тя с ненужно перчене се нахвърли върху него:

— Знам какво се опитваш да направиш, Фейбиан Фонтено. Но няма да успееш. Чуваш ли ме? От цветята ме боли глава, а копринените шалчета не са по вкуса ми. Колкото до шоколада, от него само получавам бръчки по лицето и напълнявам!

По средата на речта ѝ Фейбиан я притегли към себе си.

— Достатъчно, Миси!

— Не смей да ми казваш достатъчно, ти, голям...

— Не можеш да ми забраниш да те обичам — заяви той.

— Какво? — извика тя.

Решителният му поглед сякаш щеше да я изпепели.

— Може да вилнееш като ураган. Може да станеш дебела или лицето ти да се сбръчка... Но не можеш да ми забраниш да те обичам и да се опитвам да те направя своя съпруга!

— По дяволите, Фейбиан! — всичко, казано от нея до този момент, и се стори празно дърдорене.

— Защо просто не се предадеш? — продължи той с лека усмивка и се обърна да дръпне юздите. — Ще загубиш и ти го знаеш!

Тя натърти упорито:

— Няма! А ти няма да ме прелъстиш отново.

— О, така ли? Не е ли вярно, любов моя, че ти самата желаеш да те любя? Не можеш ли да почакаш поне да се отдалечим достатъчно от къщата?

Обидните думи на Фейбиан накараха Миси да замълчи засрамено.

Докато пътуваха надолу по сенчестия път, предишните страхове връхлетяха отново Миси. Дали наистина не беше захвърлена завинаги тук и обречена да прекара живота си с Фейбиан Фонтено? Дали вече не носеше неговото дете?

— Фейбиан, каква е твоята цел в живота? — попита тя.

Той я погледна изненадан.

— Цел?

— Какво би искал да постигнеш в живота? — забелязала циничната му усмивка, добави: — Освен онова...

Той помисли малко.

— Обичам да ловувам, да ловя риба, да флиртувам... — повдигна вежди. — Да съдя обезчестени девизи.

Тя въздъхна раздразнено.

— Нямам предвид това. Ти ми говориш за своите забавления, а аз искам да знам какви са големите цели на кариерата ти.

— Кариера? Никога не съм чувал такава глупава дума.

— Защо? — попита тя.

— Защо ми е нужна някаква си цел, осъществяването, на която да изисква продължително време, когато следващата епидемия от жълта треска би могла да ни помете в отвъдното?

— Няма, ако се отървете от комарите — възрази тя.

— Комарите? — изсмя се той. — Какво общо имат тези малки гадинки със заразата?

Миси скръцна със зъби.

— Както вече казах на теб и на твоя смешен комитет по здравето, комарите причиняват жълтата треска.

— Това е абсурд! — подигра й се той.

— А ти си безнадежден случай.

— Безнадеждно влюбен — подразни я той. — С това мога да се съглася. Така бих искал да пожелаеш да се омъжиш за мен!

Тя скръсти ръце и го погледна мрачно.

— Отказвам да се омъжа за човек без цели!

— Забравила ли си, че отглеждам памук? — попита той.

Тя го погледна с досада.

— Твоите роби отглеждат памук, а ти стоиш отстрани. Така че памукът не се брои.

Той сви рамене и дръпна юздите.

Спря край една поляна в гората. Изглеждаше чудесна за пикник. Когато Миси слезе от каретата беше завладяна от упойващо смесващите се аромати на горски цветя. Наблизо поток лееше бистрата си вода. Звучите я успокоиха. Тя отиде да напълни канчетата, а Фейбиан разстла одеяло и занарежда храната.

Седнала на земята срещу Фейбиан, Миси поглъщаше вкусната храна. Фейбиан се усмихна на вълчия й апетит. От време на време

слагаше в устата ѝ горски ягоди. Допирът на пръстите му я караше да изтръпва.

Миси направо се разтапяше. Невъзможно беше да си насаме с Фейбиан и да не разбереш, че нищо не може да те предпази от собствената ти безсрамна страст, от желанието да разкъсаш дрехите му. Техните по-раншни борби само усилваха сексуалното напрежение между двамата.

Миси крадешком го огледа. Беше свалил шапката, палтото и шалчето си. Изглеждаше толкова греховно красив. Панталоните бяха опънати върху мускулестите му бедра. Почти разкопчаната риза откриваше стегнатия му, сладострастно окосмен гръден кош. Начинът, по който вятърът рошеше гъстата му, тъмнокестенява коса, и начинът, по който се очертаваше чувствената сянка на мустаците му, бяха достатъчни да я направят луда от желание, особено след като си припомни как сладостно проникна в нея вчера. Когато го видя да облизва устните си, ѝ се поиска да го направи вместо него. А когато идеалните му бели зъби отхапаха една ягода, единственото, което тя си помисли, беше, че би искала тези зъби да хапят нейните гърди.

Хубава работа! Какво ставаше с нея? Къде беше отишла способността ѝ да се самоконтролира, решителността ѝ?

Когато си хапваха от черешовия сладкиш, Фейбиан каза неочаквано:

— Разкажи ми за Джеф. Спомена вчера за него.

— Какво да ти разкажа? — попита Миси подозрително.

Фейбиан протегна крака си, обут в ботуш, да си поиграе с нейния чехъл.

— Той ли беше онзи, които е бил интимен с тебе?

— Ти си ужасен негодник! — изкрещя Миси и остави чинията настрана.

Той се усмихна.

— Така ли?

Тя тръсна къдрици и го изгледа предизвикателно.

— Фактът, че не си ми бил първият, направо те вбесява, нали?

Той я сграбчи, блъсна я върху земята и я покри със силното си тяло. В очите му проблесна почти заплашителна твърдост.

— Ще ти кажа нещо, сладката ми. Аз ще ти бъда последният!

Думите му я наелектризираха, особено както беше заклещена под него, притисната под изпепеляващата му топлина, погълната от чудесния му аромат. Вгледана в тъмните му очи, през ум не ѝ мина да не му повярва. Едва чуваше думите му. Ударите на сърцето ѝ ги заглушаваха.

— Още не си ми разказала за Джеф — търпеливо продължи той.

Тя замълча за момент. Трябваше ли да му разкаже истината? За Джеф, за семейството си, за столетието, оставила зад себе си? Но ако го направеше, Фейбиан със сигурност щеше да я помисли за смахната, както беше станало вчера. Трябваше да почака.

— Е, Миси — подкани я той, — обичаше ли го?

— Не — отрече тя.

— Бяхте ли интимни?

— Джеф и аз никога не сме се любили — натърти тя. — Сега доволен ли си, господин Интригант?

— Тогава кой...

— Отне моята девственост? — допълни тя шепнешком. — По дяволите, Фейбиан. Това беше доста отдавна. Беше без значение за мен и... не е твоя работа. Сега ще ме пуснеш ли, бик такъв?

Той само се усмихна и каза.

— Не.

— И защо не?

Той се наведе и гризна върха на носа ѝ.

— Защото отчаяно се нуждая от теб, любима моя!

Въздишката ѝ беше погълната от неговата целувка. О, господи, помисли тя премаляла. Защо трябваше да говори такива мили неща? Беше прекалено търпелив, мъжествен и дяволски умен. Не беше успяла да провокира обичайния му избухлив характер.

— Толкова си сладка — прошепна той в устата ѝ. — Сладка като черешите... Трябва да получа повече.

Потънала в прегръдката му, тя продължаваше да се бори с чувствата си.

— Моля те... Аз не искам... Не се нуждая от теб... — прошепна тихо тя, като се опитваше да се измъкне.

Той притисна ръка до сърцето си и въздъхна с престорена болка.

— Принцесо, ти ме убиваш!

Прииска ѝ се да го уязви. Извика яда си да подкрепи отслабващата ѝ защита.

— Трябва ми време. Защо настояваш да се виждаме? Ти дори не ме харесваш...

Той се усмихна.

— О, някои неща в теб ми харесват.

— О, и ги откриваш, когато легна по гръб?

Той се засмя.

— Но това не е истина, мила — наведе се и прошепна: — Имаш най-невероятните устни...

— Чуй ме какво ти говоря! — извика тя. — Ох, не бих казала, че имам избор!

— Но аз не искам твоя избор — измърмори той и я целуна.

— Направи го още веднъж — прошепна тя с предателски треперещ глас. — Ти си страхотен мъж!

Той погали гърдите ѝ. Усмихна се, когато почувства под дрехите ѝ наболите зърна. Погледите им се срещнаха — трескави и търсеци.

— И ти си страхотна жена — прошепна той.

— Каж ми защо ме желаеш? — попита тя.

Той се усмихна и започна да приглажда разрешената ѝ коса.

— Желая твоя силен дух и смело сърце. Желая твоята гордост и твоята страст. Желая те в леглото си...

— Други сантименталности, казани направо от дъното на мъжките ти гонади?

Все още не успяваше да го провокира.

— Но, мила — придумваше я той, като движеше езика си по брадичката ѝ. Тръпки я побиваха. — Ти си толкова великолепно, честолюбиво и необуздало създание... толкова чувствителна, привлекателна...

Миси изпъшка.

— Какво ще правиш сега?

— Ще те любя — отговори похотливо той. Повдигна полите ѝ и я погали самоуверено.

Тя въздъхна.

— Защо не казваш „не“, Миси? — подразни я безпощадно той. — Защото не можеш? Защото ме желаеш?

— Да! — извика тя.

— Защото ме искаш точно толкова, колкото и аз тебе.

— Да! — тя почти плачеше.

Той я целуна лакомо, като притисна възбудените си слабини към корема ѝ. Тя отвърна на целувката му толкова страстно, че сълзи се разляха по страните ѝ.

— Фейбиан, моля те, недей! — замоли го отчаяно тя. — Ще забременея!

— Искам да забременееш — прошепна той трескаво, като целуваше лицето ѝ — Искам да заченеш моето дете точно в тази минута, така че никога да не можеш да избягаш от мен.

Думите му я възбудиха неудържимо, въпреки че продължаваше да протестира.

— Моля те, нямаш ли нещо, което да се използва в този затънал в невежество век? Презерватив или нещо друго?

Той се отдръпна назад: изглеждаше великолепен в гнева си.

— Къде си научила тези неприлични неща, жено? В някой бордей?

— Да! — заяви тя. Беше полуобезумяла, за да го разубеждава. — Аз съм долна проститутка!

Той само се изсмя.

— Ти не си проститутка, любов моя. Може да си била заблудена от краткотрайна авантюра в миналото си, за което вече съм ти простил...

— Върви по дяволите, Фонтено!

— Истината е, че никога не си познала истинското удоволствие, докато не попадна в ръцете ми онази нощ.

Тя се извърна настрани с измъчена въздишка.

Той сграбчи лицето ѝ.

— Е, Миси, ще отречеш ли това?

— Ти знаеш, че не бих могла — отчаяно отвърна тя.

— А искаш ли да се почувстваш така отново?

— Знаеш, че искам.

Ръцете му отново се намериха под полите ѝ. Пръстите ѝ започнаха да разкопчават ризата му, а устните ѝ търсеха твърдата повърхност на гърдите му.

Той промълви страстно:

— Ще те любя... Ще правя любов с тебе, докато забременееш.
Докато обещаеш да се омъжиш за мен. Докато ме обикнеш.

— Аз те обичам.

— Знам, любима. Ще продължавам да правя това, докато кажеш,
че ще бъдеш моя!

ГЛАВА 32

След няколко нощи Мелиса и Джеф се намираха в апартамента му. Бяха ходили на благотворителна вечеря, спонсорирана от Младежкия съюз. Мелиса беше облечена в бледосиня, блестяща вечерна рокля с дълбока цепка от едната страна. Той носеше фрак. Под звуците на стереоуредбата танцуваха в хола. Пееше Фил Колинс.

— Не мога да повярвам, че се намирам в твоето жилище, сама с теб — прошепна тя замечтано. — В моето време това е крайно осъдително.

— Аз съм ти дал свобода, мила — пошегува се той.

— Свобода?

— С някои ограничения, разбира се. Докато си стопроцентово моя, определено можеш да правиш, каквото поискаш.

— Звучи доста привлекателно — каза тя.

— Тази вечер беше приятна, нали? — добави той.

Въртяха се под звуците на музиката.

— О, да. Винаги е приятно да се запознаеш с благородни хора.

Той се отдръпна леко назад. Възхищаваше се на деколтираната ѝ рокля.

— Нямах представа каква помощ оказваш на един член от обществото, облечена в тази рокля.

Тя погледна надолу объркана.

— Имам ли нещо по роклята?

Той се засмя и целуна върха на носа ѝ.

— Говоря за деликатните форми, които я изпълват, глупачето ми.

Тя пламна.

— Щастлива съм, че съм ти доставила удоволствие, господин Далтън.

Той намигна.

— Искам да те видя по бикини.

— Отново тези бикини. Това част от процеса на освобождаване ли е?

— В определен смисъл...

— Ти си смел мъж, скъпи!

Той внезапно стана сериозен.

— Моята решителност не знае граници. Първо ще те заведе до басейна и ще те науча да плуваш. А след това — да шофираш.

Тя симулира възмущение.

— Но ако се науча да карам кола, моят шофьор, господин Дюк, ще остане без работа!

— Доколкото те познавам, пак ще се възползваш от услугите му.

— Да те повозя веднъж, за мен е достатъчно — намръщи се тя замислено.

— Ти като че ли свикна с техниката на нашето столетие? — попита той.

Тя кимна.

— Вече не ме е страх както преди. Трябва да призная, че това време си има своите удобства.

— Надявам се да те разглезя с тях така, че никога да не ме напуснеш — притисна я до себе си и добави: — Като говорим за модерните чудеса, как мина прегледът онзи ден?

Мелиса се изкашля притеснена.

— Беше доста смущаващо, но предполагам, че всяка жена трябва да свиква с такива неща.

— Започна ли инжекциите?

— О, да. Казах на доктора, точно както ме посъветва, че през целия си живот съм имала па...

— Патологичен.

— Да. Че през целия си живот съм имала патологичен страх от иглите.

— Той клъвна ли?

— Какво да клъвне? — попита тя изумена.

Джеф се разсмя.

— Повярва ли на разказа ти?

— О, малко е да се каже, че беше ужасен. Той ми изнесе една убедителна лекция. Чудеше се как са могли моите родители да бъдат толкова безотговорни. Как съм могла да премина през училище, без да бъда имунизирана, за което няха подходящ отговор. В известна

степен моите аргументи се потвърдиха, когато припаднах по време на първата ваксинация.

— О, не!

— Да, точно така — каза тя сериозно. — Медицинската сестра ми обясни, че много хора губят съзнание, като видят иглите. Госпожица Фостър ми каза, че доктор Марчисън има свободен прием един след обяд седмично. Всъщност те имат нужда от някого, който да отговаря по телефона и да води картотеката. Предложих им услугите си.

Той зарови лице в косите ѝ и каза прочувствено:

— Разбира се, че си го направила. Толкова си мила. Ти остави тук... Ти промени живота ни. Какво щях да правя без теб?

Мелиса замълча. Мислеше върху думите му. Почувства болезнена тъга от несигурността на живота си. Незнайна сила можеше да я изтръгне от прегръдките на Джеф, а колкото и да се чувстваше обвързана с миналото, не можеше да понесе мисълта, че ще разбие сърцето му.

Докато събираше обърканите си мисли, нова песен се разля от уредбата. Тя се заслуша в трогателния лиричен глас, после прошепна:

— Харесвам този господин Колинс. Има нещо много романтично и тъжно в музиката му. Харесах и блусовете, които слушахме онази вечер на Бийл стрийт.

— Ще отидем там отново.

— Бих била щастлива.

— Добре. Искам да ти хареса в това столетие! — продължиха да танцуват, докато песента свърши. Джеф я привлече към себе си и прошепна страстно: — Тази песен е много подходяща за момента, защото описва какво бих изживял, ако те загубя.

— Знам, Джефри. Чувствам се по същия начин — през очите ѝ премина сянка. — Ние просто не знаем колко време още ще бъдем заедно. Дори ако Миси реши да остане в миналото, как бих могла да съм сигурна, че присъствието ми тук е завинаги? Може би си имаме работа със сила, която не можем да победим?

— Ние си имаме работа с любовта! — извика той пламенно. — Как би могла да помислиш, че нашата любов няма да се справи с всички прегради? Ти си моя и аз няма да позволя на Фонтено да те притежава!

Повлече я към своята спалня. Притисна я силно към себе си и я целуна настоятелно. Тя отвърна на целувката му. Възхищаваше му се, но горчиви сълзи я задушиха при мисълта, че ще го загуби.

— Попита ли доктора как да се предпазваме от забременяване?

Още в прегръдката му, тя отговори прямо:

— Да. Отговорът е в чантата ми. Споменах му за нашето неблагоприятие.

— Радвам се — прошепна той, като целуваше шията ѝ. — Не че не искам дете от тебе, но беше грешка от моя страна да те насилвам.

— Разбирам, скъпи.

— Искам да се любим, Мелиса! — продължи той настойчиво. — Остани при мен тази нощ.

Думите му я развълнуваха, но тя разшири очи ужасена.

— Но аз не мога. Майка и татко ще бъдат възмутени.

— Не, няма. Просто им се обади по телефона и им кажи, че ще закъснееш. Да не те чакат — обхвана лицето ѝ с ръце. — Любима, не ми ли вярваш?

— О, да! — прошепна трескаво тя.

— Искаш ли да се любим?

— От цялото си сърце.

Той се усмихна и ѝ подаде слушалката.

— Да ти помогна ли да набереш?

Тя също се усмихна.

— Не, татко ме научи.

— Браво на него.

— Между другото, аз трябва да свиквам с тези приспособления, ако искам да помагам в поликлиниката, нали?

— Правилно.

Докато Мелиса говореше по телефона, Джеф отиде в хола да вземе чантичката ѝ. Когато тя сложи обратно слушалката, ѝ я подаде.

— Е?

Тя се усмихна криво.

— Майка каза да се забавляваме.

Той се засмя.

— Обърни се.

Когато тя се подчини, той разкопча роклята ѝ. Целуна голите ѝ рамене. Усмихна се при леката ѝ въздишка и каза възбудено:

— Мисля, че е най-добре да влезеш в банята, любима, преди да съм обезумял.

— О, да! — тя тръгна с чантата, но се спря колебливо.

— Какво има, Мелиса? — попита той.

Тя се обърна, като хапеше устни.

— Това нашето продължителна моногамна връзка ли е, Джефри?

Той се разсмя.

— Какво, за бога, означава този въпрос?

Тя пламна.

— Докторът каза, че това приспособление може да се използва само при продължително моногамно... Така ли е?

Той ѝ намигна.

— Можеш да бъдеш сигурна, че се отнася за твоето сладко задниче.

Сияеща, тя се насочи към банята.

Когато Джеф започна да се съблича, почувства такава силна любов към нея, че гърлото му пресъхна.

Мелиса се върна. Върху себе си носеше само наполовина смъкнат сутиен без презрамки. Джеф я чакаше под завивките, гол до кръста. Изглеждаше много секси. Следеше я с поглед, докато тя се намести до него. Усети, че е легнала върху нещо твърдо. Издърпа го и погледна объркана — беше дистанционното управление.

— Съжалявам, любима — каза той смутен. — Толкова много самотни нощи... Само аз и телевизорът.

Тя се усмихна кокетно и му го подаде.

— Предлагам да прибереш това на безопасно място, Джеф. Не бих искала да те прекъсвам, спирам или изхвърлям.

— Само се опитай — изсмя се гръмогласно Джеф. Взе дистанционното и го постави върху нощното шкафче. Целуна я и разкопча сутиена ѝ.

— Чудех се, Джефри — прошепна тя, останала без дъх, когато той започна да целува гърдите ѝ.

— Да? — гласът му беше дрезгав.

Тя удари мускулестите му ръце.

— Виж... Докато бях в банята, забелязах, че имаш центрофуга. Всеки път, когато се опитам да я използвам у дома, тя изстрелва гейзери срещу мен.

Той се усмихна.

— Как мога да ти помогна, мила?

— Можеш ли да ми покажеш как работи?

Отговори ѝ със страстна целувка, която затвори устата ѝ.

— Някога ще ти покажа...

ГЛАВА 33

— Моля всички за внимание!

В късния следобед на една събота Миси стоеше в дъното на помещението за каретите. До нея хълцаше Дулси. Трибуната на Миси беше едно малко одраскано писалище. Върху него беше поставила няколко плаката, които подготвя до късно през нощта.

Пред нея, по дългата пътека между двете редици файтони, бяха насядали повечето от негрите в плантацията. Облечени в груби работни облекла, петдесетина мъже и жени се бяха скупчили на пода. Слушаха Миси в напрегната тишина. Предупреждението ѝ да бъдат тихи беше абсолютно, излишно. Настроението в огромния хангар беше толкова мрачно и сериозно, че дори преминаването на мишка би прозвучало като паническо бягство на едър рогат добитък.

Миси усещаше, че робите бяха дошли тук неохотно. Трябваше да изпрати Дулси до гетото им да ги събере за събранието. След неотдавнашния спор с баща си, който не доведе до никакъв резултат, тя беше твърдо решена да направи нещо за премахване на робството поне тук, в тяхната плантация. Твърде дълго беше проявявала търпение към Джон Монтгомъри. Беше дошло време за действия. Като погледна мрачните лица пред себе си, тя се покашля и започна речта си:

— Дошла съм днес тук, за да ви кажа, че е време да започнете сами да управлявате своя живот.

Тишина.

Тя смело продължи:

— Дошла съм да ви кажа, че институцията на робството е порочна, а моят баща не разбира това. Тук съм да ви дам кураж да поемете нещата в собствените си ръце.

Отново тишина.

— Вие сте лишени от правата на човешки същества — продължаваше разпалено Миси. — На вас само ви се заповядва. Нямате правото да ръководите собствената си съдба. Децата ви не могат да четат и пишат. Не можете да напускате плантацията, дори да

се жените без разрешението на баща ми. Моето мнение е, че прекалено дълго сте търпели това непоносимо положение. Дошло е време да се отървете от злото.

Повечето от робите си размениха погледи, изпълнени със страх и объркване. Един възрастен мъж с посребрени коси стана и попита:

— Какво предлагате, господарке?

Тя се изкашля нервно.

— Предлагам да протестираме срещу тази антихуманна система. Да правите стачки и демонстрации.

— Демонстрации? — изуми се той.

Шепот на възмущение се разнесе из тълпата.

— Да! Трябва да откажете да работите и да понесете знаци, подобни на тези, които вече съм подготвила — тя кимна към Дулси, която колебливо вдигна един от плакатите. — Ето — довърши триумфиращо Миси, — трябва да направите такива плакати.

— Но как бихме могли да направим тези знаци господарке — попита спокойно мъжът, — когато повечето от нас не могат да четат или да пишат? Те няма да могат да разберат какво е написано върху тях.

— О, съжалявам — объркано отрони Миси. Чувстваше се пълен идиот. Обърна се към плаката на Дулси. — Тук пише: „Свобода сега!“ — грабна друг и го вдигна. — А тук — „Робството е зло!“

Из тълпата се разнесоха ужасени възклицания. Възрастният мъж каза мрачно:

— Господарке, разбирате ли, че всички ние ще бъдем бичувани или хвърлени в затвора за заговор?

Миси пребледня като платно и набързо хвърли плаката.

— О, не бях помислила...

— Миси, какво, за бога, става тук? — до нея достигна разгневен мъжки глас.

Невинните слушатели се обърнаха ужасени. През задната врата връхлетя Джон Монтгомъри. Лицето му беше изкривено от гняв. Той внимателно си проправяше път през седналите роби. Беше се насочил към дъщеря си.

— Какво мислиш, че правиш, дъще? — попита с едва прикрит яд. Поразен, той местеше поглед от плакатите на робите и отново към Миси.

Тя се окопоти и го погледна решително.

— Информирам тези хора за правата им!

— Какви права?

— Ти си лишил тези хора от правата им. Обяснявах им, че е крайно време да предявят своите искания — заяви тя.

Стиснал зъби, Джон се обърна към възрастния мъж.

— Исаак? — каза той с изненадваща благост. — Извинявам се на теб и останалите за необмислената постъпка на дъщеря ми. Може да си вървите.

Негрите станаха. Като клатеха глави и мърмореха, бързо излязоха навън, Джон се обърна към Дулси:

— Ти също може да тръгваш. Благодаря ти.

— Да, господине! — тя бързо остави плаката, който държеше, върху писалището и изтича навън.

Едва дочакал момичето да се отдалечи, Джон се обърна заканително към Миси.

— Млада госпожице, току-що станах свидетел на най-ужасното предателство. По дяволите, кога ще научиш къде ти е мястото?

— Не започвай с мястото ми, татко! — отрязва го Миси, гледайки го с разочарование. — Между другото, достатъчно ясно осъзнах, че извърших голяма глупост.

— Така ли? — недоумяваше Джон, но бързо се съвзе и попита: — А разбираш ли, че си играеш безотговорно с живота на тези хора, като ги подтикваш към бунт?

— Да. А ти можеш ли честно да си признаеш, че не си играеш със съдбите им всеки ден?

Отстъпил назад, той изфуча:

— Добре, аз...

— Радвам се, че стигнахме до същността на проблема — тя скръсти ръце и продължи ядосана: — Да. Беше самонадеяност от моя страна да помисля, че робите могат сами да променят нещата. Истината е, че ти си ги направил безпомощни. Истинският злодей си ти!

— Сега пък станах и злодей! — изкрещя той и постави ръка на гърдите си. — Казвал съм ти, че се отнасям добре с робите...

— Кажи ми кой беше възрастният човек, който говореше с мен?
Искра на съжаление блесна в погледа на Джон.

— Защо? Това беше Исаак.

— Говореше толкова убедително — каза Миси. — Как е могъл да се образова така?

Джон въздъхна объркан.

— Всъщност Исаак и аз израснахме заедно. Двамата си играехме като деца. Възпитателят ни учеше да четем и пишем. След това, разбира се, нашите пътища се разделиха.

— Ти стана господар, а той — роб! — извика Миси. — Не виждаш ли колко несправедливо е това?

Джон пое дълбоко дъх.

— Хубаво е, че се опитваш да превърнеш тези хора в нещо, което те никога не са били, но...

— Вината е твоя, татко. Не трябва да ги държиш поробени.

— Защо това е толкова важно за теб? — изкрещя възбудено той.
— Никога преди не те е било грижа...

— Сега съм свършено различна — заяви тя. — И ти трябва да ме приемеш такава, каквата съм, дори и онази част, която не одобряваш!

Джон свали шапката си и прокара пръсти през оредялата си коса.

— Скъпа моя, робството е система за организация на труда в Юга...

— Това не я оправдава. Още повече... — гласът ѝ се прекърши и тя довърши с усилие: — Не мога да бъда твоя дъщеря, ако продължаваш да държиш роби в плантацията.

— Какво? — изкрещя той. Лицето му беше посърнало. — Как би могла да престанеш да бъдеш моя дъщеря?

— Искам да кажа, татко, че или ще разрешиш този проблем... или ще изгориш! — пхна един плакат в ръцете му и изхвърча от хангара.

Джон остана напълно смаян. Погледна надолу към плаката, прочете „Премахни робството днес!“... и преглътна на сухо.

Вече отвън, Миси спря под един дъб. Опря се на грапавата му кора, за да не падне. Цялата трепереше. Чувстваше, че всеки момент

ще се разплаче. Какво ставаше с нея? Само преди няколко седмици не я беше грижа за никой и за нищо. Интересуваше се само от себе си. Сега беше започнала да се грижи за всичко — за Дулси и своите нови приятелки, за своето семейство и Фейбиан, за всичко, което според нея беше несправедливо в този свят, където неочаквано се беше озовала.

Фейбиан... О, господи. Какво беше направил той с нея? Беше разтопил нещо вътре в нея. Беше я направил уязвима. Беше отворил сърцето ѝ за проблемите на хората. Дори когато се беше нахвърлила срещу баща си преди малко, тя се чувстваше виновна за болката и объркването, които му беше причинила. Разбира се, че не беше виновен само той. Много неща не му бяха ясни. Тя считаше за свои неотменен дълг да го образува.

Защо? Кой я беше упълномощил да налага своя морал? Как беше се обвързала толкова дълбоко със заобикалящия я свят? В сърцето ѝ беше пуснала корени любовта и я задържаше в този нов свят. Дали беше загубила собствената си същност? Или я бе ще намерила? Това беше най-ужасната дилема, пред която се беше изправяла.

— О, скъпа, виж колко много книги! — извика Мелиса.

Стоеше до майката на Шели Луси Френч, която беше директорка на една от библиотеките в Мемфис. Двете жени се разхождаха между рафтовете.

— Беше много хубаво от твоя страна да ни помогнеш, Мелиса — каза Луси.

— Да подреда няколко книги? — възкликна Мелиса — Но това не е нищо. Като чух да се оплакваш на Шели, че постоянно се нуждаете от помощ, как бих могла да не предложа услугите си?

Луси се усмихна.

— Ти си добра и благородна млада жена — каза тя. После се засмя. — Шели никога не би дошла да помага.

— О, тя ще бъде тук във вторник след обяд заедно с Лайза и Дженифер — вметна решително Мелиса.

Луси беше прекалено слисана, за да може да отговори. След малко, когато бяха отминали няколко лавици, тя кимна и каза:

— Това тук е научната ни фантастика.

— О, да. Трябва да подреда книгите по азбучен ред. Според фамилното име на автора.

Лицето на Луси грейна.

— Да. Схващаш много бързо. Да не би да имаш някакъв опит в библиотеките, мила?

Като се оглеждаше, Мелиса измърмори:

— О, около сто и четиридесет години...

— Не те разбрах?

Мелиса бързо се усмихна.

— Извинявай. Говорех на себе си. Всъщност прекарах много време в нашата семейна библиотека и научих доста неща, затова смятам, че мога да ви бъда полезна.

— Чудесно. Тогава днес ще подредим научната фантастика. Следващата седмица ще те запозная с останалия ни фонд и със системата ни на класификация.

— Много добре.

В края на рафтовете двете жени спряха до една количка, пълна с книги. Беше оставена близо до входната врата.

— Е, скъпа, може да започнеш с тези томове тук — каза Луси.

Но Мелиса се беше загледала към малка, разхвърляна стаичка с много книги, която се виждаше през отворената врата. Изглеждаха доста стари.

— Каква е тази стая там?

— О, това е стаята за местната история.

Мелиса цялата беше в слух.

— Местна история?

— Да. Всъщност по-голямата част от съхраненото тук са генеалогични проучвания на някои фамилии, живели в Мемфис през деветнадесети век.

Мелиса пребледня.

— О, небеса! — извика тя. Взираше се втренчено в стаята. — Нямах представа, че такива документи се съхраняват тук! Бих ли могла да намеря информация за някои семейства от Мемфис?

Луси се намръщи.

— Страхувам се, че нямаме описание на всички семейства. Ще се намерят само за най-изтъкнатите фамилии.

— Дали има нещо за хората, построили нашата къща? За Джон Монтгомъри например?

— Доста добре познавам материалите, но това име не ми говори нищо. Ако нямаме документи точно за Джон Монтгомъри, би могла да надникнеш в други източници — тя се усмихна. — Ако проявяваш интерес, може да потърсиш нещо.

— Благодаря, госпожо Френч.

Мелиса кимна решително. Награби една купчина от книгите пред себе си и тръгна между рафтовете.

— Ще се върна за това в понеделник — извика през рамо.

ГЛАВА 34

Миси седеше до Фейбиан на неделната служба в Презвитерианската църква. Облечена в нова рокля и шапка с пера, елегантна и привидно спокойна, вътрешно тя далеч не се чувстваше безоблачно.

До нея Фейбиан имаше ангелско изражение. Никой не можеше да подозре какви невероятно страстни неща правеше с нея всяка нощ. Тя вече знаеше, че беше лудо влюбена в него. Похотливо го желаше. Споменът за целувките му я изпълваше със сладостен копнеж. За да направи нещата още по-лоши, той я обладаваше като опустошителна стихия, която разкъсваше сърцето ѝ. Точно миналата нощ я беше обладал в малката къща за гости, която тя на шега наричаше „Фонтаните“.

Всеки ден ѝ беше по-трудно да устоява на въздействието му. Както вървяха нещата, тя скоро щеше да се омъжи и да забременее или обратното — да забременее и да се омъжи. Всеки път, когато се опитваше да говори на този вбесяващ дявол, че трябва да я пази, той просто се засмиваше и започваше да я съблича. Решителността ѝ се разпиляваше заедно с дрехите и бельото. Цялата ѝ същност ѝ подсказваше, че ако щеше да бяга от него... и от скапаната 1852 година, трябваше да го направи час по-скоро.

Но как би могла да го направи? Нямаше представа как да отпътува отново в бъдещето. От време на време виждаше лицето на братовчедката Мелиса в малахитовия овал. Всеки път се опитваше да ѝ каже, че си иска живота обратно. Успяваше обаче да види само тъгата в очите на братовчедка си. Дали беше разбрала нейното съобщение? От друга страна, дори и Мелиса да знаеше, че Миси си иска живота обратно, на практика нямаше начин да бъде осъществена размяната. Нямаше съмнение, че Мелиса беше по-пасивната от тях двете. Трябваше тя да действа. Но как? А, междувременно, как би могла да спре Фейбиан да я превърне в истински нова... и бременна госпожа Фонтено?

През изминалите дни беше разсъждавала много върху реакцията на Фейбиан през деня, когато я беше натупал, а в яда си тя беше започнала да дърдори за двадесети век. Поради това тя се страхуваше да разкаже на някого, как наистина се беше озовала тук. Ужасяваше се при мисълта, че щяха да я затворят като душевно болна.

Фейбиан наистина беше помислил, че е обхваната от временна лудост. Тя се усмихна. Може би, ако му кажеше истината, нямаше да бъде съвсем лошо. Как ли би му се харесала идеята да се ожени за луда?

След църквата Миси и Фейбиан обядваха заедно с нейните родители и неговите баба и дядо в хотел „Гайозо“. След вкусния обяд Джон покани всички да бъдат негови гости на тържеството в чест на Масонската ложа. От хълма край града щяха да пускат балони с горещ въздух Миси обаче се възпротиви. Като кимна към Фейбиан, тя каза на баща си:

— Благодаря за поканата, татко, но Фейбиан обеща да ме заведе на разходка в градския парк.

— Така ли? — учуди се Фейбиан.

— Да. Трябва да обсъдим някои неща — добави спокойно тя.

— Я виж ти — продължаваше да се чуди Фейбиан.

— Надявам се, че ще насрочите нова дата за сватбата — вметна усмихната Лавиния.

— Кой знае? — отговори хладнокръвно Миси. — Както и да е. Желая ви приятно прекарване. Сигурна съм, че аз и Фейбиан ще можем да видим балоните.

Сбогуваха се. Фейбиан се усмихваше, докато тя го теглеше навън.

— Не мога да си обясня нетърпението ти да останеш насаме с мен — лукаво отбеляза той.

— О, нямаш представа колко съм нетърпелива — измънка тя.

Навън ѝ помогна да се качи във файтона. Пътуваха мълчаливо. Тя се опитваше да събере мислите си. Преминаха през Борсовия площад и завиха към градския парк. На север се очертаваше силуетът на хълма. Разминаваха се с множество други карети, в които седяха елегантно облечени двойки или цели семейства. Бързаха за празненството с балоните или просто бяха излезли на неделна разходка.

— Спри конете — настоя Миси след няколко минути. — Искам да се разходим.

Той се подчини. Помогна ѝ да слезе. Разхождаха се под ръка по тревата в подножието на хълма, където цъфтяха горски теменужки. Денят беше хубав и мек. Пред тях Мисисипи носеше бавно сребърните си води.

— Виждам, че си сложила перлите — прошепна той.

Тя докосна двойния наниз на шията си.

— Да. И какво от това?

Той ѝ намигна.

— Следващото нещо, което ще ти купя, ще бъде пръстен.

— Не насилвай съдбата — отрязва го тя, но се усмихна.

— Какво си намислила, Миси? — попита той.

Тя прехапа устни.

— Помниш ли, когато миналата седмица ти казах, че съм дошла от друго столетие?

Очите му проблеснаха състрадателно. Фейбиан протегна ръка да я щипне по бузата.

— Как бих могъл да забравя това? Бях те докарал до лудост. Силно се надявам, че ще намериш сили да ми простиш.

— Истината е, че няма нужда от никаква прошка, поне по тази причина.

Той я сгълча.

— Сега ми говориш със загадки. Кажи каквото имаш да казваш.

Тя кимна.

— Разбираш ли, истината е, че... — пое дълбоко дъх и избърбори: — аз съм от друг век.

Фейбиан тръсна глава назад и се разсмя.

— Какво изключително чувство за хумор имаш!

Тя го сграбчи за ръкава и заговори ожесточено:

— Не си измислям! Истина е! Идвам от 1992 година!

Но понеже той я гледаше с ирония, тя продължи:

— Твоята истинска годеница и аз трябваше да се оженим в един и същи ден, но с дистанция от сто и четиридесет години. Тогава, по някаква прищявка на съдбата, бяхме разменени.

Фейбиан клатеше глава.

— Любима, това е пълен абсурд.

— Но е вярно.

— Значи сте били разменени с истинската ми годеница? — провлече цинично той. — И се е случило така, че физически си точно нейно копие?

— Да. Много или малко... — отвърна тя, като кършеше ръце. — Разбираш ли, истинското ми име е Миси Монроу. Аз съм далечна роднина на жената, която познаваш като Мелиса Монтгомъри. Това е причината за необичайната ни прилика.

Той се подсмихна.

— И така, ако тази размяна, за която говориш, е осъществена, тогава къде е истинската Мелиса?

Миси вече му се караше:

— Нищо ли не разбираш? Тя е заела моето място в 1992 година! Фейбиан направо се забавляваше.

— Хайде, Миси. Толкова наивен ли ти изглеждам? Всеки знае, че такова явление, като пътуване през времето, е невъзможно.

— Говоря ти истината. Идвам от бъдещето. И ще ти го докажа.

— Как?

Тя погледна към реката.

— След десет години цялата страна ще бъде обхваната от Гражданска война. Мемфис ще бъде превзет от янките.

— Глупости — подигра й се той.

— Югът ще загуби войната и робството ще бъде премахнато — продължаваше тя. — В следващото десетилетие икономиката на Мемфис ще замре. Ще има три унищожителни епидемии от жълта треска. Градът ще загуби своите приоритети. След това ще се превърне в огромен пазар на памук и в разпределителен център.

— Невероятно! — възкликна Фейбиан.

— През двадесети век ще има две унищожителни световни войни. Човек ще стъпи на Луната...

В следващия момент Фейбиан я беше сграбчил. Тъмните му очи мятаха гневни искри.

— Достатъчно, Миси!

— Но аз ти казвам истината.

— Не, не е вярно — каза той с мъртвешки хладен глас.

— Какви мотиви бих имала, за да лъжа?

— Основният ти мотив, моя сладка любима, е да избягаш от мен. Но няма да стане.

Тя се отскубна от него.

— По дяволите, защо просто не ме изслушаш?

Той изведнъж омекна.

— Миси, ти прекалено много страда. Удари си главата. Загуби си паметта. Може би всички тези неща, които говориш, са част от съня, който си сънувала, докато си била в безсъзнание.

Тя замълча за момент, шокирана от догадките му. Ами ако това, което казваше, беше истина? Ако всичките й спомени от 1992 година бяха чиста халюцинация? Тази вероятност я обърка.

— Говориш небивалици! — продължи той. — Дори ако евентуално има война, Югът никога няма да загуби. Колкото до полета до Луната — това е пълна глупост. Всеки знае, че небето е само за птиците.

Изключително разстроена, Миси погледна на север и се усмихна победоносно, когато забеляза разноцветните балони. Бяха се издигнали точно навреме.

— След като небето е само за птиците, как ще обясниш това, господин Всезнайко?

Той сви рамене.

— Има огромна разлика между балон с горещ въздух и ракета до Луната.

Тя тропна с крак.

— По дяволите, не можеш ли да признаеш, че говоря истината?

— Не.

Миси вдигна ръце, като че се предава. Очевидно нямаше начин да победи този мъж. Както винаги, той се държеше като стопроцентов провинциален дръвник. Но и такъв го обичаше. О, каква бъркотия!

Миси се запъти към подножието на хълма, скръстила ръце. Фейбиан се доближи, прегърна я и притисна буза до нейната. Тя въздъхна леко.

— Омъжи се за мен, ангел мой! — прошепна нежно той.

Тя стисна зъби. Бореше се с противоречивите чувства, породени от неговата близост.

— Не те ли безпокои фактът, че съм луда?

— Ти изобщо не си луда. Просто те е страх да приемеш това, което чувстваш към мен — гризна леко ухото ѝ. — Но ще го преодолееш.

— О, така ли? — изфуча тя.

— Ще ти построя най-красивата къща в Мемфис. Ще се качим на парахода за Ню Орлиънс за медения ни месец. Ще се любим през целия път — завърши той похотливо.

Тя се извъртя в ръцете му. Изражението ѝ издаваше противоречивите чувства, които я разкъсваха.

— По дяволите, Фейбиан! Казвала съм ти, че никога няма да съм щастлива, ако за теб бъда само съпруга.

Той взе ръцете ѝ в своите и попита сериозно:

— Защо? Още ли си влюбена в онзи Джеф?

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Никога не съм го обичала.

Но това са неща, които нямат нищо общо с нас.

— Защо?

— Защото ти не можеш да ми дадеш това, което искам.

Той я прегърна през кръста и я притисна страстно.

— Наистина ли?

Тя изпъшка.

— Добре. В леглото между нас всичко е чудесно. Но това не е всичко, от което имам нужда.

— Тогава, моля те да ми обясниш.

— Едно от нещата е, че нямаш цеди.

— Отново тези цели — ядоса се той. — Тогава трябва да си избира някои.

Тя изпъшка разочаровано.

— Дори и да го направиш, няма да бъде достатъчно.

— Какво още би искала?

— Да бъда свободна личност.

— Ще ти позволя.

— Да пътувам.

— Също ще разреши.

— Да се занимавам със свой собствен бизнес.

Той се намръщи и извика разгневен:

— Не разбирам какво означава това!

— Въпреки привидното ти съгласие, ти все още си дълбоко вкоренен в деветнадесети век. Никога няма да ме приемеш на сериозно или да уважаваш правата ми на свободна личност.

— Миси, не съм казал „не“ — отбеляза той.

Тя изхъмка.

Той я притисна отново към себе си.

— Всъщност само на едно нещо бих казал „не“.

Тя се взираше нагоре към него войнствено.

— И какво е то?

— Никога няма да позволя да се влюбиш в друг.

Искреният му поглед показваше, че той също може да бъде уязвим.

— О, по дяволите, Фейбиан! Защо винаги, когато съм ужасно ядосана, ще намериш да кажеш нещо толкова романтично?

Отговорът му беше усмивка. После я целуна с пресушаваща целувка, която продължи хиляда тупкания на сърцето.

Мелиса и Джеф се разхождаха в Конфедеративния парк, в подножието на хълма. Бяха ходили на църква и обядвали с неговата майка. Около тях се усещаше спокойствието на огромните стари дървета. Из въздуха витаеше ароматът на пролетта. Около тях гъмжеше от туристи, които се разхождаха около реката и Тинестия остров. От яхтклуба се плъзгаха платноходки.

Когато спряха пред статуята на Джеферсън Дейвис, образът на президента на Конфедерацията върна Мелиса към реалността.

— Срегнах го веднъж, знаеш ли? — прошепна тя.

Джеф я погледна изумен.

— Срещнала си Джеферсън Дейвис?

Тя кимна.

— Беше преди няколко години... в миналото. Господин Дейвис и съпругата му Верина спряха в Мемфис по пътя си за Кентъки. Родителите ми дадоха вечеря в тяхна чест.

Тя се загледа в каменната стена и оръдието, поставено там, за да напомня за Гражданската война.

— Джеф, трудно ми е да повярвам какво се е случило на Юга, след като съм го напуснала. Колкото повече научавам за войната,

толкова повече се натъзвавам. Вчера например, докато помагах в библиотеката, открих странна кутия — експонат от ужасната морска битка в пристанището на Мемфис. След нея градът е бил превзет от Федерацията през 1862 година.

Джеф бързо я прегърна.

— Но, мила, твоето семейство е напуснало Мемфис преди това — напомни ѝ той.

— Знам, но там са останали приятелите ми — семействата Сержънт, Мерсър и Макгий. Целият град е пострадал — след като не получи отговор, додаде: — Вече не ме разпитваш за моето време, както преди.

Той стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, мила. Имах чувството, че ако те окуражавам да говориш за миналото, ти би пожелала да се върнеш в своето време.

— О, Джеф!

Когато отминаха статуята, тя го попита:

— Спомняш ли си, че ми предложи да се опитаме да открием документи за моето семейство?

— Да — отговори той предпазливо.

— Аз бях против, защото не виждах как тези проучвания биха могли да ни помогнат. Разбира се, прочетох старите семейни писма, за които ти споменах. Майка ми винаги ме е уверявала, че в нашето семейство е имало някакви документи.

— Тогава какъв е проблемът? — попита той.

Измъченият и поглед срещна неговия.

— Докато бях в библиотеката, се случи да мина покрай стаята на местния архив. Бях изумена от подробните генеалогични записи за различни семейства от Мемфис. Те са на разположение на всеки...

— Продължавай — настоя той.

— Както и да е. Мисля, че беше прав. Трябва да проверим дали няма нещо за моето семейство, след като съм го напуснала. Би трябвало да съм го направила по-рано. Но може би малко ме беше страх от това, което щяхме да открием.

— Амин! — измърмори той.

Тя продължи нещастно:

— Вчера, по време на почивката, отидох за малко в стаята. Прочетох още за Мемфис след войната. Имало е епидемии от жълта

треска, градът е загубил привилегиите си — завърши тя изтръпнала.

— Вярно е, че онези години са били доста тежки за града — съгласи се той. — Хубаво е, че семейството ти го е напуснало.

— Но ние се връщаме отново на стария въпрос.

— Какъв е той?

— Кой ги е предупредил за войната? Аз или... Миси?

— Труден въпрос, съгласен съм.

— Тогава ти беше прав, че би трябвало да проучим повече. Да видим дали има намек някъде във фамилните анали за това, коя от нас двете е останала в миналото. Решила съм утре отново да отида в библиотеката.

Джеф я спря, като я стисна за раменете.

— Това не е необходимо.

— Но защо?

Той кимна към близката пейка.

— Любима, моля те да седнем.

Тя се съгласи. Той крачеше, пъхнал ръце в джобовете си. Изражението му беше дълбоко замислено. След малко се обърна към нея и каза примирено.

— Няма нужда от никакви проучвания, Мелиса. Аз съм ги направил.

Тя пребледня.

— Какво си направил? Какво искаш да кажеш?

Той пое дълбоко дъх.

— Веднага след като ме убеди, че идваш от друго време, аз наех местната генеаложка Милдред Рийд. Тя се ангажира да събере всичко, което може, за твоето семейство и наистина работи усилено.

Мелиса беше смаяна.

— И какво е открила?

— Всъщност много малко. Изглежда, майка ти е права, като казва, че почти нищо не е останало за вашето семейство. На Милдред ѝ е било много трудно. Но когато говорих с нея за последен път, тя ме увери, че ще се постарее да постигне повече. Спомена, че има намерение да се свърже с някои комитети и щатски агенции, като Историческата фамилна библиотека и Мормонската църква. Обеща да ми съобщи подробности след една седмица.

Мелиса стана. Изражението на лицето ѝ издаваше объркване и болка.

— Джеф, защо досега не си ми казал нищо за това?

Той я погледна разкаяно.

— Съжалявам, че трябваше да крия от теб, любима. Но, както ти отбеляза, се страхувах от онова, което ще открия. Не исках и да ти показвам частичен доклад, който би могъл само да те разтревожи безсмислено.

— Тогава ти вече знаеш нещо?

Той улови ръцете ѝ и заговори много сериозно:

— Мелиса, моля тя, не ме насилвай. Ако ти кажа малкото, което знам, само ще създам повече проблеми. Не бих могъл да се справя с тях. Нека да не обсъждаме този въпрос, докато Милдред не приключи със събирането на информация. Не можеш ли да ми имаш доверие?

— Много добре, Джефри — съгласи се тя неохотно.

Той се наведе и я целуна нежно.

— Любима, каквото и да се случи, ще го преодолеем заедно — каза трескаво той.

Тя се насили да се усмихне и отговори на целувката му.

— Сигурна съм в това.

Двамата се разхождаха между дърветата със загрижени лица. Всеки се чудеше дали онова, което щеше да съобщи Милдред, ще бъде триумф или край на тяхната любов. Джеф се чувстваше виновен, че още не беше казал на Мелиса за нейната, или на Миси, дата на сватбата в миналото. Все още таеше надежда, че Милдред ще изрови някаква подробност, която би доказала, че Миси, а не Мелиса се е омъжила за Фейбиан на петнадесети май 1852 година.

След малко Мелиса се прокашля.

— Джеф, трябва да ти кажа още нещо...

Той спря и се обърна към нея.

— Да?

Тя гледаше към него с тъга. Затрудняваше се да говори.

— Няма... Няма да има дете. Разбрах това тази сутрин.

С усмивката си той ѝ вдъхна увереност, въпреки че сърцето му се сви.

— Радвам се, мила. Съжалявам, но една бременност щеше да бъде подлост от моя страна.

Тя кимна.

— Нямам нищо против да раждам твоите деца...

Той сложи пръст на устата ѝ.

— Знам, любима. Не е нужно да ми обясняваш чувствата си.

Изражението ѝ стана замислено. Тя се загледа в реката.

— Мислех си какво каза пасторът тази сутрин в църквата...

Трябва да изживяваме всеки ден пълноценно, защото не знаем какво може да се случи утре.

Той я прегърна силно и въздъхна.

— О, господи, любима! Винаги, когато те гледам, когато те държа в ръцете си... — гласът му се прекърши. — Винаги се чудя дали няма да е за последен път.

Тя вдигна към него поглед, изпълнен с любов.

— Тогава трябва да вземем повече от тези мигове, нали?

Думите ѝ бяха възнаградени с нежна усмивка и целувка, която продължи хиляда тупкания на сърцето.

ГЛАВА 35

Следващата седмица Фейбиан изведе Миси на разходка с карета из града. Обядваха в Търговския хотел, а след това той подкара към централната улица, където се намираше едно средище, известно под името „Улица на памука“, защото в близост се намираха множество складове. Точно когато Фейбиан спря пред една от сградите, заваля проливен дъжд.

Миси погледна въпросително към него, когато го видя да скача от колата и да бърза да ѝ помогне да слезе.

— Какво ще правим тук?

Той ѝ намигна.

— О, мисля само да се подслоним и да изчакаме бурята да отмине.

Миси въздъхна и се затича след Фейбиан, като придържаше шапката си с ръка.

Постройката беше тухлена, на два етажа, с редица от високи прозорци на втория. Той отключи широката входна врата. Влязоха в прашно помещение. Миси свали шапката си и изтръска дъждовните капки от косата и дрехите си. Огледа високия таван и здравите тухлени стени. Цялото пространство пред нея беше празно. Само в центъра стоеше одраскано бюро. Една изоставена бала с провиснал от нея памук висеше захвърлена до една от стените. На горния етаж до прозорците бяха наредени маси, явно използвани за сортиране на памук.

Фейбиан хвърли шапката си върху писалището и се огледа наоколо със самодоволна усмивка.

— Е, скъпа, какво ще кажеш?

— Какво да кажа?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита той лукаво.

— Какво друго? — опъна се тя.

Той крачеше и размахваше широко ръце.

— Не си ли ми казвала, че искаш да имам цел?

Тя огледа празното пространство и изсумтя подигравателно.

— Това ли е твоята цел?

Очите му блесяха весело.

— Честно казано, любов моя, мисля за създаването на фабрика за обработка на памук на това място.

— А, разбирам — смотолеви намръщена тя. — Това променя нещата.

— Искам твоя съвет — продължи той невинно.

Тя се разсмя.

— Фейбиан, да не ме взимаш за недорасла?

Той се доближи и взе ръката ѝ. Гледаше я тържествено.

— Миси, аз не те подценявам. Наистина бих искал да чуя твоето мнение.

Тя изхъмка.

— Разбираш ли, напоследък много мислих върху това, което ми каза за целите в кариерата. Права си, че задълженията ми в плантацията почти не ми отнемат време. След като се оженим имам намерение да живеем в града. Като семеен мъж, съм решил да основа свое собствено предприятие.

Изражението на Миси остана недоверчиво.

— Имаш ли достатъчно капитал, за да го направиш?

— Да, имам.

Тя сви рамене.

— Мисля, че няма да сполучиш. Цената на памука след войната много ще спадне.

— Миси, няма ли да престанеш с тези абсурдни приказки за война? — сгълча я той раздражен.

Тя стисна зъби и упорито замълча. След като беше опитала да му каже истината за това, откъде е дошла, между тях беше започнала ожесточена битка на нерви. Той твърдо отказваше да повярва, че е дошла от 1992 година, а тя упорито твърдеше обратното.

Той се изкашля.

— Е, Миси, мислиш ли, че планът ми ще успее?

— Да, но...

— Но?

Тя се огледа с преценяващ поглед.

— Тази сграда е доста солидна. На твое място бих я превърнала в текстилна фабрика.

Той се смая.

— Фабрика за текстил?

— Да — тя пристъпи към него и продължи задълбочено: — Виж, в тази област се произвежда толкова много памук, а откакто съм тук, съм видяла само една фабрика за текстил.

Той отстъпи назад.

— Откакто си дошла тук? Искаш да кажеш — през живота си.

Тя махна с ръка.

— Няма значение. Фактът си е факт. На практика в Мемфис няма текстилна индустрия. Помисли за парите, които биха могли да се спестят, ако памукът не се транспортира на изток до Англия. Може да се тъче още тук и да се продава на местния пазар.

Той подсвирна.

— Знаеш ли? Идеята ти е чудесна.

— Ако сам посредничиш на собствената си продукция, би могъл да натрупаш голяма печалба — продължи тя. — Ще захранваш с тъкани собствената си фабрика — като постави показалец на устните си, тя се замисли за момент. — Чудя се откъде ще набавим най-добрите машини — тъкачни станове, казани за боядисване... Особено в тези дни и времена. Може би от Ню Йорк или Бирмингам. Определено трябва да отпътуваме, за да набавим основните машини.

— Трябва да отпътуваме, за да купуваме машини! — повтори той, като повдигна вежди многозначително.

Тя също го погледна многозначително.

— Това е моето мнение.

Той я гледаше едновременно с възхищение и предпазливост.

— Изглежда, имаш нюх към бизнеса, любов моя.

Тя се изпъчи гордо.

— Казвала съм ти, че никога няма да бъда щастлива единствено като съпруга.

— Сигурно си права — измърмори той.

Тя се поколеба за минута и след това добави равнодушно:

— След като стана дума, наскоро обсъждах създаването на такова предприятие с Робърт Бринкли. Той напълно се съгласи да ме финансира.

Фейбиан се изуми.

— И ти не се обърна към мен или към баща си?

Тя се изсмя презрително.

— Фейбиан, нито ти, нито баща ми щяхте да проявите и най-малко усилие, за да ми помогнете да започна собствен бизнес. Откакто съм тук, единственото нещо, което ви интересува, е да ми покажете моето място.

Сега очите му светнаха лукаво.

— Изглежда, не сме успели.

— Ха! — извика тя. — Ако откриеш фабрика тук, би ли ме включил в работата?

Той въздъхна.

— Миси, ти искаш много.

— Но никога няма да се съглася на по-малко.

Той пристъпи по-близо до нея. Отпрати ѝ придумваща усмивка.

— Виж какво, мила. Ще заминем за Ню Йорк и Бирмингам, за да изберем машините... по време на медения ни месец.

— И след това какво, Фейбиан? — предизвика го тя.

— Дай ми малко време — каза той с умотелен жест. — Ти се надсмиваш над всяко мое предложение. Не мога да се справя с всичко веднага.

След кратко замисляне тя надменно се обърна към него:

— Страхувам се, че това ще ти е по-трудно, отколкото да кажеш просто „Омъжи се за мен, ангел мой“. А аз ще ти позволя да видиш моите машини.

Той се наведе към нея, потиснал лукава усмивка.

— Миси, ти знаеш, че твърдо съм решен да се ожена за тебе.

— Както ти казах, аз няма...

Той я грабна и притисна силно към себе си.

— Другото нещо, което ме накара да те доведа днес тук, беше... да ти покажа моята... машинка — той се наведе и устните му страстно похитиха нейните. Викът на протест заседна в гърлото ѝ, тя си помисли, раздразнена, че я целува така, сякаш не беше я целувал от седмици. С върховно усилие на волята успя да го отблъсне от себе си.

— Не бързай толкова, Ромео. Искам един отговор веднага.

— Целуни ме и аз обещавам, че ще си помисля — каза той.

Отново налетя върху нея. Езикът му се плъзна надълбоко. Пръстите му сваляха фибите от косата ѝ. Миси се забрави, бързо капитулира пред целувката му и се притисна силно към него. Изглежда, вече не търсеше отговор. Дори не си спомняше и въпроса. О, защо Фейбиан излъчваше такъв чудесен аромат? Тя зарови пръсти в копринената му коса. Езиците им се състезаваха да доставят удоволствие на другия, а целувката им ставаше все по-страстна.

Навън бурята вилнееше. Дъждът се лееше върху покрива. Природната стихия само подсилваше необузданото настроение на двамата.

— Ти плачеш? — прошепна той, като целуваше влажните ѝ страни, косата. Тя започна да се задъхва. Ръката му посегна надолу. Пръстите му я притиснаха силно дори през роклята. Погледът му я пронизваше. Попита задушевно. — Къде още си влажна, любима?

— О, господи! — изпъшка тя, като се притисна по-силно към него.

Стойха и се целуваха ненаситно. Фейбиан притисна през роклята възбудените ѝ гърди. Миси милваше твърдата издатина отпред на панталоните му и той изстена, което само усили сладката болка от близостта на телата им.

Момент по-късно той я погледна напрегнато в очите.

— Свали дрехите си — настоя той.

— Тук? — възкликна тя.

Той се спусна към вратата, пусна резето и се върна при нея. Очите му горяха от желание.

— Да, тук, на светлината на деня. Искам да те гледам, ангел мой.

Цялото ѝ същество се огъна при сладните му думи. Те я провокираха. Успя все пак да протестира.

— Но... В този склад...

— Уверявам те, че никой няма да ни види. Заключени сме, а прозорците са на втория етаж.

— Но... къде?

Той се усмихна порочно.

— Има една бала с памук до стената.

— Но тогава ще се прибера у дома с кичури вата по косата си... и навсякъде — отбеляза тя със смирен протест.

Той я привлече към себе си.

— Не и ако седнеш в скута ми.

Коленете ѝ омекнаха. Щеше да падне, ако той не я беше притеглил към себе си.

Фейбиан се усмихна и я целуна звучно. Все още се усмихваше, когато я освободи и започна да отвързва шалчето си. Свали палтото си и отиде да го разпростре върху писалището.

— Тук е равно и твърдо: най-хубавото за моята дама.

Тя преглътна на сухо.

— Мисля, че каза... балата с памук.

— Там ще бъдем по-късно — прошепна той, като се надвеси над нея.

Миси щеше отново да припадне, но Фейбиан я хвана. Няколко минути се целуваха и всеки събличаше дрехите на другия. Скоро нейната рокля и корсет, както и ризата му, лежаха захвърлени върху песъчливия под. Той остана само по панталони и ботуши. Тя — само по бельо. Фейбиан я повдигна и постави на писалището. Свали чорапите ѝ, жартиерите и панталонките. Разхлаби ризата и оголи гърдите ѝ. Миси се задъхваше. Очите му я поглъщаха. Сръчните му пръсти масажираха зърната ѝ. Застанал над нея, изглеждаше божествено с голите си плещи, с разрошената коса, с погледа, приковал нейния.

След това с чувствена усмивка той придърпа бедрата ѝ до края на масата, разтвори краката ѝ и зарови лицето си в цепнатината на женската ѝ същност.

— Фейбиан! — наелектризирана, тя се опита да се извърти настрана, но той здраво притискаше тялото ѝ.

— Знаеш ли откога исках да направя това? — прошепна дрезгаво той и отново се притисна към нея. Очите му я поглъщаха с интимна вгълбеност. Целуна бенката върху вътрешната част на бедрото ѝ и прошепна:

— Да те гледам толкова красива. Да развързва всичките тези панделки, за да се разтвориш пред мен... Да те любя, докато запросиш милост...

Наистина тя изкрещя, но не за милост, когато той отново зарови изтезаващи устни във влагата ѝ. Любеше я с езика си, а тя почти обезумяла дращеше раменете му и притегляше главата му отчаяно.

Хълцаше от безсилие, когато той я понесе през стаята и я положи върху балата с памук. Седна и я сложи на скута си. Преди да съедини телата им, трескавите му очи срещнаха нейните. Притискането беше опустошително. Викът ѝ на екстаз той посрещна със звук на дива задоволеност. Закотви устни върху гърдите ѝ. Миси не можеше да понесе такова удоволствие. Стенеше и се движеше нетърпеливо в такт с него. Крещеше и се стремеше към нов екстаз. Той я държеше здраво и търсеше собственото си освобождаване с дълбоки, приковаващи тласъци, които отново я отнасяха към върховното удоволствие. Със силен вик тя падна върху него напълно омаломощена. Лицето ѝ клюмна върху силната му шия.

— О, господи, Фейбиан! Ще забременея!

Ръцете му се стегнаха около бедрата ѝ.

— Вече съм ти казвал, жено, че искам да забременееш — отстрани я леко от себе си и я погледна сериозно. — Искам да се омъжиш за мен.

— По дяволите, Фейбиан! Не постъпвай така с мен! — викаше тя нещастно. — Не сега!

Почувства го как пулсира и влива живот вътре в нея. Чу го да казва:

— Какво по-подходящо време от това, любов моя?

Тръпки на желание пропълзяха вътре в нея. Пръстите и се впиха в силните му ръце. Опря лице на раменете му. Горещи сълзи на радост, че е негова, напълниха очите ѝ.

Почувства как ръцете му се стегнаха около нея.

— Още си луда по онзи Джеф, нали? — попита той.

Тя извърна лице към него.

— Не, Фейбиан. Колко пъти трябва да ти повтарям, че никога не съм го обичала.

Той леко ухапа шията ѝ, докато пръстите му милваха възбудените ѝ зърна.

— Но още не можеш да го забравиш, нали?

Болката в гласа му, съчетана с интимността на позата им, разруши нейната решителност.

— Това не е истина! — наведе се и го целуна. Гласът ѝ се прекърши. — Ти знаеш, че няма мъж, който да ме накара да се почувствам така.

Той въздъхна.

— Не бива да казваш такива неща на един мъж, Миси!

— Така ли?

Внезапно той се извъртя, откъсна я от тялото си и я положи върху балата.

— Да, не бива. Това ще накара този мъж да поиска да те обладае веднага... с кичури памук в косата ти и... навсякъде.

— Фейбиан!

Гледаше го наелектризирана как коленичи между разтворените ѝ нозе. Очите ѝ станаха огромни. Почувства, че я залива желание, като съзерцаваше неговата мъжка сила — напълно възбудена отново, твърда от желание по нея.

Предчувствайки удоволствието, обви крака високо около кръста му. Страстта и решителността в очите му отнеха дъха ѝ отново.

— И още. Няма да напуснем тази сграда, жено, докато не ми обещаеш ръката си — каза дрезгаво той.

Вместо протести, от гърлото на Миси излезе чувствен вик.

Докато Фейбиан я откарваше у дома, тя вадеше кичурите памук от косата си. Гледаше годеника си със злобно възхищение. Беше я държал в склада, докато не беше се предала окончателно. Беше обещала да се омъжи за този негодник. Душата ѝ се сви, като си припомни отговора му след нейното съгласие. По дяволите... Беше толкова изтощена! Физически и емоционално. Обичаше този мъж, а все още се чувстваше част от собственото си време. Но какво от това, ако не беше възможно вече да се върне? Ако беше вгнездена тук завинаги...

Като наблюдаваше изкусителния дявол до себе си, си помисли, че по-лоша от нейната съдба беше смъртта. Ако беше обречена да остане тук, може би трябваше да постигне нещо с Фейбиан, преди да се оженят. Тръпки я побиха, когато си представи идващите години, които може би щяха да прекарат заедно. Как биха могли да избягат от приближаващите нещастия — войната и епидемиите?

— Ще се оженим на петнадесети май — каза Фейбиан. — Ще ти трябват няколко седмици, за да се приготвиш.

Тя го изгледа и каза през зъби:

— Добре, Фейбиан — прехапа устни. — Но имам едно условие.

— Какво?

— Няма да ти позволя да се биеш в Гражданската война.

Той се разсмя от сърце.

— Пак се връщаш на тези глупости.

— Само ме изслушай и ми обещавай, че няма да се биеш на страната на Конфедерацията.

Той се намръщи.

— Ако това е война против робството, аз ще се бия на страната на Юга.

Тя скръсти ръце и се загледа мрачно напред.

— Тогава няма да се омъжа за теб.

— Миси?

Обърна се към него решително.

— Казвам ти, че няма. Стотици и хиляди хора ще бъдат изклани. Семейства ще бъдат разделени. Никога няма да те жертвам във война, която никой не иска и която ще разруши цялата страна.

Той се намръщи упорито.

— Миси, ние дори не знаем дали ще има война.

— Ще има, повярвай ми!

— Добре, но трябва да ти кажа, че при такива обстоятелства, мъжете, които имат чест, нямат друг избор, освен да...

— Ох, пак твоята чест! — с досада възкликна тя. Когато той се начумери убийствено, тя бързо вдигна ръце. — Добре, добре, но можеш да избягаш от блокадата като Рет Бътлър.

— Рет кой?

— Няма значение. Няма да ти разреши да бъдеш войник. И още. Твоето и моето семейство трябва да намерим безопасно място и да избегнем войната. Трябва да освободим робите. Татко все още не иска да се съгласи с мен, но се надявам скоро да се разберем. Преди края на това десетилетие обаче ние трябва да се преместим... О, не знам! Към Невада или на друго място на запад.

— Миси, Невада не съществува.

— Повярвай ми, ще има! — тя изпука пръсти. — Може да станем собственици на златни мини. Това е. Знаеш ли, трябваше веднъж да направя срочно съчинение за Комсток. Може да обходим и всички

участъци до Вирджиния сити — той я гледаше недоумяващо. — Е, Фейбиан, какъв е твоят отговор?

— А какво ще правя с моята текстилна фабрика, ако заминем за тази измислена Невада?

— Искаш да кажеш — нашата фабрика?

Той се усмихна.

— От уважение към ума ти мога да я нарека нашата.

Тя сви рамене.

— Просто ще я направим успяваща и ще я продадем — тя присви очи. — Правим ли сделката?

— Ще имам ли съпруга?

— Ще имам ли беглец от блокадата?

— Ти си невероятна жена!

— Е?

— Добре.

Миси се обърна. Не можеше да повярва, че беше провела този разговор с Фейбиан. Тя не само се беше съгласила да стане негова съпруга, но и беше загрижена да го опази по време на Гражданската война и да го направи изключително богат. По дяволите! Прекалено много започваше да се грижи за него.

Тя беше обречена. Вероятно никога нямаше да се върне в своето време. Вероятно Мелиса щеше да се омъжи за Джеф...

Внезапно сякаш мълния я порази. Прозря всичко. Разбира се! Как не го беше разбрала по-рано? Тя и Мелиса си бяха разменили местата по време на сватбената церемония. Защо това да не се случи отново?

Но дали трябваше да паднат отново по стълбите? Имаше ли някаква гаранция, че този чудовищен план ще успее? Но тя трябваше да поеме риска. Ако останеше тук, би загубила собствената си същност. Щеше да се погуби от чувствата към Фейбиан, които не можеше повече да контролира. Щеше изцяло да се предаде. Колко добър беше напоследък! Зачитаеше мнението ѝ, но тя подозираше, че той нямаше да се успокои, докато напълно не я подчини на себе си.

Добре тогава! Тя щеше да инсценира сватбената церемония. Тогава, ако имаха късмет, тя и Мелиса щяха да разменят местата си! Но как би могла да бъде сигурна, че Мелиса щеше да се ожени за Джеф също на петнадесети май? Планът ѝ никога нямаше да успее,

освен ако церемониите не се проведат едновременно, точно както първия път. Как би могла да изпрати съобщение на братовчедка си? Беше объркана...

— Ще оповестим сватбата във вестниците — говореше Фейбиан.
— Ще отпечатаме нови покани.

— Разбира се! — извика Миси. — Вестникът! Библиотеката! Съдът! — тя се обърна към Фейбиан и сграбчи ръкава му. — Трябва да има документи за нашата сватба.

Той я помисли за обезумяла.

— Но, разбира се. Иначе няма да е законна.

— О, това е чудесно! — крещеше Миси и пляскаше с ръце.

Фейбиан кимна, въпреки че изражението му остана объркано.

— Радвам се, че си щастлива.

Но Миси почти не го чуваше, погълната от собствените си мисли. Разбира се, рано или късно Джеф и Мелиса щяха да проучат документите, за да разберат дали тя е останала в миналото, или Мелиса се е завърнала. Ако Мелиса открие датата на сватбата, тя можеше да реши двамата с Джеф да се оженят на същата дата.

Яростно клатеше глава. Имаше голям шанс. Някак чрез малахитовия овал, или по друг начин, щеше да изпрати съобщение на братовчедка си Мелиса.

Спорният въпрос беше кои щеше да се омъжи за Фейбиан Фонтено — Миси Монроу или Мелиса Монтгомъри. Но имаше и по-страшен въпрос — щеше ли да събере сили да напусне Фейбиан, родителите и новия си живот тук?

ГЛАВА 36

Джеф и Мелиса стояха на горната палуба на кокетен кораб за разходки. Дълбоко замислени, те държаха ръцете си. Рееха поглед в пенещите се сиви води на Мисисипи. Въздухът край тях се носеше студен и дъжделив. Едно покривало, опънато над главите им, ги защитаваше от ситния дъждец.

Мелиса се чувстваше малко неудобно. Беше облякла дънки и поло, маратонки и дъждобран, подобен на този, който носеше Джеф. За първи път, откакто беше пристигнала в настоящето, се обличаше в мъжки дрехи. Но въпреки че се чувстваше неудобно, трябваше да признае, че и харесваше усещането за свобода, което ѝ даваше небрежното облекло. За толкова жени панталоните бяха основна част от облеклото.

Погледна към Джеф. Стоеше мълчалив и сериозен до нея. Почувства как пръстите му стискат нейните. Знаеше, че е получил доклада на Милдред Рийд. Откакто бяха тръгнали на разходка, тя се бореше със себе си. Искаше ѝ се да го попита какво е разбрал. Накрая реши, че не би могла да понесе тази неизвестност нито миг повече.

— Джефри, толкова си мълчалив през целия след обяд — започна тя колебливо. — Знам, че искаш да ме предпазиш, но ти трябва да ми кажеш какво е открила госпожа Рийд.

— Знам — обърна се той кротко към нея, — но не съм сигурен, че това, което е успяла да намери, ще ни улесни.

В погледа ѝ се четеше храброст.

— Джефри, трябва да бъдем силни. Ние двамата избягвахме истината твърде дълго.

— Права си — съгласи се той. — Добре, ще започна с... — отклони поглед и после дрезгаво добави: — След като прегледала обстойно окръжния архив, госпожа Рийд установила, че Фейбиан Фонтено и Мелиса Монтгомъри са се оженили на 15 май 1852 година.

— О, боже! — извика Мелиса. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от отчаяние. Със слаба надежда добави: — Само че ние още не знаем със

сигурност аз ли съм се омъжила за Фейбиан или Миси.

Джеф я сграбчи за раменете и заговори отчаяно:

— Да, така е. Много е възможно Миси да се е омъжила за него.

— А е много възможно двете с Миси да разменим местата си отново преди сватбата — добави тя фаталистично.

— Не говори така, любима! — помоли я той, като я прегърна силно.

Тя въздъхна.

— Моля те, продължавай.

Той кимна, загледан в преминаващия шлеп.

— Добре, изглежда, че, точно както ти мислеше, двете семейства, Монтгомъри и Фонтено, са останали в Мемфис до към 1860 година. След това са се преместили на запад към област, която сега наричаме Невада.

— Всички са напуснали Мемфис? — попита Мелиса заинтересувана. — Тогава майка ми е била права.

— Да. В Невада двете фамилии са станали доста богати — имали са златни мини. Подробностите са доста схематични, но Милдред е успяла да установи, че ти... или Мелиса и този Фейбиан Фонтено сте имали седем деца...

— Седем деца? — възкликна тя.

— Да — потвърди той неумолимо. — Открила е още, че твоите родители Джон и Лавиния са имали още едно дете. Момче — Джон младши. Той се е появил на бял свят, преди да се преместят на запад.

— Боже милостиви! Аз имам... имала съм брат.

— Така е, мила. В Невада Джон пораснал, оженил се и продължил рода Монтгомъри. Вероятно се е преместил в Алабама. В трето поколение след него се е родило момиче, което се омъжило за господин Монроу.

— А-а, ето как се е променило името на семейството.

— Да. След това, както знаеш, около седемдесетте години на двадесети век, родителите на Миси, Хауард и Шарлот, са се преместили в Мемфис. Започнали свой бизнес и се настанили в старата фамилна къща.

— Разбирам — прошепна Мелиса. Очите ѝ бяха изпълнени със страхопочитание. — Значи Хауард и Шарлот наистина са мои далечни роднини.

— Да, доста далечни роднини, бих казал.

— Всичко това е толкова вълнуващо — каза тя замислено. — Знаеш ли кога моите родители, както и всеки от нас, е умрял? — видя колебанието му и вдигна ръце. — Но като си помисля, май не искам да знам.

Той се усмихна мило.

— Така вероятно е по-добре скъпа. Но мога да ти кажа, че всички сте живели дълъг, щастлив живот.

— Толкова се радвам! — каза тя разчувствана. — Какво друго е открила госпожа Рийд?

Той въздъхна.

— Това е главното. Тя е подготвила пълна генеалогична историческа справка, която можеш да прегледаш, когато пожелаеш. Обаче, както бяхме решили, може би е най-добре да не научаваш прекалено много.

— Съгласна съм. Сега какво ще правим, Джеф?

Той махна с ръце развълнуван.

— Казах ти, че не бях сигурен дали информацията ще ни бъде от полза. По-ценно е да разберем коя от вас се е омъжила за Фейбиан Фонтено. Аз имам една теория.

— Да?

Очите му преливаха от надежда.

— Мисля, че Миси е останала там.

— Защо?

Той продължи разпалено:

— Както допуснахме по-рано, Миси би трябвало да ги е предупредила за настъпващата война. Това преместване на всички към Невада... Освен това тя знаеше, че там са открити златни мини. Това е точно по нейния маниер.

Но Мелиса само поклати глава. Очите ѝ бяха пълни с тъга и примирение.

— Ти не разбираш, Джеф.

— Какво не разбирам?

— Както ти казах и преди, ако аз съм се върнала обратно, без съмнение бих направила абсолютно същото — да предупредя семейството си за войната и епидемиите.

— А би ли завела двете семейства да търсят злато? — попита той скептично. — Това не е характерно за тебе, но е абсолютно сигурно, че Миси ще го направи.

— Отново ще възразя — каза тъжно тя.

— Защо? — извика той раздразнен.

Тя прехапа устни.

— Добре... Сега, след като знаем каква е била съдбата на моето семейство, не бих ли се чувствала задължена да следвам същите събития, ако се върна в миналото?

Той разпери отчаяно ръце.

— По дяволите, права си. Не трябваше да ти казвам нищо.

— Но как щяхме да търсим истината, ако не ми беше казал какво си открил? — отбеляза тя спокойно.

Джеф се опря на парапета.

— Отново си права, но толкова е разочароващо. Всичко е такава бъркотия. Страхувам се, че никога няма да излезем от нея — обърна се към Мелиса и сграбчи ръцете ѝ. — Но едно нещо знам със сигурност... Всяка следа ни води до задънена улица.

— Да?

— Мелиса, абсолютно категорично отказвам да ти позволя да се върнеш и да родиш седем деца от онзи ужасен човек.

Мелиса се засмя през сълзи.

— Може би не съм мразила Фейбиан толкова много, след като ще имаме седем деца с него? — но като видя, че Джеф посърна, тя докосна ръката му и бързо добави: — Джефри, само се пошегувах.

Той силно я прегърна.

— Това не е смешно. Мелиса. Ни най-малко.

— Зная, любими.

Той погали косите ѝ.

— Господи, какво ще правим?

Тя се отдръпна от него. Явно някакво просветление я беше осенило.

— Мисля, че и ние също би трябвало да планираме сватбата си за петнадесети май. Да видим какво ще се случи.

Очите му помътняха и каза подозрително:

— Мислиш да размениш отново мястото си с Миси, нали?

Тя произнесе с примирение:

— Мисля, че ако е речено Миси и аз да бъдем разменени, може би нищо не можем да направим, за да го предотвратим.

— Не! — извика той. — Можем да направим нещо! Няма да се оженим на петнадесети май! — обхвана лицето ѝ и продължи да говори, но вече на границата на отчаянието. — Мелиса, омъжи се за мен сега, днес! Ще вземем самолета за Вегас и...

— Не, Джефри.

— Не? Но не разбираш ли? Ако се омъжиш за мен сега, няма никаква възможност да се омъжиш за Фонтено на петнадесети май?

Тя тръсна глава примирено.

— Мисля, че ще бъде и погрешно, и наивно от наша страна да вярваме, че можем да променим времето и съдбата си. Ако Миси наистина си иска живота обратно, аз трябва да ѝ го върна. Всичко останало би било безотговорно.

Гледаше я обезумял от болка и страх.

— Кажи ми, че не мислиш така!

— Но аз трябва да мисля така! Ние трябва да насрочим сватбата си за петнадесети май и нека съдбата да реши. Може би е писано да бъдем заедно. Или би могло...

Той я притисна силно към себе си.

— Не казвай другото. Не искам да те загубя! Ще те запазя за себе си, дори ако това ми струва всяка частичка от енергията и тялото ми.

Джеф я целуна жадно, като притискаше тялото ѝ към своето. Тя отвърна на целувката му с цялото си същество. Сълзи напълниха очите ѝ.

Тази нощ Миси Монроу лежеше в леглото си и упорито обмисляше как да изпрати съобщение на своята братовчедка. За кой ли път прехвърляше думите в ума си. Молеше се някак Мелиса да чуе нейните молби и указания. В противен случай тя никога нямаше да бъде свободна, никога нямаше да успее да избяга от Фейбиан.

Мелиса спа неспокойно. В съня ѝ се появи решителното лице на Миси. Чу нейните думи... петнадесети май... насрочи сватбата отново... падни по стълбите... обещавай ми... да не забравиш. Съобщението се повтаряше без край. Събуди се измъчена. В сърцето

си вече знаеше, че решението, което разби сърцата им днес с Джеф, беше правилно. Силите на съдбата бяха безпощадни. Нямаше какво да направи, за да промени нещата.

— Обещавам ти — прошепна смирено тя, хвърли се на възглавницата и горчиво заплака.

В миналото Миси се събуди с вик. Беше разбрала, че съобщението ѝ е получено. Дори беше видяла лицето на Мелиса в съня си и беше чула отговора.

— Обещавам ти.

Последва минута на истински триумф. Но след това се хвърли на възглавницата и... изплака сърцето си.

ГЛАВА 37

Утрото завари Мелиса пред тоалетката. Гледаше в огледалото зачервените си очи и подпухналото си лице. Сега знаеше какво трябваше да направи. Беше получила съобщението... наставленията на Миси. Трябваше да планира сватбата си с Джеф за петнадесети май. И тогава щеше отново да се запряма по стълбите. В този момент щяха да си разменят отново местата с Миси. И щеше да изгуби всичко, което имаше значение за нея.

При тази мисъл горчиви сълзи потекоха по лицето ѝ. Не искаше да напусне Джеф и новите си родители, за да се завърне при старите си родители и при ужасния Фейбиан. Знаеше, че онези, които беше оставила в миналото, бяха разочаровани от нея. А тук беше разцъфтяла. Щеше отново да бъде потисната и да заприлича на увехнала теменужка. Да се смали, засенчена от Фейбиан и родителите си. Но, което си беше истина, щеше да остане вярна на обещанието си. Този прекрасен живот, който живееше, беше взет назаем. Никога не ѝ бе принадлежал истински. Нямаше начин да признае всичко на Джеф. Той щеше да застане на пътя ѝ...

Миси седеше до тоалетката. Чудеше се защо не се чувства радостна и удовлетворена. Беше сигурна, че съобщението ѝ най-сетне е стигнало до братовчедката Мелиса в съня ѝ. Сега двете отново трябваше да насрочат сватбите си — за петнадесети май. Трябваше да имитират падане по стълбите и щяха отново да разменят местата си. Беше сигурна, че Мелиса щеше покорно да се подчини на нейните наставления. Дори беше видяла лицето ѝ — беше кимнала в знак на съгласие, но то бе примесено с ужасно отчаяние.

Споменът за това изтерзано лице преследваше Миси сега. Милата братовчедка Мелиса беше готова да се подчини на нейните заповеди и да ѝ върне живота. Сега тя живееше в настоящето и по всичко личеше, че е щастлива. От всичко, което беше научила Миси за

нея, братовчедка ѝ е била нещастна в миналото, Фейбиан и родителите ѝ я намираха безинтересна и малодушна. Ако се завърнеше, тези тримата щяха отново да започнат да я тормозят. Въпреки добрите им намерения. Колкото до Фейбиан... О, господи, колко нещастен щеше да бъде с Мелиса! Колко разочарован щеше да бъде, когато открие, че неговата бивша смирена малка годеница някак пак е възкръснала. Той щеше да се подчини на брачното споразумение, но двамата с Мелиса щяха да бъдат злочесто нещастни.

Можеше ли да постъпи така с Фейбиан? С Мелиса? Със себе си? Миси въздъхна. Стана и закрачи из стаята. Спомни си мига, когато беше погледнала в малахитовия овал и беше видяла Джеф и Мелиса да се целуват. О, господи! Те изглеждаха толкова щастливи. Ако се върнеше обратно в настоящето, щеше да направи Джеф нещастен, а също и родителите си. Цялото и същество усещаше, че те там бяха много по-доволни от Мелиса като дъщеря, отколкото са били някога от нея. И още. Ако се завърнеше в настоящето, Фейбиан и новите ѝ родители щяха да ѝ липсват ужасно. Но, по дяволите, това беше нейният живот! Трябваше да си го получи обратно — отчаяно се мъчеше тя да си припомня предишното намерение. Все още беше убедена, че Фейбиан никога нямаше да остане доволен, докато не я покори напълно. Ако останеше тук, със сигурност щеше да бъде обречена. Най-голямата ирония беше, че не можеше да мисли само за себе си. Трябваше да се съобразява с чувствата и на другите. Да се грижи за Фейбиан и за новите си родители, както и за онези четирима в настоящето, чието щастие зависеше единствено от нейното решение. Както беше установила напоследък, любовта ѝ към Фейбиан я бе променила съществено. Беше се размекнала. Това беше друга причина, поради която трябваше да се бори за предишния си живот. Трябваше да върне предишната си същност, докато не беше станало прекалено късно.

Миси се хвърли на леглото. Чувстваше се измъчена, сякаш бе попаднала в ада. Но Мелиса определено беше попаднала в рай. Би ли могла наистина да жертва щастието на Мелиса заради себе си?

По време на закуската Мелиса се обърна към родителите си:
— Трябва да ви съобща нещо.

Шарлот я погледна над чашата си с кафе.

— Да, мила? — попитаха и двамата усмихнати.

Мелиса също се усмихна колебливо.

— Джеф и аз решихме да се оженим на петнадесети май.

— О, прекрасно! — извика Шарлот.

— Много се радвам да чуя това — добави Хауард.

Двамата скочиха от местата си и се хвърлиха да целуват дъщеря си. Мелиса с готовност отвърна на прегръдките им, като сдържано се усмихваше. След като поздравленията и щастливите сълзи свършиха, тримата отново заеха местата си.

— О, ще бъдем доста заети — продължи Шарлот пламенно. — Петнадесети май е само след няколко седмици. Ще трябва да изпратим покани или просто да разгласим по телефона. Разбира се, ще трябва да подготвим всичко и за тържествената вечеря вкъщи...

— Преди да продължиш, трябва да ви кажа още нещо — прекъсна я сериозна Мелиса.

— Да, скъпа? — попита Шарлот.

Като гледаше ту единия, ту другия, внезапно избухна в сълзи.

— Трябва да ви кажа колко ми беше хубаво с вас. Как великолепно обогатихте живота ми... Колко щастлива бях като ваша дъщеря.

Двамата грейнаха от радост.

— Благодаря ти, скъпа — каза Шарлот, като бършеше сълзите си.

— Ние се чувстваме по същия начин — добави Хауард с разтреперан глас.

Мелиса въртеше ленената салфетка в ръцете си.

— И... искам вие двамата да ми обещаете, че никога няма да ме забравите... — продължи тя развълнувана.

Радостните лица на родителите и посърнаха.

— Но, скъпа — отбеляза Хауард, — звучи така, сякаш имаш намерение да ни напуснеш.

— Но тя ни напуска, Хауи — подчерта Шарлот, като изтри една сълза. — Тя се омъжва.

— Но ние ще си останем семейство — с обич заяви бащата, пресегна се през масата и пое ръката на дъщеря си. Гледаше я предано.

— Наистина ще бъдем — подкрепи го Шарлот и посегна да хване другата ръка на Мелиса. — Разбирам, че от този момент Джеф

ще бъде на първо място за теб, но в сърцата си винаги ще бъдем заедно, нали?

Мелиса треперливо кимна с глава.

— Да. Вие сте чудесни и аз не мога да ви забравя.

— А ти ще бъдеш толкова щастлива с Джеф! — добави Шарлот.

За момент Мелиса гледаше майка си. Долната и устна трепереше. Обърка още повече двамата си родители, като избухна в ридания и избяга от стаята.

— Предполагам, че е прекалено щастлива — прошепна Шарлот изумена.

— Кой знае — добави Хауард скептично.

Както закусваше с родителите си, Миси изведнъж заговори:

— Трябва да ви съобщя нещо.

Лавиния я погледна над чашата си с чай. Джон надзърна над вестника.

— Да, скъпа? — попитаха едновременно те.

Миси смело се усмихна.

— Фейбиан и аз решихме да се оженим на петнадесети май.

— Каква чудесна новина! — възкликна Джон.

— И точно навреме! — пляскаше Лавиния с ръце. — О, толкова е вълнуващо! — продължи тя радостно. — Трябва да направим някои приготовления, разбира се. Да уведомим пастора...

— Преди да навлезете в подробности, искам да обсъдим нещо важно — прекъсна я твърдо Миси.

— Да, скъпа? — попита майка й.

Вирнала глава, Миси гледаше ту единия, ту другия.

— Преди да се омъжа за Фейбиан, искам да ми обещаете нещо.

Двамата си размениха объркани погледи.

— Обясни какво искаш да кажеш, дъще — помоли Джон.

Миси кимна към баща си.

— Искам да ми обещаете, че двамата ще напуснете Мемфис. И то преди 1860 година.

По-добре да ги беше помолила да танцуват по улиците на града голи.

— Да напуснем Мемфис? — извика Джон. Беше като поразен от гръм.

— Да изоставим къщата си? — като ехо прозвуча смайването на Лавиния.

— Моля ви. Наистина трябва да напуснете Мемфис. Това е за ваше добро. Искам да ми дадете думата си, че ще се преместите на запад. И то най-късно до 1860 година.

— Но защо? — извика Лавиния.

— Да, защо? — попита и Джон.

Миси тръсна енергично глава.

— Ако ви кажа, просто няма да ми повярвате. Моля ви само да ми обещаете, че ще го направите. Ще бъда толкова щастлива! — наведе се напред и преплете пръсти. Кимна към баща си — А ти трябва да ми обещаеш още нещо...

— Да? — Джон смръщи вежди.

Тя го гледаше в очите.

— Искам да освободиш робите, татко!

Той размаха ръце.

— Отново това.

— Татко, моля те! — настоя тя. — Направи го като сватбен подарък за мене. Обещай ми, че ще продадеш всичко и ще заминеш на запад.

— Дъще, това са изключително странни изисквания — отбеляза Лавиния неприветливо.

Миси се извърна към майка си.

— Искаш да ме видиш омъжена за Фейбиан, нали?

— Ултиматум ли поставяш, скъпа моя? — попита Джон заплашително.

Миси се обърна към баща си. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не — отговори тя, изненадана от себе си. — Аз ви моля... Умолявам ви като някои, който ви обича.

Родителите ѝ бяха прекалено озадачени, за да говорят.

Накрая Лавиния се пресегна и обхвана брадичката на дъщеря си с ръка. Гледаше момичето със съчувствие.

— Миси, скъпа, защо са тези сълзи? Защо е този трагичен тон и тези странни изисквания? Говориш така, сякаш ще ни напуснеш.

— Но тя ни напуска — отбеляза Джон. — Тя се омъжва.

— Но няма ли да продължим да бъдем едно семейство? — каза мъдро Лавиния. — Няма ли да бъдем заедно в сърцата си?

Двамата родители гледаха Миси въпросително.

— Разбира се, че ще бъдем — отговори тя покрусена, разкъсвана от отчаяние. Гледаше умолително двете скъпи за нея лица. — Но ще обещаете ли да помислите върху исканията ми?

Лавиния подкрепи Джон с поглед. След кратко колебание той кимна на дъщеря си.

— Да. Това можем да ти обещаем.

— Благодаря, татко! — тя въздъхна облекчено и като хапеше устни, добави: — Има още нещо. Искам да знаете колко щастлива съм била като ваша дъщеря.

Родителите и се трогнаха. Джон стисна ръката ѝ.

— Скъпа моя, твоята гордост и радост не може да се сравни с тези, които ние с майка ти изпитваме.

— Амин! — добави Лавиния.

— Благодаря, мамо, татко! — Миси се усмихна. — Надявам се, че никога няма да ме забравите.

— Да те забравим? — извика Лавиния. — Как ще те забравим, мила моя, когато ще живеем още дълги години заедно — потупа ръката на Миси. — А сега, стига толкова сълзи. Защо просто не помислиш колко щастлива ще бъдеш, след като се омъжиш за Фейбиан?

ГЛАВА 38

Родителите на Мелиса дадоха вечеря, за да оповестят сватбата. Бяха поканили десетина семейства. Присъстваха също и леля Агнес, както и Лайза, Мишел и Дженифър с приятелите си. Трите й приятелки жужаха около Мелиса възбудени. Щастливи присъстваха също и преподобните господин и госпожа Уайт, както и Джордж Шмидт и майката на Джеф. Всички се бяха събрали в големия салон и държаха чаши с шампанско в ръце. Шарлот и Хауард притеглиха Джеф и Мелиса в средата на стаята. Хауард щастлив се обърна към всички:

— Приятели, за мен е голямо удоволствие да ви съобщя, че Мелиса е напълно възстановена след падането. Двамата с Джеф са решили тяхната сватба да се състои на петнадесети май. Да вдигнем тост за Мелиса и Джеф. Нека вечно да бъдат щастливи.

Джеф вдигна чаша към Мелиса и двамата мълчаливо се чукнаха. Тя му се усмихна срамежливо. Той с нежност й намигна. Очите му гледаха с обич жената, която обичаше. Как я боготвореше само! Изглеждаше изключително красива тази вечер в сапфиреносинята си рокля и със златните бижута. Прекрасното и лице се беше изчервило от толкова много внимание към нея. Но в очите й имаше тъга. Когато трите й приятелки се спуснаха да я поздравят, усмивката й беше някак куха. Страх смрази сърцето му. Имаше нещо, което тя не беше му казала. И той се досещаше какво е то. Тя възнамеряваше да го напусне. Тази възможност го плашеше до смърт.

Трябваше ли да я спре? Да настоява да узнае плановете й? Да изисква пак да променят сватбения ден? Решително тръсна глава. Не. Ако я насили, ще я принуди да го излъже. Не беше честно да я поставя в такова раздвоение. Би могъл да опита по-подходящи средства. Насила нямаше да постигне нищо.

Ако искаше да я спаси, да спаси тяхната любов, трябваше да действа сам. Но като взе това решение, отново го завладя тревога. Щеше ли да направи добро, ако се опиташе да я спре? Тя вече беше казала истината — силите на съдбата са по-могъщи от тях.

Трябваше ли да разговаря с баща ѝ?

Родителите на Миси поканиха десетина семейства — техни приятели — на официална вечеря, на която щяха да обявят новия сватбен ден. Разбира се, присъстваха бабата и дядото на Фейбиан, както и Луси, Антоанет и Филипа със съпрузите си. Трите жени жужаха възбудени около Миси. Филипа забавляваше гостите с разкази за пътуването до Кентъки, откъдето се бяха завърнали едва преди седмица.

Всички присъстващи стояха в салона с чаши пунш в ръцете си. Джон и Лавиния притеглиха Миси и Фейбиан към средата на стаята. Джон щастлив съобщи деня на предстоящата сватба. Когато Фейбиан вдигна чаша към Миси, беше сигурен, че е забелязал тъга в очите ѝ. Страх смрази сърцето му. Но откъде идваше този страх, след като най-сетне тя се беше съгласила да се омъжи за него? Имаше чувството, че ще я загуби.

Замисли се за коренната промяна в нейната същност през изминалите седмици. Припомни си цялата радост и любов, които му беше доставила, но си припомни и абсурдните ѝ твърдения, че е дошла от друго време, че е била разменена с истинската Мелиса. Подсмихна се. Тази малка избухливка му се беше подчинила. Сега, след сватбения ден, щеше да бъде негова завинаги...

Техният сватбен ден! Внезапно Фейбиан почувства, че се изпотява. Припомни си, че промяната у Миси беше настъпила непосредствено след падането ѝ на предишния сватбен ден. Оттогава сякаш беше свършено друга личност. Какво щеше да стане, ако това, което казваше, беше вярно? Ако тя наистина беше дошла от бъдещето?

Но това беше невъзможно, абсурдно. Почувства безразсъден, почти суеверен страх. Дали не трябваше да разговаря с баща ѝ?

След вечерята Джеф включи уредбата и по-младите затанцуваха весело по двойки. По-възрастните пиеха кафе, играеха карти или гледаха телевизия. Много по-късно, когато всички си бяха отишли, Джеф помоли Мелиса да се разхождат до басейна.

След като се отдалечиха достатъчно от къщата, той я прегърна.

— Време е за нашето лично празненство, любима — каза той наистина и я целуна.

Мелиса вложи всичките си чувства в целувката. Искаше да изживеят пълноценно всяка секунда, която им оставаше да прекарат заедно. Вдъхваше аромата му, галеше копrienената му коса и се наслаждаваше на опияняващата сладост на целувката му. Сякаш искаше да го запечати в душата си завинаги.

Той се отдръпна от нея. Гледаше я като удавник.

— Толкова си красива тази вечер. Господи, не мога да дочакам мига, когато ще си моя.

— Аз също — прошепна тя. Беше заровила лице в гърдите му, за да скрие виновния си поглед.

— Мелиса, ти няма да се опиташ да ме напуснеш, нали? — попита наистина той.

С чувство за вина, тя отговори тихо:

— Джеф, никога не съм искала да те напусна!

Ръцете му я притиснаха по-силно.

— Преди да си се размислила, искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Това! — с въздишка той я привлече в близкото бунгало. Затвори и заключи вратата след тях. Взе я пламенно в прегръдките си, с устни похити нейните, а с език изнасили устата ѝ дълбоко и настойчиво. След това започна да целува косите и лицето ѝ. Дишаше шумно. Тя потръпна от удоволствие и прокара пръсти по гърба му. Когато разкопча копrienената ѝ рокля и сутиена, Мелиса разбра, че той иска много повече от няколко целувки.

— Джефри... — примоли се тя, но потръпна от удоволствие, когато той хвърли дрехите ѝ на пода и погали голите ѝ гърди. — Някой ще ни види.

— Няма — увери я той и я погледна в очите. — Ще дойдеш ли с мен, любима?

Безумното желание, което излъчваха очите му, я заля като вълна.

— Дори и на края на света!

Той я притегли по-близо, седна в близкия шезлонг и я настани в скута си. Прилепи устни до зърната ѝ и силно ги засмука.

— Джеф! — Мелиса се почувства скандализирана от начина, по който я похищаваше. Горещият му език я караше да обезумява.

Притисна лицето си към неговото и призна с усмирен шепот: — Не нося никакво предпазно средство.

Той се засмя, взе ръката ѝ и целуна всеки един от пръстите ѝ. Спря се на онзи, който носеше неговия пръстен.

— Не се притеснявай, любима. Тази вечер аз съм се погрижил за това — утеши я той с дрезгав глас и посегна към джоба си.

Тя се стегна учудена.

— Означава ли това, че ще правим безопасен секс?

Той се разсмя подигравателно.

— Господи, обичам те, когато говориш неприлични неща.

— Джефри, бъди сериозен.

Тя чу някакво шумолене, след което той измърмори:

— Да, скъпа. Надявам се да те запозная с всички пороци на двадесети век.

Сега и тя се усмихна. Наведе се да целуне извивката на силната му челюст.

Той пхна празната опаковка в джоба си. Притисна я силно и прошепна:

— Ще бъда много щастлив. Когато се оженим, няма да бъда принуден да ползвам това. Искam дете веднага. А ти?

Думите му дълбоко я развълнуваха. Почувства се и малко виновна за тайната, която само тя знаеше.

Тъкмо щеше да му отговори, когато почувства, че Джеф разкъса чорапогащника ѝ.

— Джефри?

— Съжалявам, мила, но имаш работа с мъж, който изпитва болка — повдигна я и я настави върху твърдата си ерекция. Чу го как изпъшка от удоволствие.

— Господи, ангел мой, толкова е хубаво! — каза той, като потъваше в нея. — Не знам какво ще правя, ако някога те загубя!

Мелиса изтръпна, защото това наистина можеше да се случи. Думите му отекнаха мъчително в съзнанието ѝ. Като си помисли, че скоро би могла да загуби тези обични моменти, в които бяха в интимна близост, по страните ѝ потекоха сълзи. Сълзи на изключително удоволствие и горчиво съжаление.

След вечерята, всички танцуваха валс. На пианото свиреше Луси Сержънт. След като гостите си отидоха, Фейбиан изведе Миси на верандата. Започна да я целува жадно и опияняващо, докато я остави без дъх. После я привлече към сенките на нощта.

— Къде ме водиш? — прошепна тя.

— Време е за нашето лично празненство — достигна до нея дрезгавият му, загадъчен отговор.

Водеше я към тъмнината под дърветата. Спряха до една люлка, провесена на здрав дъбов клон. Седнаха един до друг и той започна да я целува.

— Скъпи, много сме разгорещени днес — каза тя с треперлив смях.

Той се отдръпна. На лунната светлина Миси видя, че я гледа напрегнато.

— Имаш ли представа колко великолепно изглеждаш?

Тя се усмихна криво.

— Трябва да призная, че и ти изглеждаш доста красив.

Той взе ръката ѝ и целуна всеки пръст.

— Господи, не мога да дочакам мига, когато ще бъдеш моя!

Тя потръпна от удоволствие. Той я погледна настойчиво в очите и попита:

— Няма да се опиташ да ме напуснеш, нали Миси?

Лицето ѝ побеля. Почувства се виновна и обърна поглед настрана.

— Да те напусна? Не бъди глупав. Защо трябва да те напускам?

Той бавно поклати глава.

— Тази вечер, точно когато родителите ти оповестяваха сватбата ни, ме обхвана странно предчувствие. Стори ми се, че ще те изгубя, Миси, вледених се при тази мисъл.

— Вледенияването ти, без съмнение, не е било причинено от това — каза тя назидателно. — Не ти ли обещах, че ще се ожения за теб?

Той хвана брадичката ѝ. Наведе лицето ѝ и се загледа вглъбено в очите ѝ.

— Защо имам чувството, че не ми казваш всичко? Защо се страхувам, че може да те загубя?

Тя преглътна. Погледна го с болка и с любов и изстена:

— Няма да ме изгубиш — думите и прозвучаха неубедително дори за нея самата.

Той въздъхна и я постави на коленете си. Зъбите му нежно хапеха шията ѝ, а ръцете му повдигаха полите ѝ.

— Фейбиан? Какво правиш, за бога?

— Искам тази вечер да почувствам, че си моя — прошепна той настойчиво, като разхлабваше връзките на панталонките ѝ.

— Велики боже! Тук... — извика тя. Беше възмутена, но и изпълнена с желание, което я караше да трепери неудържимо.

— Никой няма да ни види. А дори и да ни види, ще помисли, че просто се люлеем.

Тя победоносно се присмя на двадесетия век. Само успя да изпъшка, когато се намери върху него. Краката му се подпираха здраво в земята. Следващото нещо, което разбра, бе, че той потъва дълбоко в нея с вик на върховно удоволствие. Желанието ѝ се засилваше трескаво. Можеше жив да го погълне.

— Да се люлееш, е доста приятно, нали, любима? — нежно промълви той, докато се клатеха напред-назад.

Тя кимна енергично. Правеше неистови усилия да диша.

— Какво би предпочела първо — момче или момиче? — продължи той.

— О, боже господи! — извика тя.

— Не се притеснявай. Ще имаме достатъчно време да решим — прошепна той. Хапеше шията ѝ, притиснал здраво ръцете си върху кръста ѝ.

Държа я така, докато ботушите му направиха вдлъбнатина в земята.

ГЛАВА 39

Следващите няколко седмици изтекоха много бързо за Миси. Подготвяше се за сватбения си ден, както и за полета си през времето, за които знаеше само тя. Виждаше се често с Фейбиан и все повече я измъчваше перспективата да напусне него и родителите си. От известно време дори се плашеше, че ако е бременна, не би могла да осъществи своя план. Ако наистина носеше неговото дете, не би могла да го напусне. Имаше достатъчно чест и съвест, за да го направи. Но когато седмица преди сватбата месечното ѝ неразположение дойде, тя не знаеше дали да се чувства успокоена или разочарована. Сега нищо не я задържаше тук — освен нейната собствена воля и любовта ѝ към Фейбиан.

В деня преди сватбата тя и Фейбиан, както и семействата Сержънт и Макгий, бяха поканени на импровизирано конно състезание. Двойка коне на бившия бизнесмен Чарлз Мерсър преминаваше по улиците на Мемфис. Готвеха се за състезание в Начез.

Филипа, сега горда собственичка на два чистокръвни коня, беше предизвикала двама мъже на съревнование. Дори беше настояла да яздят собствениците, а не жокеи, както обикновено.

Няколко души с навъсени лица седяха на пейката от едната страна на пътя: Миси и Фейбиан, Луси и Джереми, Антоанет и Брент, както и нацупеният Чарлз Мерсър. Той беше седнал между съпругите на двамата си бивши съдружници. Надолу по пътя, под дърветата, бяха седнали няколко роби. Те трябваше да се погрижат за конете.

Миси се опита да прикрие самодоволната си усмивка, когато забеляза на стартовата линия приятелката си Филипа. Изглеждаше доста сладка, облечена в костюм за езда и яхнала своя величествен породист кон. От двете ѝ страни бяха застанали мъжете, които беше предизвикала. Единият се беше качил върху по-малък черен арабски кон, а другият — върху по-висок сив ездитен кон.

По сигнал на Филипа Фейбиан стана, отиде при ездачите и извади пистолет. Преброи от пет до едно, даде изстрел и конете се

понесоха напред.

Миси седеше на крайчеца на пейката и наблюдаваше ездачите. И трите коня бяха изключително грациозни. Мускулите им се вълнуваха и изглеждаше така сякаш красивите животни летяха, а не стъпваха по мръсното трасе. Скоро Миси не можа да устои и започна да окуражава приятелката си. Станала на крака, тя размахваше кърпичката си и крещеше:

— Давай, Филипа! Затвори им устата завинаги.

Мъжете се намръщиха, когато Луси и Антоанет също скочиха на крака и завикаха:

— Можеш да го постигнеш, Филипа!

— Направи ни горди!

Мъжете продължаваха да се цупят.

Финалът вече беше близо, но Филипа пришпорваше усърдно. Когато нейният мощен красавец пресече финалната линия, доста зад нея се зададоха и останалите. Трите ѝ приятелки крещяха прегракнали и се прегръщаха радостни.

Малко по-късно, когато прислужникът отведе коня на Филипа, тя триумфираща се присъедини към жените.

— Не ви ли казах, че мога да го направя? — извика широко усмихната и размахва камшика победоносно.

— Ако поиска, жената може всичко — отговори Миси.

— Амин! — добави Луси.

Докато трите прегръщаха и поздравяваха своята приятелка, загубилите състезанието мъже набързо прибраха съпругите, прислужниците и конете си и си тръгнаха.

Като гледаше приятелките си, Миси се почувства горда, че е променила целия им живот и ги е освободила от оковите на техните скучни съпрузи. Все още се усмихваше до уши, когато четирите, хванати за ръце, се приближиха към мъжете. Но усмивката ѝ се стопи, като видя намръщените им лица.

— Надявам се, че си доволна — излая Чарлз към Филипа и протегна ръка.

Филипа я пое, вирна глава и тръгна с него.

— Наруга ли се за днес? — добави надменно Джереми към Луси.

Тя врътна глава и се насочи към семейната карета, без да му отговори.

— Следващия път може би ще поискаш да яздиш една от глупавите си шапки, нали? — заяде се Брент с Антоанет.

Тя го удари с баретата си и тръгна пред него.

Фейбиан пристъпи напред, усмихнат цинично и предложи ръката си.

— Ще тръгваме ли?

Миси ги погледна предизвикателно.

— Накъдето кажеш.

Докато пътуваха към дома и, тя не спря да излива яда си.

— Вие, мъжете, наистина сте обречени да губите — заяви тя.

Той се изсмя горчиво.

— А ти наистина не направи добро на приятелките си.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

Той стисна зъби.

— Единственото, което постигна, е, че създаде разногласия в трите семейства. Направи ги нещастни.

— Това не е истина. Тези жени щяха да се превърнат в изтривалки на противните си мъже! аз просто ги накарах да отстояват правата си.

— Защото мъжът и жената са равни? — присмя й се той.

— Дяволски смешно.

— Но ти не искаш равенство! — възрази той разгорещено. — Ти никога няма да се успокоиш, докато не признаем, че сте по-добри от нас.

— Може би сме.

— Видя ли, че съм прав?

— О, ти си невъзможен. Никога няма да се промениш. Много съм щастлива, че не съм...

Внезапно той спря коня.

— Щастлива си, че не си какво, Миси? — попита той с мъртвешки сериозен тон.

Тя преглътна.

— Щастлива съм, че все още не съм се омъжила заблудена — бързо изфабрикува отговора тя.

Той се изсмя подигравателно.

— Що за двусмислие е това? — притегли я към себе си и намръщен я изгледа. — Знаеш ли какво правиш, любов моя?

— Какво правя, господин Фонтено? — попита тя с ненадминат сарказъм.

— Започваш битка с мен, така че утре да не се омъжиш за мен. Но няма да стане.

Почувствала, че ще я целуне, за да я подчини, тя се извъртя.

— Фейбиан, закарай ме у дома. Имам да правя толкова много неща за утрешния ден. А и, честно казано, нямам настроение да задоволявам долните ти инстинкти.

Той изруга, обърна се и подкара коня.

Мелиса се подаде срамежливо от кабината. Беше облякла тесни бикини, а дългата си коса беше вързала на конска опашка. Джеф стоеше срещу нея на терасата по плувки. Загорялото му тяло изглеждаше великолепно.

Той подсвирна. Поглъщаше я с очи.

— Казах ли ти, че ще облечеш бански костюм?

Тя силно се изчерви, като погледна ивиците синя и бяла тъкан, които едва покриваха формите ѝ.

— Джефри, чувствам се направо гола!

Той ѝ намигна сериозно.

— Това ще стане по-късно.

Тя пристъпи към него и го побутна закачливо.

— Ти, сексапилен дявол такъв!

Той я прегърна и се разсмя високо.

— Кой би повярвал, че ще говориш такива работи?

— Лайза винаги по такъв начин описва своя приятел — отговори тя.

— Кажи ми кога трите кикотеци се кокетки ще се изтърсят заедно с приятелите си?

— Казах на всички, че водното ни парти започва в пет.

— Добре. Значи имаме един час да бъдем сами — повлече я към близката маса и вдигна едно пластмасово шишенце.

— Първо да те намажа с плажно масло.

— Плажно масло?

Той вече внимателно мажеше страните, челото и носа ѝ.

— Това ще те предпази от изгаряния, мила. Трябва да се грижа за възхитителната ти кожа, защото утре вечер съм решил да те раздробя на парчета и да те изгълтам.

Тя се кикотеше. Беше ѝ приятно да усеща ръцете му, докато нанасяше лосиона върху шията, раменете и останалата част от тялото ѝ.

Той затвори шишенцето и го остави настрана.

— Сега трябва да направим воден тест на тези бикини...

— Но, Джефри, трябва да приготвя храната за партито — протестира тя. — Разбираш ли, майка и аз дадохме почивен ден на госпожа Джаксън и на дъщеря ѝ. Утре, на празненството, ще бъдат много заети.

Но Джеф сякаш не я чу и настоятелно я повлече към басейна.

— Винаги си толкова внимателна!

— Но аз не знам да плувам!

— Тогава ще зависиш от моята милост.

Двамата се смееха, докато слизаха по стълбите откъм плиткия край. Водата беше хладка и приятно погали кожата на Мелиса. Тя влюбено разглеждаше мускулестото тяло на Джеф. Морскосиният бански костюм му отиваше много. Джеф алчно гледеше прелестните ѝ форми, които бикините правеха още по-съблазнителни.

Когато бяха до кръста във водата, той я прегърна.

— Мислиш ли за утрешния ден, любима?

Тя отбягна погледа му.

— О, да.

— Аз не мога да мисля за нищо друго — каза той прочувствено. — Не мога да дочакам нашия меден месец. Мелиса, толкова искам да преживеем заедно остатъка от дните си!

Тя прокара пръсти през водата и мълчаливо кимна. Страхуваше се, че гласът ѝ ще я издаде.

— Харесва ли ти тук? — попита нежно той.

— Тук? — усмихна се тя.

Ръката му леко масажираше гърба ѝ.

— Тук, в басейна, разбира се. Но също и в двадесети век.

Тя не се поколеба какво да отговори, но очите ѝ бяха тъжни.

— О, да. Тук е хубаво. Отначало беше страшно, но сега ми се струва, че принадлежа на този век.

— Това е, защото принадлежиш на мен — каза той трескаво. — На толкова много неща искам да те науча — да плуваш, да танцуваш каубойски танци...

— Каубойски танци? — прекъсна го твърде озадачена.

— Разбира се. Искам още толкова неща! Заедно да пътуваме със самолет, да се научиш да караш кола, ти да харчиш парите ми...

— Сега вече ме дразниш, Джефри.

— Така ли? — като се наслаждаваше на копринената ѝ коса, той добави: — Ти не разбираш колко много си се променила, откакто си тук.

Тя бързо го изгледа.

— Как съм се променила?

— Сякаш си разцъфтяла, любов моя. Когато за първи път се появи, ти беше една объркана, ужасена млада жена. Сега се превърна в личност със собствено мнение. Стана уверена и смела. Готова си да приемеш двадесетото столетие с всичките му предизвикателства.

Тя прехапа устни. Чувстваше, че ще се разплаче. Не беше ли направила сама наскоро тези изводи?

— Какво говориш, Джеф?

— Казвам, че ще извършиш грях, ако отново се превърнеш в онова, което си била.

— Защо... Защо бих го направила?

Той страстно я притисна до себе си.

— Не ми отнемай любовта... живота ми... като ме напуснеш, Мелиса! — прошепна той затрогващо. — Мога да се опитам да те задържа тук, но решението трябва да бъде твое.

Сълзи бликнаха от очите ѝ. Погледът ѝ говореше за дълбоките чувства, които я измъчваха.

— Обичам те, Джефри. Моля те никога да не забравяш това.

Очите му странно проблеснаха.

— Знам това, любима. Аз също те обичам.

Мелиса се сгуши в Джеф. С цялото си сърце желаше да го успокои. Не искаше да го залъгва с думи, а да му предложи любовта, която щеше да гори в нейното сърце през целия ѝ живот. Повдигна се на пръсти и го целуна с цялата тази любов. Отчаяно се надяваше споменът от нейната целувка никога да не избледнее в съзнанието му.

Късно тази нощ Миси стоеше в стаята си, облечена в нощница. Решеше косата си, когато чу трополене зад вратата на балкона. Когато се обърна с разширени очи, вратата рязко се отвори и влезе Фейбиан, облечен с бяла риза и тъмни панталони. В ръцете си държеше букет цветя.

— Фейбиан! — възкликна тя, като остави четката си за коса. — Как се озова тук?

Той се поклони усмихнат.

— Покатерих се по дървото до твоята веранда, любов моя.

— Но... защо?

Той се приближи до нея и ѝ поднесе цветята.

— Предлагам мир.

Дълбоко трогната, Миси взе букета. Вдъхна аромата на красиво подредените рози и нежно ги остави на тоалетката.

— Благодаря — смутена прошепна тя. — Много са хубави.

За момент двамата се гледаха неловко. Той пристъпваше от крак на крак.

— Миси, искам да ти се извиня за днес...

— Искаш да ми се извиниш? — повтори тя невярващо.

Той кимна.

— Пийнахме заедно с Чарлз, Брент и Джереми тази вечер. Най-страшното е...

— Да?

Той се усмихна глуповато.

— Добре. С изключение на Джереми, който е безнадежден формалист, всички ние се съгласихме, че повече харесваме жените си такива. След като се промениха.

— Вие... сте съгласни? — изпъшка тя.

Той кимна енергично.

— Сега животът на всички е по-свободен и интересен. Само понякога вашият дух, съчетан с нашата решителност, ни противопоставя един на друг. Всички имаме нужда да намерим обща почва, за да постигнем компромис — той пристъпи по-близо. Докосна раменете ѝ. — Какво място предполагаш, че е подходящо за нас?

— Аз... Аз не знам — смотолеви тя.

— Може ли да опитаме? — попита той. Очите му издаваха онова, което ставаше в душата му.

Погледът ѝ внезапно се отклони.

— Е, аз предлагам...

— Мисля, че знам подходящо място за нас, откъдето да започнем — добави дрезгаво той и се надвесил сладострастно над нея.

— Фейбиан, не! — извика тя. Опитала се с ръка да го отблъсне. — Колкото и да харесвам това, което правим, не може всичките проблеми да се решават в леглото.

Непоколебим, той погали ръката ѝ и започнал да целува всеки пръст.

— Не съм казал такова нещо, но позволи ми да те обладая и след това ще поговорим.

Зашеметиха я паника и страст едновременно.

— Аз... Аз не мога.

Сега той беше озадачен и наранен.

— Но защо?

„Защото не мога да те напусна с твоето дете под сърцето си!“ — думите, които не можеше да му каже, я задушиха.

— Да не би да се страхуваш, че родителите ти може да ни сварят? — попита той.

Тя поклати глава измъчено.

— Не, не е това. Аз просто... не мога да се любя с теб отново.

— Не можеш да се любиш с мен отново? Не може да бъде! — извика той.

Тя кършеше ръце.

— Искам да кажа... докато се оженим. Това е някакво суеверие, разбираш ли? — и довършил с прекършен глас: — Искам да направя утрешната нощ много специална.

— А, разбирам — съгласил се той. — Знаеш ли, звучи много приятно, ангел мой — продължавал да я гледа със страстен копнеж.

— По дяволите, Фейбиан. Моля те да не ме гледаш така!

Стойха и се взираха един в друг. Желанието сякаш щеше да възпламени въздуха между тях. Мисли се любувал на мъжа, когото страстно обичал. Поглъщал всяка черта на лицето му, всеки контур на магнетичното му тяло, потъвал в излъчващите светлина дълбини на тъмните му очи. След като осъзна, че може би никога нямал да го

види след утрешния ден, че нямаше да се наслаждава на сладкото му любене, тя внезапно разбра какво трябва да направи, какво копнееше да направи.

— Но аз мога да направя друго за теб — прошепна тя.

— Така ли?

Със сълзи в очите, тя каза:

— Фейбиан, независимо от това, какво ще се случи, моля те, никога не забравяй, че те обичам!

— Аз също те обичам, любима — каза той, въпреки че изражението му беше объркано.

Тя коленичи пред него и започна да разкопчава панталоните му.

— Миси, какво правиш?

Преди да загуби кураж, тя го пое в устата си.

Фейбиан усети как бързо се възбужда, но беше изключително смаян.

— Жено, къде, за бога, си научила да...

— Не съм! Повярвай ми, Фейбиан! Това е нещо, което е позволено между нас двамата — погледна нагоре към него подозрително и приключи: — Най-малкото, надявам се.

— О, да! — увери я той с дрезгав, треперещ глас. — Аз никога...

Останалата част от думите му се загуби в звуци на мъчителен екстаз.

ГЛАВА 40

В утрото на своята сватба Мелиса седеше пред огледалото и се гримираше. Сърцето и беше разбито, защото днес щеше да напусне Джеф и родителите си, но това беше най-благородното нещо, което можеше да направи. Трябваше да се раздели не само с тримата обични хора, но и с новата си същност. Като гледаше хубавия пръстен, подарен ѝ от Джеф, тя с болка мислеше, че той никога нямаше да постави на пръста ѝ сватбен пръстен. Колко ли щеше да страда Джеф, когато открие, че я е загубил. Молеше се да събере сили и да издържи предстоящото изпитание.

— Мелиса, скъпа, може ли да вляза?

Чула гласа на майка си, Мелиса извика:

— Разбира се, майко.

Шарлот влезе облечена в красива, бледолилава копринена рокля. Усмиваше се и носеше огромен букет от жълти рози.

— Виж какво току-що изпрати Джеф за теб — каза весело тя. — Нали са прекрасни, мила?

Мелиса погледна цветята и избухна в сълзи.

— Хубава работа, скъпа — смая се Шарлот. Остави цветята и потупа дъщеря си по рамото. — Знам, че си много развълнувана, но трябва да се владееш.

Миси седеше до тоалетката, подсмърчаше и оправяше косата си. Мразеше мисълта, че трябва да напусне Фейбиан и новите си родители, макар да знаеше, че това е единственото разрешение за нея като личност. Разбира се, Фейбиан се държеше много мило, много отстъпчиво, когато беше дошъл в стаята ѝ миналата нощ. Но споменът за егоистичното му поведение вчера на конното състезание все още я гнетеше. Той можеше, когато поиска, да бъде сговорчив, но тя знаеше, че все още не се е променил. Щеше ли някога да я уважава като личност?

Въпреки това, можеше ли да зареже него и другите завинаги? Отново я прониза безпокойство, като си помисли за идващата война и епидемиите. Щяха ли родителите ѝ да се преместят на запад, както ги беше помолила? Щеше ли Фейбиан да стои настрана от Гражданската бойна и да избяга от блокадата? Или всички щяха да останат в Мемфис и да загинат в идващите нещастия?

Горчива усмивка изкриви устните ѝ, когато си даде сметка колко се е променила след идването си тук. За първи път в живота си се чувстваше отговорна за някого. Беше станала сърдечна и с чувство за отговорност, беше започнала да зачита чувствата на другите. Страхуваше се от тази промяна точно толкова, колкото се страхуваше, че Фейбиан ще я направи своя изтривалка. Кого тогава щеше да спасява днес? Себе си ли, или този, когото обичаше?

— Миси, скъпа, може ли да вляза?

Чула гласа на Лавиния. Миси каза:

— Разбира се, мамо.

Облечена в красива бледоморава копринена рокля, Лавиния бързо влезе и постави на тоалетката пред дъщеря си един плик.

— Фейбиан току-що изпрати това за теб.

Намръщена, Миси отвори плика и извади нотариалния акт за склада, които двамата с Фейбиан наскоро бяха посетили. Имаше и бележка от Фейбиан:

Миси, любима, ще основем нашата фабрика. Резервирал съм билети за парахода до Англия за нашето сватбено пътешествие. Там ще потърсим необходимите съоръжения... когато не съм прекалено зает да те правя моя.

С обич, Фейбиан.

Загледана в бележката, Миси избухна в ридания. Най-сетне Фейбиан беше възприел нейната независимост. Как би могла да го напусне? Но как можеше да спре събитията, които сама беше задвижила?

— Хубава работа, мила! — Лавиния я утешаваше, като потупваше тресящите се рамене на дъщеря си. — Знам, че е трудно да

се понесе толкова много щастие, но трябва да се овладееш.

Половин час по-късно Миси стоеше на върха на стълбата, облечена в сватбената си рокля. Беше хванала баща си под ръка. Долу, във фоайето, гостите, Фейбиан и пасторът ги очакваха.

— Готова ли си, мила? — попита Джон.

— Разбира се, татко — отговори тя колебливо.

— Между другото, има нещо, което бих искал да ти кажа — добави той.

— Да?

Той се усмихна.

— Ще освободя всички роби. Това е моят сватбен подарък за тебе, мила.

Дълбоко трогната, тя го прегърна бързо.

— О, татко, толкова съм щастлива! Гордея се с теб!

— Трябва да кажа, че в този радостен ден чувствата ми са абсолютно същите — добави той. Гласът му беше дрезгав от вълнение.

Миси трябваше да погледне настрани, за да скрие сълзите си. Когато звуците на сватбения марш се разнесоха, сърцето ѝ бясно запърха. Вътрешностите ѝ се усукаха. Настъпил беше единственият шанс да избяга, златната възможност да си възвърне независимостта. Защо тогава не изгаряше от желание да направи крачката?

— Миси? — до нея достигна озадаченият глас на баща ѝ.

Кракът ѝ беше готов да направи прекатурването. Тя погледна към баща си. Очите му бяха пълни с обич и загриженост. След това погледна надолу към Фейбиан. Спомни си за нотариалния акт, който лежеше горе на тоалетката ѝ, видя любовта и уязвимостта, изписани върху лицето му, и замръзна. Внезапно осъзна, че нищо друго нямаше значение за нея, освен любовта и копнежът, изписани на скъпото лице. Фейбиан Фонтено беше мъжът, когото обичаше с цялото си сърце. Не можеше да постъпи така с него. Най-сетне разбра какво имаше значение за нея. Това съвсем не беше отстояването на собствената ѝ независимост. Това беше да обича Фейбиан, да бъде с него! Ако останеше, щеше да направи щастливи Джеф и Мелиса в другото време.

В сърцето си чувстваше, че Мелиса щеше да разбере...

Осъзнала всичко това, тя вече не се колебаеше. Хвъркна стремително надолу по стълбите, за да се свърже с мъжа, когото обичаше.

— Готова ли си, скъпа?

Мелиса кимна треперееща. Стоеше на върха на стълбата, облечена в сватбената си рокля. Беше хванала баща си под ръка. Долу гостите, Джеф и пасторът ги очакваха. Тя чу да се разнасят звуците на сватбения марш. Паника ускори пулса ѝ и усука вътрешностите ѝ.

— Мелиса? — достигна до нея озадаченият глас на баща ѝ.

Кракът ѝ беше готов да извърши премятането. Погледна към баща си. Гледаше я с обич и безпокойство. Обърна очи надолу към Джеф и потъна във влюбения му поглед.

„Сбогом, моя любов — извика сърцето ѝ. — Моля те да ми простиш. Ще те обичам вечно.“

Като преглътна сълзите си, Мелиса пристъпи напред. Беше готова за скока.

В този момент баща и я дръпна почти жестоко, сграбчил здраво ръката ѝ.

— О, не, скъпа моя! — каза твърдо Хауард. — Не можем да допуснем друго падане!

— Но ти не разбираш! — умоляваше го Мелиса с обезумели очи. — Аз трябва да го направя.

Но Хауард само се изсмя и затегна хватката.

— Не бъди глупава. Хайде сега, мила, пригответи се да тръгваме.

Мелиса нямаше друг изход и заслиза надолу по стълбите с баща си. Той я държеше толкова здраво, че ако направеше опит да падне, щеше да полети с него. Това, разбира се, беше немислимо.

„Съжалявам. Миси! — мислеше тя виновно. — Толкова съжалявам!“

На най-долното стъпало Мелиса спря и панически се взря в малахитовия овал. Търсеше отговор, от който отчаяно се нуждаеше. Тогава, като в приказка, кръговете започнаха да пулсират и тя видя образите на Миси и Фейбиан. Дватамата стояха пред пастора и се гледаха с невероятна любов и преданост.

Погледът и се замъгли от сълзи, но тя вече беше спокойна. Усмихната лъчезарно, хвъркна към мъжа, когото обичаше.

— Защо поиска да останем тук тази вечер? — попита Фейбиан.

Сватбеното тържество беше свършило преди много часове. Господин и госпожа Фонтено лежаха горе в нейното легло. Целуваха се и се милваха. Телата им бяха осветени от слабата светлина на газената лампа.

— О, не знам — прошепна тя, като галеше голите му гърди. — Мисля, че е съвсем нормално тук да прекараме първата си брачна нощ.

— Утре ще се качим на парахода за Ню Орлиънс — прошепна той, като хапеше шията ѝ. — И от там се отправяме за Англия, котенцето ми.

— Където ще изберем нашите машини? — подразни го тя.

Той се изсмя дрезгаво.

— Правилно.

Тя му се усмихна с обич.

— Значи наистина ще ми разрешиш да управлявам фабриката заедно с теб?

— Да — каза той сериозно. — А ти ще отдадеш на мен... и нашите деца... нужното внимание...

Тя милваше гърба му.

— Повярвай ми, ще го направя!

Фейбиан разхлабваше връзките на прозрачната ѝ нощница.

— Господи, толкова съм щастлив, че си моя. Много е приятно, но...

— Да?

Той я изглежда твърдо.

— Имах някакво странно предчувствие, че днес щях да те загубя.

Тя обви ръце около врата му. Гледаше го влюбено.

— Никога няма да ме загубиш, Фейбиан — и натъжена добави: — Знаеш ли, през последните два и половина месеца научих толкова много неща.

— Например? — попита той.

Тя го погледна сериозно.

— Научих, че не трябва да се страхувам от промените в себе си. Научих се да те обичам и да ти имам доверие. Да не се страхувам, че ще ме погълнеш като личност.

Той се усмихна.

— Има само един начин, по който бих искал да те погълна.

— Гледай да не се задавиш!

Той гризна гърдите й.

— Всъщност може никога да не ти разреши да станеш от това легло. Имам намерение да те съблека гола и да целувам всеки сантиметър от прелестното ти тяло.

— Не забравяй, че трябва да забременея — страстно измрънка тя, като докосна твърдината през долнището на пижамата му. — Искam бебе веднага!

— Ще получаващ всяка година по едно — обеща той с чувствено ръмжене.

Тя се засмя.

— А кога ще те събличам гол и ще целувам всеки сантиметър от теб, господин Фонтено?

— Всъщност, госпожо Фонтено, мисля, че снощи го направи — подразни я той. — Обаче не бих имал нищо против да извикам бис.

По-късно, след много чудни представления, Миси седна в леглото, облече пенъоара си и подаде на Фейбиан халата. Когато я погледна въпросително, тя го целуна и каза:

— Ела с мен долу, моя любов. Трябва да ти покажа нещо.

— Защо поиска да останем тук тази вечер, скъпа? — попита Джеф.

Сватбеното тържество беше свършило преди много часове. Господин и госпожа Далтън лежаха горе в нейното легло. Целуваха се и се милваха. Телата им бяха осветени от бледата светлина на нощната лампа.

— Аз наистина обичам тази къща — отговори Мелиса. — Имала съм толкова щастливи мигове с теб и родителите си.

— Разбирам — каза той. — Радвам се, че сме тук тази вечер. Утре заминаваме за Париж, където ще прекараме медения си месец.

— Не мога да повярвам, че ще летим до там със самолет — промълви тя със страх.

— Това притеснява ли те? — попита загрижено той.

Тя се усмихна и целуна ръката му.

— Не, ако си до мен, любов моя.

Очите му блеснаха от радост.

— Господи, толкова съм щастлив, че си моя! — после сериозно добави: — Толкова се страхувах, че днес можех да те загубя.

Тя обви ръце около врата му и го загледа с цялата си любов.

— Ти никога няма да ме загубиш, Джеф.

— Умирам да те попитам.

— Да?

— Какво промени решението ти и остана при мен?

Тя въздъхна.

— Знаеш, че днес трябваше да се разменим с Миси.

— Да, знаех. Дори предупредих баща ти да те държи здраво.

Тя изпука пръсти.

— Значи затова той ме държеше като удавник — сламка?

Той кимна.

— И аз, като теб, се страхувах, че сме безпомощни пред силите на съдбата — той се усмихна загадъчно. — Какво те накара да останеш при мен, любов моя?

— Просто открих, че Миси е щастлива с Фейбиан в миналото.

— Така ли? Благодаря на Господа! — той се намръщи. — Как узна?

— О, днес видях нещо.

— Видяла си?

Тя целуна силната извивка на челюстта му и погали голите му гърди.

— Защо не ти обясня по-късно? — прошепна задъхана.

— Съгласен — усмихна се той. — Всъщност може и да не ти разреша да станеш от това легло. Имам намерение да те съблека гола и да целувам всеки сантиметър от тебе...

— А ще ме дариш ли с бебе? — попита нежно тя.

— Разбира се! — той вдигна нощницата ѝ и притисна лице към копринения ѝ корем. — Стига вече приспособления, любов моя. Трябва да направя най-хубавото, за да забременееш тази вечер. Ако

Фейбиан и Миси ще имат седем деца, тогава ние трябва да имаме поне десет!

— Аз съм с теб, любими! — щастлива отговори тя.

По-късно, след като се умориха да се любят, Мелиса седна в края на леглото, облече пенъора си и подаде халата на Джеф. Когато той я изгледа въпросително, тя бързо го целуна и каза:

— Ела с мен долу, скъпи. Трябва да ти покажа нещо.

Джеф и Мелиса стояха до централната колона и се взираха в малахитовия овал. Когато кръговете започнаха да пулсират, те видяха образите на друга двойка.

— Да бъда проклет! — извика Джеф. — Това е Миси! А онзи до нея е Фейбиан, нали?

— Да.

Джеф тръсна глава удивен. Усмивайки се щастливо, Мелиса добави:

— Имаме толкова много да говорим. Но мисля, че първо трябва да кажем довиждане на Миси и Фейбиан. Нещо ми подсказва, че няма да ги видим повече.

В миналото Миси и Фейбиан стояха до централната колона и се взираха в същия камък. Когато кръговете започнаха да пулсират, двамата видяха образите на друга двойка.

— Да бъда проклет! — извика Фейбиан. — Това е Мелиса! — обърна се към Миси. — Тогава ти си ми казвала истината за...

— Така е, любов моя.

Той още клатеше глава.

— Но кой, за бога, е онзи до нея?

— Джеф.

— Джеф? — повдигна той вежди многозначително.

Миси се засмя щастливо и го прегърна.

— Имам да ти разказвам дълга история, скъпи мой. Но първо трябва да кажем довиждане на Мелиса и Джеф. Нещо ми подсказва, че ги виждаме за последен път.

Двете двойки се усмихнаха едни на други. Образите потрепнаха, след това избледняха и се изгубиха завинаги...

Издание:

Еужени Рейли. Двойна сватба

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Велина Парахулева

Технически редактор: Николинка Хинкова

ИК „Торнадо“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.